

જૈનસાહિત્ય સંશોધક ગ્રંથમાલા

પર્યુષણપર્વનાં વ્યાખ્યાનો

પં મુખલાલ તથા પં. બેચરદાસ

જૈન સાહિત્ય સંશોધક ગ્રંથમાલા

પર્યુષણપર્વનાં વ્યાખ્યાનો

પ્રયોજક

પં. સુખલાલ અને પં. બેચરદાસ

વિ. સં. ૧૯૮૭]

કિંમત ૬ આના

[૫થુ ૧૯૩૦

પ્રકાશક

પં. સુખલાલજી

નૅન સાહિત્ય સંશોધક કાર્યોલય

ઁલિસધ્વીજ, અમદાવાદ.

મુદ્રક :

મૂળચંદલાલ ત્રિકમલાલ પટેલ

સૂર્યપ્રકાશ પ્રિન્ટીંગ પ્રેસ,

પાનડોરનાકા : અ મ દા વા દ

વિષયાનુક્રમ

વિષય	વક્તા	પૃ૦
પર્યુષણપર્વ અને તેનો ઉપયોગ	સુખલાલજી	૧
ધર્મ અને પંથ	”	૧૦
અહિંસા અને અમારિ	”	૧૭
તપ અને પરિષદ એ શું છે ?	”	૪૧
સાધુસંસ્થા અને તીર્થસંસ્થા	”	૫૫
વિશ્વમાં દીક્ષાનું સ્થાન	”	૭૬
જ્ઞાનસંસ્થા અને સંઘસંસ્થા	”	૯૮
જીવનશુદ્ધિ અને ભગવાન મહાવીર	”	૧૦૭
ધર્મ અને પંથ	શ્રી મણિલાલ નથુભાઈ દોશી	૧૧૨
અમારિ-આહંસા	”	૧૧૬
જ્ઞાનના ભંડારો અને સંઘસંસ્થા	”	૧૧૯
દીક્ષા	”	૧૨૪
સાંવત્સરિક ક્ષમાપના	”	૧૩૧
ધર્મ અને રાષ્ટ્રત્વ	શ્રી. ચંદુલાલ દવે	૧૩૬
ધર્મ અને પંથ	પં. લાલન	૧૪૨
શાસ્ત્રમર્યાદા	પં. સુખલાલજી	૧૪૯
ખરી આધ્યાત્મિકતા	શ્રી. ગદુલાલ ધ્રુવ	૧૬૮

સ મ ર્ પ ણુ

લોકોમાં બીકણપણાની જગ્યાએ નિરરપણું દાખલ થાય, છીછરાપણાની જગ્યાએ વચારકપણું આવે અને બુદ્ધિની ગુલામીનું સ્થાન સ્વતંત્ર શોધકબુદ્ધિ લે એ ઉદ્દેશથી આ પુસ્તક પ્રસિદ્ધ કરવામાં આવે છે.

ક્રાંતિશીલ નિર્ભયતા, ઉંડી વિચારકતા અને સ્વતંત્ર શોધકબુદ્ધિ એ ત્રણે વૃત્તિઓ શ્રીમાન્ માનનીય જિન-વિજયજીમાં જોઈ તેમ જ અનુભવી છે, તેથી આ પુસ્તક તેમને ભેટ કરવામાં આવે છે.

સુખલાલ તથા બેચરદાસ

પ્રાસ્તાવિક

ક્યાં તો ઉપાશ્રયો અને ક્યાં આ પ્રેમાભાષ હોલ જેવી જાહેર જગ્યાઓ. ક્યાં પાટ ઉપર બેસી, હાથમાં પોથી લઈ વાંચનાર ધર્મગુરુઓ, તેમાંય ખાસ કરી પુરુષ સાધુજ; અને ક્યાં ઉભા રહી મ્હોડેથી જ બોલનાર ગૃહસ્થો, અને તેમાંય બહેનો અને ભાઈઓ બંને. ક્યાં કલાકના કલાક સુધી ભોંય ઉપર બેસી જરા પણ તર્ક કે શંકા કર્યા વિના મુંગે મ્હોડે સાંભળનાર શ્રાવકવર્ગ, અને ક્યાં આ ખુરશી પર બેસનાર, તર્કવિતર્ક કરવાની છુટ ભોગવનાર આ શ્રોતા ગણુ ક્યાં એક જ ઢબે અને એક જ ભાષામાં વંચાતા કલ્પસૂત્રના પાઠો. તેમજ તેનાં ભાષાંતરો અને ક્યાં ખાસખાસ મુદ્દા ઉપર જરા પણ બંધન વિના થતી આ ચર્ચાઓ.

આ પ્રમાણે એક બાબુ જૂનું અને બીજી બાબુ નવું ન્યારે કોઈ જુએ, ખાસ કરી પબ્લસણના દિવસોમાં જુએ, ત્યારે તેને એવા પ્રશ્નો જરુર થવાના કે આ બધો ફેરફાર શા માટે, તેનું શું પરિણામ, તેનો ફેરફાર કરવામાં ન આવે તો શું બગડે છે ? આ પ્રશ્નોનો ઉત્તર આજનો જમાનો આપી રહ્યો છે. આજના કેળવાયલા કે બીન કેળવાયલા, પણ જિજ્ઞાસુ અને સ્વતંત્રપણે વિચાર કરવા અને સાંભળવાની છુટ લેવા ઇચ્છનાર, તરુણો કે વૃદ્ધો દિવસે દિવસે ધર્મસ્થાનો છોડતા જાય છે અથવા તો ત્યાં જવાનું ઓછું કરી દે છે. પરિણામે તેમની સામે કશું જ ધ્યેય રહેતું નથી. તેમની વૃત્તિ બળવા, તેમના પ્રશ્નોનું સમભાવે અને ઉદારતાથી નિરાકરણ કરવા, તેમને તર્કવિતર્ક અને શંકા કરવાની પૂરી છુટ આપવા, તેમજ દેશકાળની પરિસ્થિતિનો વિચાર કરવા જે ધર્મગુરુઓ તૈયાર હોય, તો તો આ બહાર દેખાતો ફેરફાર તેમના ધર્મસ્થાનોમાં જ થાય અને આપણો બોને, એટલે અંશે ઓછો થાય. પણ હજી

ધર્મશુરુઓને એ વાત સૂઝી હોય તેમ લાગતું નથી. તેનો પુરાવો આવા ફેરફારમાં વધારે અને વધારે રસ લેનાર શ્રોતાઓની સંખ્યા આપી રહી છે. આ અને આના જેવા ખીજા ફેરફારોથી ધર્મ-શુરુઓ છેવટે ચેલા વિના રહેશે જ નહિ. જેટલા વહેલા ચેતશે તેટલી જ તેમના પદની અને સમાજની વધારે સલામતી છે. તેઓ જલદી ચેતી બુદ્ધિ અને ઉદારતાપૂર્વક ઘટતો ફેરફાર કરે, અથવા તેમને એમ કરવાની ફરજ પડે, એટલા માટે આ નવી પદ્ધતિ યોજવામાં આવી છે.

ખરી રીતે નવું અને જૂનું એ કાંઈ મહત્વની બાબત નથી. જે આજે જૂનું છે અને જેને છોડતાં કે બદલતાં છાતી ધુન્ને છે, તે પણ ક્યારેક તો નવું જ હતું; અને જે આજે નવું છે, તેમજ જેને સાંભળતા અને જેતાં ખીક લાગે છે, જેના ઉપર વિચાર કરતાં અથવા જેમાં ભાગ લેતાં, “લોકો શું કહેશે, આ તે નવું ધર્તીંગ શું, શું બાપદાદાઓ નહોતા સમજતા, આજના અધૂરા વિચારોની આવી ધમાલોથી શું વળવાનું?” આ અને આના જેવી ખીક કે શંકાથી લોકો પાછા પડે છે. તે નવું પણ વખત જતાં જૂનું થવાનું, અને તે પણ વળી એક ચાલુ ચીલાફે મનાવાનું. આ રીતે જૂના કે કે નવાની કશી જ વ્યવસ્થા નથી. ખરી રીતે મહત્વ, નથી જૂનાનું કે નથી નવાનું મહત્વ તો સત્યનું છે, સત્યની દિશામાં ચાલવાનું છે, અને સત્યની જિજ્ઞાસાનું છે. જો કહેવાતા જૂનામાં સત્ય હોય, તો તેનું મહત્વ જરૂર છે; અને જૂનું છતાં તેમાં સત્ય ઓછું હોય કે ન હોય, અને નવામાં જ સત્ય હોય, તો જૂના કરતાં નવાનું મહત્વ રહેવાનું. એ જ રીતે જો નવું છતાં, તેમાં સત્યનો અંશ કે તેની પાછળ સત્યની વૃત્તિ નહિ હોય તો, એ આપોઆપ નાશ પામવાનું. એટલે આપણી સામે મહત્વ હોય તો, તે સત્યનું જ છે, એ જ દ્રુવ તત્ત્વ છે. જૂનાપાણું કે નવાપણું એ તો તેનાં બદલાતાં કપડાં છે.

ત્યારે સત્ય એટલે શું, એ પ્રશ્ન થાય છે. એનો ઉત્તર ભગવાન મહાવીરે પોતાના જીવનથી આપ્યો છે. એમણે પોતાના જીવનમાં સત્ય દાખલ કરી, અનેક ઘટતા બાહ્ય ફેરફાર કર્યા છે, અને પાછળના સજીવ અનુગામીઓને દ્રવ્ય, ક્ષેત્ર, કાળ, ભાવ પ્રમાણે વર્તવાનું કહી, તેમણે આપણા માટે પરિવર્તનનો ધોરી માર્ગ પણ ખુલ્લો મૂક્યો છે. અલખત આ પરિવર્તનમાં એક ધ્રુવદષ્ટિ હોવી જોઈએ, અને તે એ કે ધર્મતત્ત્વોનો જીવંત અને વ્યવહાર ઉપયોગ કરવો. આ દષ્ટિથી જ પશુસણમાં આ વ્યાખ્યાનમાળા ગોઠવવામાં આવી છે. ભૂલ હશે, અપૂર્ણતા હશે તો જિજ્ઞાસા અને નમ્રતાને લીધે સુધરશે; પણ મૂંઝે મ્હોઝે ચુપ બેસી રહી જિજ્ઞાસા અને જુદીને ગૂંગળાવી મારવાથી તો ધ્રુવ સલ જ દબાઈ જશે. એટલા માટે સદ્વૃત્તિ અને સદ્જુદ્ધિથી, ધ્રુવ સત્યને કાયમ રાખી, આ ઘટતો ફેરફાર શરૂ કર્યો છે.

૧૯૮૨ના પશુસણમાં માત્ર એ ચાર મિત્રો વચ્ચે, કેટલાંક ધાર્મિક તત્ત્વો ઉપર ચર્ચા કરવામાં આવી હતી. ત્યારબાદ ત્રણ વર્ષે લગી એ ચર્ચા પશુસણમાં આગળ વધી. ક્રમે ક્રમે જિજ્ઞાસુવર્ગ વધતો ગયો, અને ખાસ હીક્ચાલ નહિ કર્યા છતાં પણ જણાયું કે, આવા પ્રકારનો જિજ્ઞાસુવર્ગ બહુ મોટો છે. ધર્મતત્ત્વોનો વ્યવહારમાં ઉપયોગ થઈ શકે તેમ છે કે નહિ? થઈ શકતો હોય તો કેવી કેવી રીતે? કયું કયું ધાર્મિક તત્ત્વ, કેવી કેવી રીતે વ્યવહાર બની શકે? હજારો વર્ષનો ધાર્મિક વારસો માત્ર કલહનું કારણ ન રહી, સુખ અને શાંતિ કેવી રીતે આપી શકે? આવા પ્રશ્નો વ્યાજબી છે. તેનો ખુલાસો ન કરવામાં જુદીની અને છેવટે સમાજની હત્યા છે, એમ જણાયાથી જ આ વર્ષે, આટલી જાહેર રીતે, પશુસણનો આ પ્રસંગ ગોઠવવામાં આવ્યો છે.

આજ તો આ રીત માત્ર અમદાવાદમાં શરૂ થઈ છે, પણ જો એમાં સલદષ્ટિ અને સમયસૂચકતા હશે, તો થોડા જ દિવસોમાં એ રીત વ્યાપક થઈ જવાની, અને ગામોગામ નહિ તો, છેવટે દરેક

શહેરમાં, આવા પ્રસંગો માટે માગણી થવાની, અને એ રીતે વિચાર કેળવાવાના, વિકસવાના, નકામા બંધનો ખરી પડવાનાં, ભય અને શંકાનાં મૂળ ઉખડી જવાનાં, અને જો દીર્ઘદર્શિપણું નહિ હોય તો એની વલે જૂની રીત જેવી જ થવાની.

આ નવીન પ્રસંગમાં ખીનજવાબદારીનું તત્ત્વ દાખલ ન થાય તેટલા માટે એક ધોરણ નક્કી કરવામાં આવ્યું છે, અને તે એ કે દરેક વક્તા, જે બોલે તે લખી રાખે, અને લખેલું સભાને સોંપે. આમ કરવાના બે હેતુઓ મુખ્ય છે. એક તો એ કે દરેક બોલનાર પહેલેથી ખુબ વિચાર કરી લે, અને તૈયારી કરી શકે. બીજો હેતુ એ છે કે, એક સ્થળે અને એક પ્રસંગે બોલાયલું, જે લખેલું હોય તો, છપાઇને અનેક જણના હાથમાં પહોંચે, અને તે રીતે તેના ઉપર ખીનજોને વિચાર કરવાની તક મળે. તેમાં ખામી હોય તો, ખીનજો દર્શાવે, અને કાંઈ ગુણ હોય તો, તેને અપનાવી ખીનજો વિકાસ કરે.

આ ધોરણ પ્રમાણે, આ સાલનાં પંજુસણમાં અપાયેલાં ઘણાં ખરાં ભાષણો લગભગ લખાયેલાં હતાં. એ બધાં ભાષણોને સંગ્રહ બહાર પાડવાની ઇચ્છા પણ પંજુસણમાં જ થઈ હતી. આ ઇચ્છા શ્રોતાઓએ વધાવી, અને તેને પરિણામે આ સંગ્રહ બહાર પડે છે.

કેટલાક કારણસર, ખાસ કરી કદ વધી જવાના અને પ્રસિક્ષિમાં મોડું થવાના કારણસર, કેટલાંક ભાષણો, આ સંગ્રહમાં છાપવામાં નથી આવ્યાં. પાંડિત લાલને લગભગ બધા જ વિષયો ઉપર લખી આવ્યું છે તેમ છતાં તેમનું એક જ ભાષણ અહીં લીધું છે. અધ્યાપક રસિકલાલ પરીખ અને અધ્યાપક મગનલાલ દેસાઈનાં ભાષણો હજી મેળવ્યાં જ નથી. એન્ડ્યુકેશનલ ઇન્સપેક્ટર ગદુલાલ ધ્રુવનું વક્તવ્ય બહુ જ મોડું મળવાથી, તેના અલ્પાંશ જ અહીં આપ્યો છે. શ્રીમતી સૌ. સરલાબહેન અંબાલાલ અને શ્રીમતી માતીબહેન જીવરાજનાં વક્તવ્યો પણ હજી મેળવ્યાં

નથી. આત્રમવાસી સુરેન્દ્રજીનું વક્તવ્ય પણ હજી મેળવી શકાયું નથી. બાકીના બધા જ બોલનારાઓનાં વક્તવ્યો, આ સંગ્રહમાં આવી જાય છે.

પંજુસણમાં અપાયેલાં અને લખાયેલાં પ્રવચનો ઉપરાંત, આ સંગ્રહમાં, એક બીજો લેખ મૂકવામાં આવ્યો છે. એ^૧ શાસ્ત્રમર્યાદા વિષેનો છે. આ લેખ છે તો લાંબો પણ અહીં અપાયેલાં પ્રવચનોની ઢબનો અને ઉપયોગી જણાયાથી તેને અહીં સ્થાન આપવામાં આવ્યું છે. આ રીતે અનેક વિષયો ઉપર અનેક જણનાં વિચારો આ પુસ્તકમાંથી જાણવાનું મળશે. ધારણા એવી હતી કે પુસ્તકનું કદ મોટું થવા છતાં સૌને તદ્દન સસ્તામાં મળે. એટલા માટે તે પંજુસણની ચાલુ બેઠકોમાં જ, સૌને કહી દેવામાં આવેલું કે આ લાપણોનો સંગ્રહ છપાશે અને ચાર આનામાં મળશે. એ જાહેર કરતી વખતે, એમ તો માની જ લીધું હતું કે ઘણા ગ્રાહકો થશે, અથવા તો ઓછા જણો પણ જથ્થાબંધ ખરીદી લેશે, અને પુસ્તકનું ખર્ચ નીકળી આવશે. જો કે તે જ વખતે હાજરી આપનારાઓએ ઉત્સાહભરે નામ નોંધાવ્યાં, પણ પાછળથી બીજા છુટા ગ્રાહકો મેળવવા, કાંઈ અમે પ્રયત્ન કર્યો નહિ. તેથી જોઈતી ગ્રાહક સંખ્યા હજી સુધી થઈ નથી. તેમ છતાં કેટલાક ઉત્સાહી અને જિજ્ઞાસુ મિત્રોએ જથ્થાબંધ કેટલીક નકલો ખરીદી લીધી છે. તેમના એ પ્રોત્સાહનથી જથ્થાબંધ ખરીદી લેનાર માટે, ચાર આના જ કીંમત રાખી છે, અને પહેલેથી જેઓએ નામ લખાવ્યું તેમને પણ ચાર આનામાં જ, આ પુસ્તક મળે છે. છતાં પુસ્તક પાછળ થયેલો ખર્ચ હજી સુધી પૂર્ણ મળી આવ્યો નથી, અને પુસ્તકનું કદ પણ મોટું છે, તેથી આની કામત છ આના ઠરાવવામાં આવી છે.

૧ પં. સુખલાલજીએ મહાવીર જૈન વિદ્યાલયમાં એક પ્રવચન આપેલું તેને લગતો આ લેખ છે.

આ જ પ્રમાણે ૧૯૮૪ ના પશુસહમાં જુદા જુદા વક્તાઓ દ્વારા અપાયેલાં પ્રવચનોનો સંગ્રહ સુધોષા માસિકમાં બહાર પડેલો. તે વખતે જોઈતી શુદ્ધિ સચવાઈ શકી ન હતી. આ વખતે તે સાચવવા પ્રયત્ન કર્યો છે. તેમ છતાં ત્રુટિ રહેવાનો દરેક સંભવ છે. એને સુધારી દરેક જણ વાંચે એવી આશા વધારે પડતી ન કહેવાય.

આ પુસ્તકની એક સામગ્રી અમુક અમુક નકલો ખરીદી લેનાર મિત્રો કે જિજ્ઞાસુઓનાં નામ જાણીને જ નથી આપ્યાં કારણ કે એ મિત્રો માત્ર કાર્યાર્થી છે—નામાર્થી નથી. વળી એવી નામનાનું વાતાવરણ ઉભું કરવાનો કશો અર્થ પણ નથી. તેમણે ચાર ચાર આનામાં જથ્થાબંધ નકલો લીધી છે, તેનો લાભ તેઓ બીજાને આપવાના છે.

આ પુસ્તકનાં મુદ્દ જોવા અને પ્રેસને લગતું બીજું કામ કરવામાં લાઈ શંભુલાલ જગશીએ સ્વયંસેવાવૃત્તિથી જ મદદ આપી છે. બીજા પણ મિત્રોએ માગણી પ્રમાણે આ કાર્યમાં મદદ આપી છે. આનો લાભ વાચકોને જ છે. તેથી બધા વાચકો તરફથી એ મિત્રોનો આભાર માનીએ તો, તેમાં બધા સંમત જ થશે.

વાચકોને છેવટે એટલું જ કહેવાનું છે કે, તેઓ આ પુસ્તક આપું વાંચે, તે ઉપર વિચાર કરે. જ્યાં તેમને પૂછવા જેવું દેખાય ત્યાં બીજા સમજદારને પૂછે, અગર અમને મળી પૂછે. કંઠણ લાગે, લાંબુ લાગે તો તેથી ન ગલરાય. આપણા સમાજમાં વિચારક શક્તિની ઉણપ છે. તેથી સહેજ ઉંડાણ હોય, ઝીણવટ હોય ત્યારે લોકો ગલરાઈ જાય છે. વળી સમાજમાં ભારે શ્લેષસ્તતા છે, એટલે કાંઈ નવા જેવું દેખાય તો લોકો ગલરાય છે. પણ એ છીછરાપણું સંકુચિતપણું અને બીકળુપણું દૂર કરવા ખાતર જ આ વિચારસરણી છે, એટલે જો વાચકો ધીરજથી વાંચશે તો તેમને આમાંથી ઘણું જાણવાનું મળી આવશે, અથવા તો અનુદૂળ કે પ્રતિદૂળ ઘણું નવું

સહી આવશે. જે આટલું થયું તો પ્રયત્નની સફળતા છે, અને એ જ એની કીંમતની ખરી વસુલાત છે.

જે જે વાચક સમજદાર હોય, તે દરેકને આટલું નિવેદન તો વધારે પડતું નહિ જ લાગે કે, તેમણે જે કામ મુખ્ય કરવાં. પહેલું એ કે જેમ અને તેમ વધારે વાંચનારાઓના હાથમાં પુસ્તક પહોંચાડવું અને બીજું એ કે, જેઓ આછું સમજતા હોય, તેમને પોતાની સમજનો લાભ આપી, આ પુસ્તક વાંચવામાં રસ લેતા કરવા.

આ કથન પુરૂં કરીએ તે પહેલાં એટલું જણાવી દેવું યોગ્ય છે કે આ આખી વ્યાખ્યાનમાળા રાષ્ટ્રીયદષ્ટિથી યોજાયેલી છે. અત્યારે દેશમાં નવું મોજું પ્રગટ્યું છે. એમાં ભાગ ન લેવો અને દેશની આબાદીની આશા રાખવી એ વ્યર્થ છે. એમાં ભાગ ન લેનાર દેશમાં માનપૂર્વક જીવી ન શકે. એક બાજુ એવી વસ્તુસ્થિતિ છે; અને બીજી બાજુ સમાજનું મુખ્ય બળ જે ધર્મગુરુઓ-તે પોતાની બધી શક્તિઓ લગભગ વેડફી રહ્યા છે. જાણે કે કલેશ કંકાસ અને તકરાર વિવાદમાં જ તેમજ શાસ્ત્રાર્થો અને ચેદ્વેજબાજીઓમાં જ ધર્મનો વિકાસ થતો હોય તેમ પ્રવૃત્તિ ચોમેર થઈ રહી છે. એક રીતે ધર્મબળ અધર્મમાં ખર્ચાઈ રહ્યું છે. એવે ટાણે આ બળનો ઉપયોગ રાષ્ટ્રીય શુભ પ્રવૃત્તિમાં થવા પામે તો કલેશ કંકાસ વિરમે અને સાથે સાથે દેશસેવા પણ થાય. એવી દષ્ટિથી ધાર્મિક તત્ત્વોનો વ્યવહાર ઉપયોગ સચવવા માટે આ વ્યાખ્યાનમાળા ગોઠવાયેલી છે. આટલું ધ્યાનમાં રાખી વાચકો વાંચે એવી તેમના પ્રત્યે વિનંતિ છે.

ગૂજરાત પુરાતત્ત્વ મંદિર
ધનતેરસ ૧૯૮૬

} સુખલાલ સંઘવી અને
બેચરદાસ દોશી

પર્યુષણ પર્વ અને તેના ઉપયોગ.

પર્વની ઉત્પત્તિ—તહેવારો અનેક કારણોથી ઉભા થાય છે. ઘણી વાર એવું પણ બને છે કે અમુક એક ખાસ કારણથી તહેવાર શરૂ થયેલો હોય છે અને પછી તેની પુષ્ટિ અને પ્રચાર વખતે ખીર્જા કારણો પણ તેની સાથે આવી મળે છે. જુદા જુદા તહેવારોના જુદાં જુદાં કારણો ગમે તે હો છતાં તે બધાનાં સામાન્ય બે કારણો તો હોય જ છે. એક ભક્તિ અને ખીજું આનંદ. કોઈ પણ તહેવારની પાછળ અથવા તેની સાથે અંધ અગર દેખતી ભક્તિ હોય જ છે. ભક્તિ વિના તહેવાર નભી શકતો જ નથી, કારણ કે તેના નભાવ અને પ્રચારનો આધાર જનસમુદાય હોય છે, એટલે જ્યાં સુધી તે તહેવાર પરત્વે તેની ભક્તિ હોય ત્યાં સુધી જ તે ચાલે. આનંદ વિના તો લોકો કોઈ પણ તહેવારોમાં રસ લઈ જ ન શકે. ખાવું પીવું, ડહાવું મળવું, ગાવું બજાવવું, લેવું-દેવું, નાચવું કુદવું, પહેરવું ઝાઢવું, ઠાઠમાઠ અને ભપકા કરવા વગેરેની ઝોઘી વધતી ગોઠવણ વિનાનો કોઈ પણ સાસ્ત્રિક કે તામસિક તહેવાર દુનિયાના પડ ઉપર નહિ જ મળે.

તહેવારોના સ્વરૂપ અને તેની પાછળની ભાવના જોતાં આપણે ઉત્પત્તિના કારણ પરત્વે તહેવારોને મુખ્યપણે બે ભાગમાં વહેંચી શકીએ છીએ. ૧ લૌકિક, ૨ લોકોત્તર. અથવા આસુરી અને દૈવી, જે તહેવારો ભય, લાલચ, અને વિરમય જેવા હુદ્ર ભાવોમાંથી જન્મેલા હોય છે તે સાધારણ ભૂમિકાના લોકોને લાયક હોવાથી લૌકિક અગર આસુરી કહી શકાય. તેમાં જીવન શુદ્ધિનો કે જીવનની મહત્તાનો ભાવ નથી હોતો, પણ પામર વૃત્તિઓ અને હુદ્ર ભાવનાઓ તેની પાછળ હોય છે. જે તહેવારો જીવનશુદ્ધિની ભાવનામાંથી

જન્મેલા હોય અને જીવનશુદ્ધિ માટે જ પ્રચારમાં આવ્યા હોય તે તહેવારો ઉચ્ચ ભૂમિકાના લોકોને લાયક હોવાથી લોકોત્તર અગર દેવી કહી શકાય.

પહાડો અને જંગલોમાં વસતી બીલ, સંથાલ, કોણી જેવી જાતોમાં અગર તો શહેર અને ગામડામાં વસતી છારા, વાધરી જેવી જાતોમાં અને ધણી વાર તો ઉચ્ચ વર્ણની મનાતી બીજી બધી જ જાતોમાં આપણે જઈને તેમના તહેવાર જોઈએ તો તરત જ જણાશે કે એમના તહેવારો ભય, લાલચ અને અદ્ભુતતાની લાવનામાંથી જન્મેલા છે. તે તહેવારો અર્થ અને કામપુરુષાર્થની જ પુષ્ટિ માટે ચાલતા હોય છે. નાગપંચમી, શીતળાસાતમ, ગણેશચતુર્થી, દુર્ગા અને કાળીપૂજા એ મેલડી અને માતાની પૂજાની પેઠે ભયમુક્તિની લાવનામાંથી જન્મેલા છે. મોળાકત, મંગળાગૌરી, જ્યેષ્ઠાગૌરી, લક્ષ્મીપૂજા વગેરે તહેવારો લાલચ અને કામની લાવનામાંથી જન્મેલા છે, અને એના ઉપર જ એ ચાલે છે. સૂર્યપૂજા, સમુદ્રપૂજા અને ચંદ્રપૂજા વગેરે સાથે સંબંધ ધરાવનારા તહેવારો વિસ્મયની લાવનામાંથી જન્મેલા છે. સૂર્યનું અપાર ઝળહળતું તેજ અને સમુદ્રનાં અપાર ઉછળતાં મોજાં જોઈ માણસ પહેલવહેલો તો આભો જ બની ગયો હશે અને એ વિસ્મયમાંથી એની પૂજના ઉત્સવો શરૂ થયા હશે.

આવા અર્થ અને કામના પોષક તહેવારો સર્વત્ર પ્રચલિત હોવા છતાં વેધક દષ્ટિવાળા ગણ્યા ગાંઠ્યા થોડાક માણસો દ્વારા બીજી જાતના પણ તહેવારો પ્રચલિત થએલા આપણે જોઈ શકીએ છીએ. ચાહુદી, ક્રિશ્ચીયન અને જરથોસ્તી ધર્મની અંદર જીવનશુદ્ધિની લાવનામાંથી યોજાયેલા ફેટલાક તહેવારો ચાલે છે. ઇસ્લામ ધર્મમાં ખાસ કરી રમઝાનનો મહિનો આખો જીવનશુદ્ધિની દષ્ટિએ જ તહેવારરૂપે ગોઠવાયેલો છે. એમાં મુસલમાનો માત્ર ઉપવાસ કરીને જ સંતોષ પકડે એટલું બસ નથી ગણાતું પણ તે ઉપરાંત સંયમ કેળવવા માટે બીજાં

ધણાં પવિત્ર કરમાનો કરવામાં આવ્યાં છે. અલ્પચર્ચ પાળવું, સાચું
ઓલવું, ઉંચ નીચ કે નાના મોટાનો ભેદ છોડી દેવો, આવકના
૨૩ ટકા સેવા કરનાર નીચલા વર્ગને અને ૧૦ ટકા સંસ્થાઓ
તેમ જ ફકીરોના નભાવમાં ખરચવા, વગેરે જે વિધાનો દરલામ
ધર્મમાં છે તે રમઝાન મહિનાની પવિત્રતા સૂચવવા માટે બસ છે.
આદ્ય ધર્મના તહેવારો એમની વર્ણવ્યવસ્થા પ્રમાણે બહુવર્ણી છે
એટલે તેમાં બધી જ ભાવનાઓવાળા બધી જ જાતના તહેવારોનું
લક્ષણ મિશ્રિત થયેલું નજરે પડે છે. બૌદ્ધ તહેવારો લોકકલ્યાણની અને
સાગની ભાવનામાંથી જન્મેલા છે ખરા? પણ જૈન તહેવારો સૌથી
જુદા પડે છે અને તે જુદાઈ એ છે કે જૈનોનો એક પણ નાનો કે
મોટો તહેવાર એવો નથી કે જે અર્થ અને કામની ભાવનામાંથી
અથવા તો ભય, લાલચ, અને વિસ્મયની ભાવનામાંથી ઉત્પન્ન થયો
હોય, અગર તો તેમાં પાછળથી સેનભેન થયેલી એવી ભાવનાનું
શાસ્ત્રથી સમર્થન કરવામાં આવતું હોય, નિમિત્ત તીર્થંકરોના કેષપિણ
કલ્યાણનું હોય અગર બીજું કંઈ હોય પણ એ નિમિત્તે આલતા પર્વ
કે તહેવારનો ઉદ્દેશ માત્ર જ્ઞાન અને ચારિત્રની શુદ્ધિ તેમ જ પ્રુષ્ટિ
કરવાનો જ રાખવામાં આવેલો છે. એક દિવસના કે એકથી વધારે
દિવસના લાંબા એ બન્ને તહેવારો પાછળ જૈન પરંપરામાં માત્ર
એ એક જ ઉદ્દેશ રાખવામાં આવ્યો છે.

લાંબા તહેવારોમાં ખાસ છ અઢાઈઓ આવે છે, તેમાં પણ
પર્યુષણની અઢાઈ એ સૌથી શ્રેષ્ઠ ગણાય છે. તેનું મુખ્ય કારણ તેમાં
સાંવત્સરિક પર્વ આવે છે એ છે. સાંવત્સરિક એ જૈનોનું વધારેમાં
વધારે આદરણીય પર્વ છે. એનું કારણ એ છે કે જૈન ધર્મની મૂળ
ભાવના જ એ પર્વમાં ઓતપ્રોત થયેલી છે. જૈન એટલે જીવનશુદ્ધિનો
ઉમેદવાર. સાંવત્સરિક પર્વને દિવસે જીવનમાં એકત્ર થયેલ
મેલ બહાર કાઢવાનો અને ફરી તેવા મેલથી બચવાનો નિર્ધાર કરવામાં
આવે છે. એ પર્વને દિવસે બધા નાના મોટા સાથે તાદાત્મ્ય

સાધવાનું અને જેના જેનાથી અંતર વિખૂટું પડ્યું હોય તેની તેની સાથે અંતર સાંધવાનું અર્થાત્ દીલ ચોકખું કરવાનું ફરમાન છે. જીવનમાંથી મેલ કાઢવાની ધડી એ જ તેની સર્વોત્તમ ધન્ય ધડી છે અને એવી ધડી મેળવવા જે દિવસ યોગ્યો હોય તે દિવસ સૌથી વધારે શ્રદ્ધેય લેખાય તેમાં નવાઈ નથી. સાંવત્સરિક પર્વને કેંદ્રભૂત માની તેની સાથે બીજા સાત દિવસો ગોઠવવામાં આવ્યા છે. અને એ આઠે દિવસ આજે પંજુસણ કહેવાય છે. શ્વેતાંબરના બન્ને ફિરકાઓમાં એ અઠવાડિયું પંજુસણ તરીકે જ જાણીતું છે અને સામાન્ય રીતે બન્નેમાં એ અઠવાડિયું એક સાથે જ શરૂ થાય છે અને પુરું થાય છે. પણ દિગંબર સંપ્રદાયમાં આઠને બદલે દશ દિવસો માનવામાં આવે છે અને પંજુસણને બદલે એને દક્ષલક્ષણી કહેવામાં આવે છે. તથા એનો સમય પણ શ્વેતાંબર પરંપરા કરતાં જુદો છે. શ્વેતાંબરોના પંજુસણ પૂર્ણ થયાં કે બીજા દિવસથી જ દિગંબરોની દશલક્ષણી શરૂ થાય છે.

જૈન ધર્મના પાયામાં ત્યાગ અને તપની લાવના મુખ્ય હોવાથી એમાં ત્યાગી સાધુઓનું પદ મુખ્ય છે. અને તેથી જ જૈન ધર્મના તમામ પર્વોમાં સાધુપદનો સંબંધ મુખ્ય ભાગ લખવે છે, સાંવત્સરિક પર્વ એટલે ત્યાગી સાધુઓને વર્ષાવાસ નક્કી કરવાનો દિવસ, અને અંતર્મુખ થઈ જીવનમાં ડોકિયું મારી તેમાંથી મેલ ફેંકી દેવાનો અને તેની શુદ્ધિ સાચવવાના નિર્ધારનો દિવસ. આ દિવસનું મહત્ત્વ જોઈ ઋતુની અનુકૂળતા પ્રમાણે તેની સાથે ગોઠવાએલા બીજા દિવસો પણ તેટલું જ મહત્ત્વ ભોગવે છે, અને આઠે દિવસ લોકો જેમ બને તેમ ધધોધાપો ઓછો કરવાનો, ત્યાગ તપ વધારવાનો, જ્ઞાન ઉદારતા આદિ સદ્ગુણો પોષવાનો અને ઐહિક, પારલૌકિક કલ્યાણ થાય એવાં જ કામો કરવાનો પ્રયત્ન કરે છે. દરેક જૈનને વારસામાંથી જ પર્યુષણના એવા સંસ્કાર મળે છે કે તે દિવસોમાં પ્રપંચથી નિવૃત્તિ મેળવી બને તેટલું વધારે સાંઈ કામ કરવું. આ

સંસ્કારોના બળથી નાના કે મોટા ભાઈ કે બહેન દરેક પશુસણ આવતાં જ પોત પોતાની ત્યાગ તપ આદિની શક્તિ અજમાવે છે અને ચોમેર જ્યાં દેખો ત્યાં જોઈને પરંપરામાં એક ધાર્મિક વાતાવરણ આપાડ મહિનાના વાદળોની પેઠે ઘેરાઈ આવે છે. આવા વાતાવરણને લીધે અત્યારે પણ આ પર્વના દિવસોમાં નીચેની બાબતો સર્વત્ર નજરે પડે છે. (૧) ધમાલ ઝોછી કરીને અને તેટલી નિવૃત્તિ અને કુરસદ મેળવવાનો પ્રયત્ન. (૨) ખાનપાન અને બીજા કેટલાક ભોગો ઉપર ઝોછો વધતો અંકુશ. (૩) શાસ્ત્રશ્રવણ અને આત્મચિંતનનું વલણ. (૪) તપસ્વી અને ત્યાગીઓની તેમ જ સાધર્મિકોની યોગ્ય પ્રતિપત્તિ-ભક્તિ. (૫) જીવોને અભયદાન આપવાનો પ્રયત્ન. (૬) વેર ઝેર વિસારી સહુ સાથે સાચી મૈત્રી સાધવાની ભાવના.

એક બાબત વારસામાં મળતા ઉપરની છ બાબતોના સંસ્કારો અને બીજી બાબત દુન્યવી ખટપટની પડેલી કુટુંબોએ એ એ વચ્ચે અથડામણ ઉભી થાય છે અને પરિણામે આપણે પશુસણના કલ્યાણસાધક દિવસોમાં પણ ધ્રુષ્ટીએ તેવો અને કરી શકીએ તેટલો ઉપરના સુસંસ્કારોનો ઉપયોગ કરી નથી શકતા અને ધાર્મિક બાબતો સાથે આપણા હંમેશના સંકુચિત અને તકરારી કુસંસ્કારોને સેળમેળ કરી દઈ દરેક બાબતમાં ખટપટ, પક્ષાપક્ષી, તાણખેંચ, હુસાતુસી, અને વાંધા વચકાના પ્રસંગો ઉભા કરીએ છીએ અને એકંદરે પશુસણ પછી કાંઈક કિન્નત જીવન બનાવવાને બદલે પાછા જ્યાં હતા ત્યાં જ આવીને ઉભા રહીએ છીએ અને ઘણી વાર તો હતા તે સ્થિતિ કરતાં પણ નીચે પડી કે ઉતરી જઈએ છીએ. એટલે પશુસણ જેવા ધાર્મિક દિવસોનો ઉપયોગ આપણા આધ્યાત્મિક જીવનના વિકાસમાં તો થતો જ નથી પણ સામાજિક અને રાષ્ટ્રીય જીવનમાં પણ આપણે તેનો કશો જ ઉપયોગ કરી શકતા નથી. આપણી સર્વ સાધારણની ભૂમિકા વ્યાવહારિક છે. આપણે ગૃહસ્થ હોઈ બધું જ જીવન બહિર્મુખ ઝાળીએ છીએ. એટલે આધ્યાત્મિક જીવનનો તો સ્પર્શ કરવા લગભગ

અશક્ત નીવડીએ છીએ. પણ જે જાતના જીવનનો વિકાસ આપણે ઇચ્છીએ છીએ અને આપણાથી સાધવો શક્ય છે તે જાતના એટલે સામાજિક અને રાષ્ટ્રીય જીવનને આપણે તુચ્છ અને ઓછી કીમતનું માની લીધું છે અને આપણે એમ લાયકાત વિના જ મ્હોડે કલા કરીએ છીએ કે જીવન તો આધ્યાત્મિક જ ખરું છે. આવી લાયકાત વિનાની સમજથી આપણામાં નથી થતો આધ્યાત્મિક જીવનનો વિકાસ અને નથી સુધરતું સામાજિક કે રાષ્ટ્રીય જીવન. તેથી આપણે આપણા ધાર્મિક સુંદર વારસાનો ઉપયોગ એવી રીતે કરવો જોઈએ કે જેથી આપણું સામાજિક અને રાષ્ટ્રીય જીવન સુધરે અને આંતરિક લાયકાત હોય તો આધ્યાત્મિક જીવન ઉપર પણ તેની સારી અસર થાય. આ જાતનો પશુસણના દિવસોનો ઉપયોગ કરવા માટે એ વસ્તુની મુખ્ય જરૂર છે. (૧) એક તો એ કે જૈન ધર્મે પોતાના વિશિષ્ટ વારસા તરીકે ક્યાં ક્યાં તત્ત્વો આપણને આપ્યાં છે અને તેનો સામાજિક તેમ જ રાષ્ટ્રીય કલ્યાણની દૃષ્ટિએ ઉપયોગ કેવી રીતે કરી શકાય એ જ્ઞાન મેળવવું અને (૨) ખીજું એ કે આપણે પશુસણની નિવૃત્તિનો ઉપયોગ એવી દિશામાં કરવો કે જેથી આપણા ઉપરાંત આપણા પડોશી ભાઈઓને અને દેશવાસીઓને ફાયદો થાય અને આપણા સામાજિક જીવનની લોકોમાં તથા રાજ્યમાં પ્રતિષ્ઠા બંધાય. આપણે હસતે મ્હોડે સૌની મોખરે ઉભા રહી શકીએ અને આપણા ધર્મની સરસાઈ માટે અભિમાન લઈ શકીએ. આ કારણથી અમે પશુસણનો ઉપયોગ કરવાની રીત બદલી છે.

આપણામાં મુખ્ય બે વર્ગો છે. એક વર્ગ એવો છે કે તેને નવું શું, જૂનું શું, મૂળ તત્ત્વ શું વગેરેના કશો જ વિચાર નથી તેને જે ચીજો મળ્યો છે તે જ તેનું સર્વસ્વ છે. એ ચીજો બહાર નજર કરવા અને પોતાની રીત કરતાં ખીજી રીત જોવામાં પણ તેને બહુ દુઃખ થાય છે. જગત તરફ આંખ ઉઘાડવામાં પણ તેને ગુન્હો થતો હોય તેમ લાગે છે. તેને પોતાના સિવાયની ખીજી કંઈ પણ ઢબ, ખીજી

કોઈ પણ ભાષા, અને બીજો કોઈ પણ વિચાર અસંભવ લાગે છે. અને બીજો વર્ગ એવો છે કે તેને જે સામે આવે તે જ સાફ લાગે છે. પોતાનું નવું સર્જન કાંઈ હોતું નથી, પોતાનો વિચાર હોતો નથી, તેને પોતાનાં સ્થિર ધ્યેયો પણ કાંઈ હોતાં નથી માત્ર જે તરફ લોકો ઝુકતા હોય તે તરફ તે વર્ગ ઝુકે છે. પરિણામે સમાજના બંને વર્ગોથી આપણા ધર્મના વિશિષ્ટ તત્ત્વોનો વ્યાપક અને સારો ઉપયોગ થઈ શકતો જ નથી. તેથી જરૂરનું એ છે કે લોકોમાં જ્ઞાન અને ઉદારતા ઉતરે એવી કેળવણી આપવી. આ કારણથી પરંપરામાં આદ્યું આવતું કદપસૂત્રનું વાચન ન રાખતાં અમે કેટલાક ખાસ વિષયો ઉપર ચર્ચા કરવાનું યોગ્ય ધાર્યું છે. એ વિષયો એવા છે કે જે જૈનધર્મના કહો કે (સર્વ ધર્મના) પ્રાણભૂત છે. અને એની ચર્ચા એવી દૃષ્ટિએ કરવા ધારી છે કે જેથી એ તત્ત્વોનો ઉપયોગ બધી દિશામાં બધા અધિકારીઓ કરી શકે. જેને જેમાં રસ હોય તે, તેમાં તત્ત્વથી ફાયદો ઉઠાવી શકે. આધ્યાત્મિકપણું કાયમ રાખી સામાજિક અને રાષ્ટ્રીય કલ્યાણ સાધી શકાય.

નવી પરંપરાથી ડરવાને કશું જ કારણ નથી. અત્યારની ચાલુ પરંપરાઓ પણ કાંઈ શાશ્વત નથી. જે રીતે અને જે જાતનું કદપસૂત્ર અત્યારે વંચાય છે તેપણુ અમુક વખતે અને અમુક સંયોગોમાં જ શરૂ થયેલું. લગભગ દોઢ હજાર વર્ષ પહેલાં તો આવી જાહેર સભામાં અને જાહેર રીતે કદપસૂત્ર વંચાતું જ નહતું. એ ફક્ત સાધુ-સભામાં જ અને તેપણુ ફક્ત અમુક કોટિના સાધુને મોઢેથી જ વંચાતું. પહેલાં તો તે રાતે જ વંચાતું અને દિવસે વંચાય ત્યારે અમુક સંયોગોમાં સાધુ સાધ્વીઓ ભાગ લઈ શકતા. વળી આનંદપુર નગરમાં ક્રુવસેન રાજાના સમયમાં કદપસૂત્રને ચતુર્વિધ સંઘ સમક્ષ વાંચવાની તક ઉભી થઈ. એમ થવાનું પ્રાસંગિક કારણ એ રાજાના પુત્ર-શોકના નિવારણનું હતું પણ ખરૂં કારણ તો એ હતું કે તે વખતે

ન્યાં ત્યાં ચોમાસામાં પાક્કણ સંપ્રદાયમાં મહાભારત, રામાયણ અને ભાગવત જેવાં શાસ્ત્રો વાંચવાની ભારે પ્રથા હતી. લોકો એ તરફ ખુબ ઝુકતા. બૌદ્ધ સંપ્રદાયમાં પણ જનચરિત અને વિનયના ગ્રંથો વંચાતા જેમાં બુદ્ધ ભગવાનનું જીવન અને લિખ્ખુઓનો આચાર આવતો. આ કારણથી લોકવર્ગમાં મહાન પુરુષોનાં જીવન ચરિત્ર સાંભળવાની અને ત્યાગીઓના આચાર જાણવાની ઉત્કટ રુચિ જાગી હતી. એ રુચિને તૃપ્ત કરવા ખાતર બુદ્ધિશાળી જૈન આચાર્યોએ ધ્રુવસેન જેવા રાજાની તક લઈ કલ્પસૂત્રને જાહેર વાચન તરીકે પસંદ કર્યું. એમાં જે પહેલું જીવન ચરિત્ર ન હતું તે ઉમેર્યું અને માત્ર સામાચારીનો ભાગ જે સાધુ સમક્ષ જ વંચાતો હતો તે ભાગને ગૌણ કરી શરૂઆતમાં ભગવાન મહાવીરનું ચરિત્ર દાખલ કર્યું; અને સર્વ સાધારણને તે વખતની રુચિ પ્રમાણે પસંદ આવે એ ઢાંચે અને એવી ભાષામાં તે ગોઠવ્યું. વળી જ્યારે લોકોમાં વધારે વિસ્તાર પૂર્વક સાંભળવાની રુચિ જન્મી, કલ્પસૂત્રની લોકોમાં ભારે પ્રતિષ્ઠા જામી, અને પશુસણમાં તેનું જાહેર વાચન નિયમિત થઈ ગયું ત્યારે વખતના વહેણ સાથે સંયોગે પ્રમાણે આચાર્યોએ ટીકાઓ રચી. એ પ્રાકૃત અને સંસ્કૃત ટીકાઓ પણ વંચાવા લાગી. ૧૭ મા સૈકા સુધીમાં રચાયેલી અને તે વખતના વિચારોનો પડઘો પાડતી ટીકાઓ પણ એક આંત જૂના ગ્રંથ તરીકે વંચાવા અને સંભળાવા લાગી. છેવટે ગૂજરાતી અને હિંદી ભાષામાં પણ એ બધું ઉતર્યું અને આજે ન્યાં ત્યાં વંચાય છે. આ બધું જ સારું છે અને તે એટલા કારણસર કે તે લોકોની ભાવના પ્રમાણે બદલાતું રહ્યું છે. કલ્પસૂત્ર અક્ષરશઃ ભગવાન મહાવીરથી જ ચાલ્યું આવે છે. અને એમના વખતની જ રીતે આજે પણ વંચાય છે એમ માની લેવાની કોઈ ભુલ ન કરે. લોકઅક્ષા, લોકરુચિ અને ઉપયોગિતાની દૃષ્ટિએ જે ફેરફાર થાય છે તે જો બુદ્ધિપૂર્વક કરવામાં આવે તો લાભદાયક જ નીવડે છે.

કલ્પસૂત્ર અને તેના વાચનની જે રીત અત્યારે ચાલે છે તેમાં બધા જલોક્ષિ રસ લઈ શકે તેમ નથી, તેનાં કારણો આ પ્રમાણે છે:- (૧) વાચન અને શ્રવણમાં એટલો બધો વખત આપવો પડે છે કે માણસ કંટાળી જાય અને શ્રદ્ધાને લીધે ખેસી રહે તોપણ વિચાર માટે તો લગભગ અશક્ત બની જાય. (૨) નક્કી થયેલ ઢબ પ્રમાણે શબ્દો અને અર્થો ઉચ્ચારાતા અને કરાતા હોવાથી તેમજ ઠરાવેલ વખતમાં ઠરાવેલ ભાગ પુરો કરવાનો હોવાથી બોલનાર કે સાંભળનાર માટે બીજી ચર્ચા અને બીજી દષ્ટિના અવકાશનો અભાવ. (૩) એ વાચન વખતે વર્તમાન સમાજની અને દેશની દશા તરફ ઉદાર દષ્ટિએ જોવાના વલણનો અભાવ અને તેથી સમાજ અને રાષ્ટ્રમાં ઉપયોગી થઈ શકે એવી કલ્પસૂત્રમાંથી હકીકત તારવી લેવાની ખોટ. (૪) શ્રદ્ધા, ભક્તિ અને ચાલુ રૂઢિ ઉપર એટલું બધું દબાણ થાય છે કે જેને લીધે બુદ્ધિ, તર્ક અને સ્વતંત્ર જિજ્ઞાસા તદ્દન છુટાં જ થઈ જાય. (૫) ચાલુ પરિસ્થિતિ વિષેનું છેક જ અજ્ઞાન અથવા તેની ગેરસમજ અને તે તરફ આખીઆમણાં અને ભૂતકાળની એકમાત્ર મૃત હકીકતને સજીવન કરવાનો એક તરફી પ્રયત્ન.

આ અને આના જેવાં બીજાં કારણોને લીધે આપણું પશુસણું કલ્પસૂત્રવાચન નીરસ જેવું થઈ ગયું છે; તેનો ઉદ્ધાર કરવાની જરૂર છે. તે બહુ સારી રીતે થઈ શકે એવાં તત્ત્વો આપણી પાસે છે એ જ વસ્તુ ધ્યાનમાં રાખી આ વખતે અમે અમારી દષ્ટિ પ્રમાણે ફેરફાર જાહેર રીતે શરૂ કર્યો છે.

ધર્મ અને પંથ

પહેલામાં એટલે ધર્મમાં અંતર્દર્શન હોય છે એટલે તે આત્માની અંદરથી ઉગે છે અને તેમાં જ ડોકિયું કરાવે છે કે તે તરફ જ માણસને વાળે છે. જ્યારે ખીજામાં એટલે પંથમાં બહિર્દર્શન હોય છે એટલે તે બહારના વાતાવરણમાંથી જ અને દેખાદેખીમાંથી જ આવેલ હોય છે તેથી તે બહાર જ નજર કરાવે છે અને માણસને બહારની બાબતો જોવામાં જ રોકી રાખે છે.

ધર્મ એ ગુણગુણી અને ગુણાવલંબી હોવાથી તે આત્માના ગુણો ઉપર જ રહેલો હોય છે. જ્યારે પંથ એ રૂપગુણી અને રૂપાવલંબી હોવાથી તેનો બધો આધાર બહારના રૂપરંગ અને ડાકડમાળ ઉપર હોય છે તેથી તે પહેરવેશ, કપડાનો રંગ, પહેરવાની રીત અને ખાસે રાખવાનાં સાધનો અને ઉપકરણોની ખાસ પસંદગી અને આગ્રહ કરાવે છે.

પહેલામાં એકતા અને અભેદના ભાવો ઉઠે છે અને સમાનતાની ઉર્મિઓ ઉછળે છે. જ્યારે ખીજામાં ભેદ અને વિષમતાની તીરાડો પડતી અને વધતી જાય છે. એટલે પહેલામાં માણસ ખીજા સાથેનો પોતાનો ભેદ ભૂલી અભેદ તરફ જ ઝુકે છે. અને ખીજાના દુઃખમાં પોતાનું સુખ વિસરી જાય છે અથવા એમ કહો કે એમાં એને પોતાનાં જીવંત સુખ દુઃખ જેવું કંઈ તત્ત્વ જ નથી હોતું; જ્યારે પંથમાં માણસ પોતાની અસલની અભેદ ભૂમિને ભૂલી ભેદ તરફ જ વધારે અને વધારે ઝુકતો જાય છે અને ખીજાનું દુઃખ એને અસર નથી કરતું, પોતાનું સુખ એને ખાસ લલચાવે છે, અથવા એમ કહો કે એમાં માણસનાં સુખ અને દુઃખ સાથી છુટાં જ પડી જાય છે.

એમાં માણસને પોતાનું અને પારકું એ બે શબ્દ ડગલે અને પગલે ચાલ આવે છે.

પહેલામાં સહજ નમ્રતા હોવાથી એમાં માણસ લઘુ અને હલકો દેખાય છે તેમાં મોટાઈ જેવી કંઈ વસ્તુ જ નથી હોતી અને ગમે તેટલી ગુણસમૃદ્ધિ કે ધનસમૃદ્ધિ છતાં તે હમેશને માટે સૌ કરતાં પોતાને નાનો જ દેખે છે. કારણ કે ધર્મમાં પ્રભુ એટલે સાચા જીવનની ઝાંખી થવાથી તેની વ્યાપકતા સામે માણસને પોતાની જાત અદ્વિત જેવી જ લાગે છે જ્યારે પંથમાં એથી ઉલટું છે. એમાં ગુણ કે વૈભવ ન પણ હોય છતાં માણસ પોતાને ખીજથી મોટો માને છે અને તેમ મનાવવા યત્ન કરે છે એમાં નમ્રતા હોય તો તે બનાવટી હોય છે અને તેથી તે માણસને મોટાઇનો જ ખ્યાલ પૂરો પાડે છે. એની નમ્રતા એ મોટાઇને માટે જ હોય છે. સાચા જીવનની ઝાંખી ન હોવાથી અને ગુણોની અનન્તતાનું તેમજ પોતાની પામરતાનું ભાન ન હોવાથી પંથમાં પડેલો માણસ પોતામાં લઘુતા અનુભવી શકતો જ નથી માત્ર તે લઘુતા દર્શાવ્યા કરે છે.

ધર્મમાં દષ્ટિ સત્યની હોવાથી તેમાં બધી બાબતો જેવા જાણવાની ધીરજ અને બધી જ બાબતોએ સહી લેવાની ઉદારતા હોય છે. પંથમાં એમ નથી હોતું. તેમાં દષ્ટિ સત્યાભાસની હોવાથી તે એક જ પોતાની બાબતે સર્વ સત્ય માની ખીજ બાબતો જેવા જાણવા તરફ વલણ જ નથી આપતી અને વિરોધી બાબતોએ સહી લેવાની કે સમજી લેવાની ઉદારતા પણ નથી અર્પતી.

ધર્મમાં પોતાનું દોષદર્શન મુખ્ય અને ખીજાઓના ગુણનું દર્શન મુખ્ય હોય છે. જ્યારે પંથમાં તેથી ઉલટું છે. પંથવાળો માણસ ખીજના ગુણો કરતાં દોષો જ ખાસ જોયા કરે છે અને પોતાના દોષો કરતાં ગુણો જ વધારે જોયા તેમજ ગાયા કરે છે, અથવા તો એની નજરે પોતાના દોષો ચડતા જ નથી.

ધર્મગામી કે ધર્મનિષ્ઠ માણસ પ્રભુને પોતાની ઝંદર જ અને પોતાની આસપાસ જ જુએ છે તેથી તેને ભૂલ અને પાપ કરતાં પ્રભુ બોધ જશે એવો ભય લાગે છે, તેની શરમ આવે છે. જ્યારે પંથગામી માણસને પ્રભુ કાંતો જેડસેલમમાં, કાંતો મક્કામદીનામાં, કાંતો મુદ્દગયા કે કાશીમાં અને કાંતો શત્રુંજય કે અષ્ટાપદમાં દેખાય છે અથવા તો વૈકુંઠમાં કે સુક્રિતસ્થાનમાં હોવાની શ્રદ્ધા હોય છે એટલે તે ભૂલ કરતાં પ્રભુથી પોતાને વેગળો માની જાણે કાંઈ તેની ભૂલ જોતું જાણતું જ નહોય તેમ, નથી કાંઈથી ભય ખાતો કે નથી શરમાતો અને એને ભૂલતું દુઃખ સાલતું જ નથી અને સાલે તો યે ફરી ભૂલ ન કરવાને માટે નહિ.

ધર્મમાં ચારિત્ર ઉપર જ પસંદગીનું ધોરણ હોવાથી તેમાં જાતિ લિંગ, ઉમર, ભેષ, ચિન્હો, ભાષા અને ખીજ તેવી બહારની વસ્તુઓને સ્થાન જ નથી જ્યારે પંથમાં એ જ બાહ્ય વસ્તુઓને સ્થાન હોય છે. કષ્ટ જાતિનો? પુરુષ કે સ્ત્રી? કઈ ઉમરનો? વેષ શો છે? કષ્ટ ભાષા બોલે છે? અને કઈ રીતે ઉઠે કે બેસે છે? એ જ એમાં જોવાય છે; અને એની મુખ્યતામાં ચારિત્ર દબાઈ જાય છે. ઘણી વાર તો લોકોમાં જેની પ્રતિષ્ઠા નહોય એવી જાતિ એવું લિંગ એવી ઉંમર કે એવા વેષ ચિહ્નવાળામાં જે ખાસ ચારિત્ર હોય તો પણ પંથમાં પડેલ માણસ તેને લક્ષમાં લેતો જ નથી અને ઘણીવાર તો તેવાને તરછોડી પણ કાઢે છે.

ધર્મમાં વિશ્વ એ એક જ ચોક્કા છે. તેમાં ખીજ કાંઈ નાના ચોક્કા ન હોવાથી આભડછેટ જેવી વસ્તુ જ નથી હોતી અને હોય છે તો એટલું જ કે તેમાં પોતાનું પાપ જ માત્ર આભડછેટ લાગે છે. જ્યારે પંથમાં ચોક્કાવૃત્તિ એવી હોય છે કે જ્યાં દેખો ત્યાં આભડછેટની ગંધ આવે છે અને તેમ છતાં ચોક્કાવૃત્તિનું નાક પોતાના પાપની દુર્ગંધ સુધી શકતું જ નથી. તેને પોતે માનેલું એ જ સુવાસવાળું

અને પોતે ચાલતો હોય તેજ રસ્તો ઐજ લાગે છે તેથી તે બીજે બધે બદલો અને બીજામાં પોતાના પંથ કરતાં ઉતરતાપણું અનુભવે છે.

દુકમાં કહીએ તો ધર્મ માણસને રાતદિવસ પોષાતા ભેદ સંસ્કારોમાંથી અભેદ તરફ ધકેલે છે અને પંથ એ પોષાતા ભેદમાં વધારે અને વધારે ઉમેરો કરે છે. અને ક્યારેક દૈવયોગે અભેદની તક કાઢી આણે તો તેમાં તેને સંતાપ થાય છે. ધર્મમાં દુન્યવી નાની મોટી તકરારો પણ (જર, જોડે જમીનના અને નાનમ મોટપના ઝબડાઓ) શમી જાય છે. જ્યારે પંથમાં ધર્મને નામે જ અને ધર્મની લાવના ઉપર જ તકરારો ઉગી નીકળે છે. એમાં ઝબડાદિના ધર્મની રક્ષા જ નથી દેખાતી.

આ રીતે જોતાં ધર્મ અને પંથનો તફાવત સમજવા ખાતર એક પાણીનો દાખલો લઈએ, પંથ એ સમુદ્ર, નદી, તળાવ કે કૂવામાં પડેલા પાણી જેવો જ નહિ પણ લોકોના ગોળામાં ખાસ કરીને પીવાના હિંદુઓના ગોળામાં પડેલ પાણી જેવો હોય છે. જ્યારે ધર્મ એ આકાશથી પડતા વરસાદના પાણી જેવો છે. એને મન કાઢી સ્થાન ઉંચું કે નીચું નથી. એમાં એક જગાએ એક સ્વાદ અને બીજી જગાએ બીજો સ્વાદ નથી. એમાં રૂપરંગમાં પણ ભેદ નથી અને કાંઈ પણ એને ઝીલી કે પચાવી શકે છે. જ્યારે પંથ એ હિંદુઓના ગોળાના પાણી જેવો હોઈ તેને મન તેના પોતાના સિવાય બીજાં બધાં પાણી અસ્પૃશ્ય હોય છે. તેને પોતાનો જ સ્વાદ અને પોતાનું જ રૂપ ગમે તેવું હોવા છતાં ગમે છે અને પ્રાણુતિ પણ બીજાના ગોળાને હાથ લગાડતાં રોકે છે.

પંથ એ ધર્મમાંથી જન્મેલો હોવા છતાં અને પોતાને ધર્મપ્રચારક માનવા છતાં તે હંમેશાં ધર્મનો જ ધાત કરતો જાય છે. જેમ જીવતા લોહી અને માંસમાંથી ઉગેલો નખ જેમ જેમ વધતો જાય

તેમ તેમ તે લોહી અને માંસને જ હેરાનગતિ કરે છે. તેથી જ્યારે એ વધુ પડતો નખ કાપવામાં આવે ત્યારે જ હાડપિંજરની સલામતી સચવાય છે તેમ ધર્મથી વિખુટો પડેલો પંથ (એકવાર બંધે તે ધર્મ-માંથી જન્મ્યો હોય છતાં) પણ જ્યારે કાપ પામે અને છેદાય ત્યારે જ માણસ જાત સુખી થાય. અલખત અહીં એ પ્રશ્ન જરૂર થશે કે ધર્મ અને પંથ વચ્ચે મેળ છે કે નહિ અને હોય તો તે કેવી રીતે? એનો ઉત્તર સહેલો છે. જીવતા નખને કાંઈ નથી કાપવું. ઉલટો એ કપાય તો દુઃખ થાય છે. લોહી અને માંસની સલામતી જોખમમાં આવે છે, તે સડવા લાગે છે તેમ જ પંથની અંદર ધર્મનું જીવન હોય તો તે પંથ એક નહીં હજાર હો, શામાટે માણસ જેટલા જ ન હોય; છતાં લોકાનું કલ્યાણ જ થવાનું. કારણ કે એમાં પ્રકૃતિભેદ અને ખાસીઅતો પ્રમાણે હજારો ભિન્નતાઓ હોવા છતાં કલેશ નહિ હોય, પ્રેમ હશે. અભિમાન નહિ હોય, નમ્રતા હશે. શત્રુભાવ નહિ હોય, મિત્રતા હશે. ઉકળવાપણું નહિ હોય. ખમવાપણું હશે. પંથો હતા, છે અને રહેશે પણ તેમાં સુધારવા જેવું કે કરવા જેવું હોય તો તે એટલું છે કે તેમાંથી વિખુટો પડેલો ધર્મનો આત્મા તેમાં ફરી આપણે પુરવો, એટલે આપણે કાંઈ પણ પંથના હોઈએ છતાં તેમાં ધર્મનાં તત્ત્વો સાચવીને જ તે પંથને અનુસરીએ. અહિંસાને માટે હિંસા ન કરીએ અને સત્યને માટે અસત્ય ન બોલીએ. પંથમાં ધર્મનો પ્રાણ કુંકવાની ખાસ શરત એ છે કે દૃષ્ટિ સત્યાગ્રહી હોય. સત્યાગ્રહી હોવાનાં લક્ષણો દુકમાં આ પ્રમાણે છે:-(૧) પોતે જ માનતા અને કરતા હોઈએ તેની પૂરેપૂરી સમજ હોવી જોઈએ અને પોતાની સમજ ઉપર એટલો બધો વિશ્વાસ હોવો જોઈએ કે બીજને સચોટતાથી સમજાવી શકાય. (૨) પોતાની માન્યતાની યથાર્થ સમજ અને યથાર્થ વિશ્વાસની કસોટી એ છે કે બીજને તે સમજાવતાં જરા પણ આવેશ કે ગુસ્સો ન આવે અને એ સમજાવતી વખતે પણ એની ખુબીઓની સાથે જ જો કાંઈ ખામીઓ દેખાય તો તેની પણ વગર સંકોચે કબુલ કરતા જ જવું.

(૩) જેમ પોતાની દૃષ્ટિ સમજાવવાની ધીરજ તેમ ખીજની દૃષ્ટિ સમજવાની પણ તેટલી જ ઉદારતા અને તત્પરતા હોવી જોઈએ. બંને અથવા જેટલી બાબુઓ જાણી શકાય તે બધી બાબુઓની સરખામણી અને બળાબળ તપાસવાની વૃત્તિ પણ હોવી જોઈએ એટલું જ નહિ પણ પોતાની બાબુ નબળી કે ભૂલ ભરેલી ભાસતાં તેનો ત્યાગ તેના પ્રથમના સ્વીકાર કરતાં વધારે સુખદ મનાવો જોઈએ. (૪) કોઈ પણ આખું સત્ય દેશ, કાળ કે સંસ્કારથી પરિમિત નથી હોતું માટે બધી બાબુઓ જોવાની અને દરેક બાબુમાં જોઈએ સત્ય દેખાય તો તે બધાનો સમન્વય કરવાની વૃત્તિ હોવી જોઈએ પછી ભલે જીવનમાં ગમે તેટલું ઝોછું સત્ય આવ્યું હોય.

પંથમાં ધર્મ નથી માટે જ પંથો સમાજ અને રાષ્ટ્રનો ધાત કરે છે. જ્યાં જ્યાં સમાજ અને રાષ્ટ્રમાં એકતા આવવાના પ્રસંગો આવે છે ત્યાં ત્યાં બધે જ નિઃપ્રાણ પંથો આડે આવે છે. ધર્મજનિત પંથો સરખાયા તો હતા માણસ જાતને અને વિશ્વમાત્રને એક કરવા માટે. પંથો દાવો પણ એ જ કાર્ય કરવાનો કરે છે અને છતાં આજે જોઈએ છીએ કે આપણને પંથો જ એક થતાં, અને મળતાં અટકાવે છે. પંથો એટલે ખીજું કંઈ નહીં પણ ધર્મને નામે ઉતરેલું અને પોષાયેલું આપણું માનસિક સંકુચિતપણું કે મિથ્યા અભિમાન. જ્યારે લોકકલ્યાણ ખાતર કે રાષ્ટ્રકલ્યાણ ખાતર એક નજીવી બાબત જતી કરવાની હોય છે ત્યારે પંથના ઝેરીલા અને સાંકડા સંસ્કારો આવીને એમ કહે છે કે સાવધ ન! તારાથી એમ ન થાય. એમ કરીશ તો ધર્મ રસાતળ જશે, લોકો શું ધારશે અને શું કહેશે! કોઈ દિગંજર પોતાના પક્ષ તરફથી ચાલતા તીર્થના ઝંઘડામાં ભાગ ન લે, કે ફંડમાં નાણાં ભરવાની પૈસા છતાં ના પાડે, અગર લાગવગ છતાં કચેરીમાં સાક્ષી થવાની ના પાડે તો તેનો પંથ તેને શું કરે? આખું ટોળું હિંદુ મંદિર પાસે તાજીઆ લઈ જતું હોય અને કોઈ એક સાચો મુસલમાન હિંદુઓની લાગણી ન દુખવવા ખાતર

ખીજે રસ્તે જવાનું કહે અગર ગોકશી કરવાની ના પાડે તો તે મુસલમાનની એનો પંથ શી વલે કરે ? એક આર્યસમાજનો સભ્ય ક્યારેક સાચી દૃષ્ટિથી મૂર્તિની સામે બેસે તો તેનો સમાજ-પંથ તેને શું કરે ? આજ રીતે પંથ સત્ય અને એકતાની આડે આવી રહ્યા છે અથવા એમ કહો કે આપણે પોતે જ પોતાના પંથમય સંસ્કારના શસ્ત્રથી સત્ય અને એકતાનો દ્રોહ કરી રહ્યા છીએ, તેથી જ તો પંથાભિમાની મોટા મોટા મનાતા ધર્મગુરુઓ પાંડિતો કે પુરોહિતો કદી મળી શકતા જ નથી, એકરસ થઈ શકતા જ નથી. ન્યારે બીજા સાધારણ માણસો સહેલાઈથી મળી શકે છે. તમે જોશો કે એકતાનો અને લોક કલ્યાણનો દાવો કરનાર પંથના ગુરુઓ જ એક બીજાથી જુદા હોય છે. જો એવા ધર્મગુરુઓ એક થાય એટલે કે પરસ્પર આદર ધરાવતા થાય, સાથે મળીને કામ કરે અને ઋઘડાને સામે આવવા જ ન દે તો સમજવું કે હવે એમના પંથમાં ધર્મ આવ્યો છે.

આપણું આજનું કર્તવ્ય પંથોમાં કાંતો ધર્મ લાવવાનું છે અને નહિ તો પંથોને મીટાવવાનું છે, ધર્મવિનાના પંથ કરતા-અપંથ એવા મનુષ્ય કે પશુ સુદ્ધાં થવું તે લોકહિતની દૃષ્ટિએ વધારે સાફ છે એની કોઈ ના પાડે ખરું ?

તા. ૨૧-૮-૩૦

સુખલાલ.

અહિંસા અને અમારિ

માનવ પ્રકૃતિમાં હિંસા અને અહિંસાનાં બન્ને તત્ત્વો સમાયેલાં છે. હિંદુસ્તાનમાં તેના મૂળ વતનીઓની અને પાછળથી તેમના વિજેતા તરીકે જાણીતા આર્યોની જાહેરાતો વખતે અનેક જાતનાં બળિહારો તેમજ યજ્ઞયાગની ભારે પ્રથા હતી અને એમાં માત્ર પશુઓ કે પંખીઓ જ નહિ પણ મનુષ્ય સુદ્ધાંની બળિ અપાતી. ધાર્મિક ગ્રંથોમાં હિંસાનો આ પ્રકાર એટલી હદ સુધી વ્યાપેલો હતો કે તેના પ્રભાવોથી ખીજ બાબતોએ એ હિંસાનો વિરોધ શરૂ થયો હતો, અને અહિંસાની ભાવનાવાળા પંથો ભગવાન મહાવીર અને બુદ્ધ ~~જોડે~~ પણ સ્થપાઈ ગયા હતા. એમ છતાં અહિંસા તત્ત્વના અનન્ય પોષક તરીકે અને અહિંસાની આજની ચાલુ ગંગાની ગંગોત્રી તરીકે તો જે એ મહાન ઐતિહાસિક પુરુષો આપણી સામે છે તે ભગવાન મહાવીર અને બુદ્ધ જ છે. એમના સમયમાં અને એમના પછી હિંદુસ્તાનમાં અહિંસાને જે પોષણ મળ્યું છે, તેનો જેટજેટલી રીતે અને જેટજેટલી દિશામાં પ્રચાર થયો છે તેમજ અહિંસા તત્ત્વપરત્ત્વે જે શાસ્ત્રીય અને સૂક્ષ્મ વિચારો થયા છે એની જોડે હિંદુસ્તાનની બહારના કોઈપણ દેશના ઇતિહાસમાં મળી શકે તેમ નથી. દુનિયાના ખીજ દેશો અને ખીજ જાતિઓ ઉપર અસાધારણ પ્રભાવ પાડનાર, તેમને જિતનાર અને કાયમને માટે તેમનાં મન હરી લેનાર હિંદુસ્તાનમાં કોઈ તત્ત્વ ઉદ્ભવ્યું હોય તો તે હજારો વર્ષથી આજ સુધી સળંગ આછવેત્તે અંશે ચાલ્યું આવેલું અને વિકાસ પામેલું અહિંસા તત્ત્વ જ છે. આજ પણ ગુલામીગ્રસ્ત હિંદુસ્તાનનું તેજ જો કોઈ હોય તો તે માત્ર અહિંસા અને અહિંસા જ છે.

અહિંસાના પ્રચારક જૈન અને બૌદ્ધસંધો વ્યવસ્થિત સ્થપાયા પછી તેનું પ્રચારકાર્ય ચોમેર ખૂબ જોસમેર ચાલવા લાગ્યું, એના પૂરાવાઓ આજે પણ જીવતા છે. મહાન સમ્રાટ અશોકની ધર્મ-લિપિઓમાં જે ફરમાનો છે તે આપણને સ્પષ્ટ જણાવે છે કે અશોકે ઉત્સવો અને સમારંભોમાં હિંસા ન કરવાની આજ્ઞા કરી હતી, અથવા એક રીતે લોકો પાસે એમ ન કરવાની પોતાની ઇચ્છા તેણે દર્શાવી હતી. જાતે હિંસામુક્ત થઈ ફકીરી ધારણ કરી, રાજદંડ ધારણ કરનાર અશોકની ધર્મઆજ્ઞાઓનો પ્રભાવ દરેક પંથના લોકો ઉપર કેટલો પડ્યો હશે એની કલ્પના કરવી કઠણ નથી. રાજકીય ફરમાનો દ્વારા અહિંસાના પ્રચારનો આ માર્ગ અશોકથી અટક્યો નથી. તેના પૌત્ર જાણીતા જૈન સંપ્રતિરાજ્યે એ માર્ગનું ભારે અનુસરણ કર્યું હતું અને પોતાના પિતામહની અહિંસાની ભાવનાને એણે પોતાની હિંમે અને પોતાની રીતે બહુ જ પોષી હતી. રાજ્યો, રાજકુટુંબો અને મોટા મોટા અધિકારીઓ અહિંસાના પ્રચાર તરફ ઝુકેલા હોય તે ઉપરથી બે વાત જાણવી સહેલ છે. એકતો એ કે અહિંસા-પ્રચારક સંધોએ પોતાના કાર્યમાં કેટલી હદ સુધી પ્રગતિ કરી હતી કે જેની અસર મહાન સમ્રાટો સુધી થઈ હતી. અને બીજી વાત એ કે લોકોને અહિંસાતત્ત્વ કેટલું રુચ્યું હતું અથવા તેમનામાં દાખલ થયું હતું કે જેને લીધે તેઓ આવા અહિંસાની ધોષણા કરનારા રાજ્યોને માન આપતા. કલિંગરાજ આહત સમ્રાટ ખારવેલે પણ એ માટે ખૂબ કર્યું હોય તેમ તેની કારકીર્દી ઉપરથી લાગે છે. વચ્ચે વચ્ચે બળિદાનવાળા યજ્ઞના યુગો માનવપ્રકૃતિમાંથી ઉદયમાં આવતા ગયા એમ ઇતિહાસ સ્પષ્ટ કહે છે. છતાં એકંદર રીતે જોતાં હિંદુસ્તાન અને તેની બહાર એ બન્ને અહિંસાપ્રચારક સંધોના કાર્યે જ સફળતા વધારે મેળવી છે. દક્ષિણ અને ઉત્તર હિંદુસ્તાનના મધ્યકાલીન જૈન અને બૌદ્ધ રાજ્યો તેમ જ રાજકુટુંબો અને અમલદારોનું પહેલું કાર્ય અહિંસાના પ્રચારનું જ રહ્યું હોય તેમ

માનવાને ધણું કારણ છે. પશ્ચિમ હિંદુસ્તાનના પ્રભાવશાળી રાજ્યકર્તા પરમ આર્હત કુમારપાળની અહિંસા તો એટલી બધી જાણીતી છે કે ધણાને આજે તે અતિશયતાવાળી લાગે છે. મોગલ સમ્રાટ અકબરનું મન હરણ કરનાર ત્યાગી જૈન લિલ્હુ હીરવિજયસૂરિના અને ત્યાર પછીના તેમના અનુગામી શિષ્યોના બાદશાહો પાસેથી અહિંસાપરત્વે મેળવેલાં ફરમાનો હમેશને માટે ઈતિહાસમાં અમર રહે તેવાં છે. આ ઉપરાંત ઠાકરડાઓ, જમીનદારો, લાગવગવાળા અમલદારો અને ગામના આગેવાન પટેલો તરફથી પણ હિંસા ન કરવાનાં મળેલાં વચનો જો આપણે મેળવી શકીએ અને મળી આવે તો આ દેશમાં અહિંસાપ્રચારક સંઘે અહિંસાનું વાતાવરણ ઉભું કરવા કેટલો પુરુષાર્થ કર્યો છે એની કાંઈક કલ્પના આવે.

અહિંસાપ્રચારના એક સચોટ પૂરાવા તરીકે આપણે ત્યાં પાંજરાપોળની સંસ્થા ચાલી આવે છે. આ પરપરા ક્યારથી અને કેાની દ્વારા અસ્તિત્વમાં આવી એ ચોક્કસ કહેવું કઠણ છે. છતાં ગૂજરાતમાં એનો પ્રચાર અને એની પ્રતિષ્ઠા જોતાં એમ માનવાનું મન થઈ જાય છે કે પાંજરાપોળની સંસ્થાને વ્યાપક કરવામાં કદાચ કુમારપાલનો અને તેના ધર્મગુરુ આચાર્ય હેમચંદ્રનો મુખ્ય હાથ હોય. આખાએ કચ્છ, કાઠિયાવાડ અને ગૂજરાતનું તેમ જ રજપુતાનાના અમુક ભાગનું કોઈ એવું જાણીતું શહેર કે સારી આબાદીવાળો ક્ષેત્રો નહિ મળે કે જ્યાં પાંજરાપોળ ન હોય. ઘણે સ્થળે તો નાના ગામડાઓમાં પણ પ્રાથમિક નિશાળો (પ્રાઈમરી સ્કૂલ) ની પેઠે પાંજરાપોળની શાખાઓ છે. આ બધી પાંજરાપોળો મુખ્યપણે પ્રજાઓને અને અંશતઃ પંખીઓને પણ બચાવવાનું અને તેની સારસંભાળ રાખવાનું કામ કરે છે. આપણી પાસે અત્યારે ચોક્કસ આંકડા નથી પણ મારી સ્થૂળ અટકળ એવી છે કે દરવર્ષે આ પાંજરાપોળો પાછળ જૈનો પચાસ લાખથી ઓછો ખર્ચ નથી કરતા. અને એ પાંજરાપોળોના આશ્રયમાં કાંઈ નહિ તો નાનામોટા લાખેક

જીવો સારસંભાળ પામતા હશે. ગૂજરાત બહારના લાગમાં જ્યાં જ્યાં ગોશાળાઓ ચાલે છે ત્યાં બધે મુખ્ય ભાગે ફક્ત ગાયોની જ રક્ષા કરવામાં આવે છે. ગોશાળાઓ પણ દેશમાં પુષ્કળ છે અને તેમાં હજારો ગમે ગાયો રક્ષણ પામે છે. પાંજરાપોળની સંસ્થા હો કે ગોશાળાની સંસ્થા હો પણ એ બધી પશુરક્ષણની પ્રવૃત્તિ, અહિંસા-પ્રચારક સંઘના પુરુષાર્થને જ આભારી છે એમ કોઈ પણ વિચારક કહ્યા વિના લાગ્યે જ રહી શકે. આ ઉપરાંત કીડીઆરાની પ્રથા, જળચરોને આટાની ગોળીઓ ખવડાવવાની પ્રથા, શિકારો અને દેવીના ભોગો બંધ કરાવવાની પ્રથા, એ બધું અહિંસાની લાવનાનું જ પરિણામ છે.

અત્યાર સુધી આપણે પશુ, પંખી અને બીજા જીવજંતુઓ વિષે જ વિચાર કર્યો છે. હવે આપણે મનુષ્યજાતિ તરફ પણ વળીએ. દેશમાં દાનપ્રથા એટલી ધોધબંધ ચાલતી કે તેમાં કોઈ માણસ ભૂખે રહેવા લાગ્યે જ પામતું. પ્રચંડ અને વ્યાપક લાંબા દુષ્કાળોમાં જગદુશા જેવા સખી ગૃહસ્થોએ પોતાના અન્નભંડારો અને ખજાનાઓ ખુલા મૂક્યાના વિશ્વસ્ત લેખી પુરાવાઓ છે. જે દેશમાં પશુપંખી અને બીજા ક્ષુદ્ર જીવો માટે કરોડો રૂપિયા ખર્ચાતા હોય તે દેશમાં માણસજાત માટે લાગણી ઓછી હોય અગર તો તે માટે કંઈ ન થયું હોય એમ કલ્પવું એ વિચારશક્તિની બહારની વાત છે. આપણા દેશનું આતિથ્ય જાણીતું છે, અને આતિથ્ય એ માનવજાતને લક્ષીને જ છે. દેશમાં લાખો ગમે ત્યાગી અને ફકીરો થઈ ગયા અને છે. તે એક આતિથ્ય-મનુષ્ય તરફની લોકોની વૃત્તિ-નો પૂરાવો છે. અપંગો, અનાથો અને બીમારો માટે બને તેટલું વધારેમાં વધારે કરી શીટવાનું પાઠશાળા, બૌદ્ધ અને જૈન ત્રણેના શાસ્ત્રોમાં ફરમાન છે, જે તત્કાલીન લોકરુચિનો પડથો છે. મનુષ્ય-જાતિની સેવાની દિવસે દિવસે વધતી જતી જરૂરિયાતને લીધે, અને મોડેરી ધર્મની અગત્ય સર્વથી પ્રથમ હોવાને લીધે, ઘણીવાર ઘણું

ભાઈઓ આવેશ અને ઉતાવળમાં અહિંસાના પ્રેમી લોકોને એમ કહી દે છે કે એમની અહિંસા કીડીમકાડી અને બહુ તો પશુપંખી સુધી વ્યાપેલી છે. માનવ જાતને અને દેશભાઈઓને તે બહુ ઓછી સ્પર્શે છે પણ આ વિધાન બરાબર નથી એની સાબીતી માટે નીચેની હકીકત બસ ગણાવી જોઈએ. (૧) જૂના અને મધ્ય કાળને બાબતે મૂકી માત્ર છેલ્લા સો વર્ષના નાનામોટા અને ભયંકર દુષ્કાળો તેમ જ બીજી કુદરતી આફતો લઈ તે વખતનો ઇતિહાસ તપાસીએ કે તેમાં અત્યંત ઘણી પીડાતા માનવો માટે કેટકેટલું અહિંસાપોષક સંધ તરફથી કરવામાં આવ્યું છે, કેટલા પૈસા ખર્ચવામાં આવ્યા છે, કેટલું અન્ન બહેંચવામાં આવ્યું છે ! દવાદાર અને કપડાં માટે પણ કેટલું કરવામાં આવ્યું છે. દા. ત. જાપાને દુષ્કાળ દ્યો કે જેની વીગતો મળવી શક્ય છે. (૨) દુષ્કાળો અને કુદરતી બીજી આફતો ન હોય તેવે વખતે પણ નાના નાના ગામડામાં સુદ્ધાં જો કોઈ ભૂખે મરતું જાણમાં આવે તો તેને માટે મહાજન કે કોઈ એકાદ ગૃહસ્થ કંઈ અને કેવી રીતે મદદ પહોંચાડે છે એની વીગત જાણવી. (૩) અર્ધા કરોડ જેટલો ફકીર, બાવા અને સાધુસંતોનો વર્ગ મોટે ભાગે જાતમહેનત વિના જ બીજા સાધારણ મહેનતુ વર્ગ જેટલા જ સુખ અને આરામથી હંમેશા નભતો આવ્યો છે અને નભે જાય છે તે.

આટલો સાચો બચાવ છતાં ઉપર દર્શાવેલ આક્ષેપની પાછળ બે સત્યો સમાયેલાં છે જે બહુ કીંમતી છે અને જેના ઉપર વધારે ધ્યાન આપવાની જરૂર ઉભી થઈ છે. (૧) પહેલું તો એ કે આપણી માનવજાતિ તરફની અહિંસા કે દયા વ્યવસ્થિત કે સંગઠિત નથી એટલે મોટે ભાગે જ્યાં, જેવી રીતે, અને જેટલા પ્રમાણમાં માનવ-ભાઈઓ માટે ખર્ચ કરવાની જરૂર હોય ત્યાં, તેવી રીતે, અને તેટલા પ્રમાણમાં સંગીન ખર્ચ કરાતું નથી અને ખર્ચ કરવામાં સાવધાની યોગસાઈ રખાતાં નથી; તેમજ ઘણીવાર માનવભાઈઓ

પાછળ એવો અને એટલો બધો ખર્ચ થાય છે કે ઉલટો એ ખર્ચ તેમની સેવાને બદલે તેમની હિંસામાં જ ઉમેરાનું કારણ થઈ જાય છે. (૨) અને ખીજું સત્ય એ છે કે પ્રાચીન અને મધ્યકાળમાં કદી ઉભી નહિ થયેલી એવી જીવનનિર્વાહની અને ઉદ્યોગની મુશ્કેલ પરિસ્થિતિ આજે ઉભી થઈ છે કે જેમાં સૌથી પહેલાં અને વધારેમાં વધારે મનુષ્યજાતિ તરફ જ લક્ષ્ય આપાવું જોઈએ. ખાસ કરીને ન્યારે પરધર્મી અને પરદેશના ભાઈઓ આપણા દેશમાં આપણા ભાઈઓ માટે શુદ્ધ અહિંસાની નિષ્ઠાથી કે રાજકીય દૃષ્ટિથી, સેવા કરનારી વિવિધ સંસ્થાઓ ચલાવી રહ્યા હોય અને આપણા દેશવાસીઓ જીવનનિર્વાહ તેમ જ ખીજી મગવડસર આપણા દેશ તરફથી ઉદાસીન થઈ પરદેશી લોકો તરફ ઢળી જતા હોય, ત્યારે તો દેશની અખંડતા ખાતર અને મુકાબલામાં ટકી રહેવા ખાતર માનવસેવા તરફ સૌથી પહેલું અને સૌથી વધારે વ્યવસ્થિત ધ્યાન આપવાની જરૂર ઉભી થાય એ સ્વાભાવિક છે.

આ બે સત્યો ઉપર જ આજની આપણી અહિંસા અને અમારિનું વ્યાવહારિક સ્વરૂપ નક્કી કરી શકાય તેમ છે.

જીવનની તૃણા હોવી એટલે કે ચલાવી શકાય તે કરતાં વધારે જરૂરિયાતો ઉભી કરી તે પુરી પાડવા ખાતર ખીલકુલ બદલે આપવાની વૃત્તિ રાખ્યા સિવાય અગર તો ઓછામાં ઓછો બદલો આપીને ખીજાઓની સેવા લેવી તે હિંસા. આ વ્યાખ્યા સામાજિક હિંસાની છે તાત્ત્વિક હિંસા તો એથી પણ વધારે સૂક્ષ્મ છે. એમાં કોઈ પણ જાતના થોડામાં થોડા વિકારનો પણ સમાસ થઈ જાય છે. તાત્ત્વિક અહિંસામાં માત્ર સહન અને સહન જ અગર તો ત્યાગ અને ત્યાગ જ કરવાપણું છે. પરંતુ અહીં સામાજિક અને રાષ્ટ્રીય દૃષ્ટિએ અહિંસાને વિચાર કરવાનો હોવાથી અને તેવી જ અહિંસાની વધારે શક્ત્યતા તેમજ વધારે ઉપયોગિતા હોવાથી આ સ્થળે તે જ અહિંસાને વિચાર પ્રસ્તુત છે.

અહિંસા કે અમારિનાં બે રૂપો છે. (૧) નિષેધાત્મક (નકાર), (૨) તેમાંથી જ ફલિત થતું ભાવાત્મક (હકાર). કોઈને ઈજા ન કરવી કે કોઈને પોતાના દુઃખના તેની અનિચ્છાએ ભાગીદાર ન કરવા એ નિષેધાત્મક અહિંસા છે. ખીજના દુઃખમાં ભાગીદાર થવું અગર તો પોતાની સુખ સગવડનો લાભ ખીજને આપવો એ ભાવાત્મક અહિંસા છે. એ જ ભાવાત્મક અહિંસા દયા અગર તો સેવા તરીકે જણીતી છે. સગવડ ખાતર આપણે અહીં ઉક્ત બન્ને પ્રકારની અહિંસાને અનુક્રમે અહિંસા અને દયાના નામથી ઓળખાવીશું. અહિંસા એ એવી વસ્તુ છે કે જેની દયા કરતાં વધારેમાં વધારે કીંમત હોવા છતાં તે દયાની પેઠે એકદમ સૌની નજરે નથી ચડતી. દયાને લોકગમ્ય કહીએ તો અહિંસાને સ્વગમ્ય કહી શકાય. જે માણસ અહિંસાને અનુસરતો હોય તે તેની સુવાસ અનુભવે છે, તેનો ફાયદો તો અનિવાર્ય રીતે ખીજઓને મળે જ છે. છત ઘણીવાર એ ફાયદો ઉઠાવનાર સુદ્ધાંને એ ફાયદાના કારણે અહિંસાતત્ત્વનો ખ્યાલ સુદ્ધાં નથી હોતો, અને એ અહિંસાની સુંદર અસર ખીજઓના મન ઉપર પડવામાં ઘણીવાર ઘણા લાંબો વખત પસાર થઈ જાય છે. જ્યારે દયાની બાબતમાં એથી ઉલટું છે. દયા એ એવી છે કે તેને પાળનાર કરતાં ઘણીવાર તેનો લાભ ઉઠાવનારને જ વધારે સુવાસ આવે છે. દયાની સુંદર અસર ખીજઓના મન ઉપર પડતાં વખત જતો જ નથી. તેથી દયા એ ઉઘાડી તરવાર જેવી સૌની નજરે આવે એવી વસ્તુ છે, તેથી તેને આચરવામાં જ ધર્મની પ્રભાવના દેખાય છે.

સમાજના વ્યવસ્થિત ધારણ અને પોષણ માટે અહિંસા તેમજ દયા બન્નેની અનિવાર્ય જરૂર છે. જે સમાજમાં અને જે રાષ્ટ્રમાં જેટલે અંશે ખીજ ઉપર ત્રાસ વધારે ગુજરતો હોય, નબળાના હકો વધારે કચરાતા હોય, તે સમાજ કે તે રાષ્ટ્ર તેટલો જ વધારે દુઃખી અને ગુલામ. તેથી ઉલટું જે સમાજમાં અને જે રાષ્ટ્રમાં એક વર્ગનો ખીજ વર્ગ ઉપર, કે એક વ્યક્તિનો ખીજ વ્યક્તિ ઉપર જેટલો ત્રાસ ઓછો,

અથવા ખીજ નખળાના હકોના જેટલી વધારે રક્ષા તેટલો જ તે સમાજ અને તે રાષ્ટ્ર વધારે સુખી અને વધારે સ્વતંત્ર. એ જ રીતે જે સમાજ અને જે રાષ્ટ્રમાં સખળ વ્યક્તિઓ તરફથી નખળાઓ માટે જેટલેટલો વધારે સુખસગવડનો ભોગ અપાતો હોય, જેટલેટલી તેમની વધારે સેવા કરાતી હોય, તેટલો તે સમાજ અને તે રાષ્ટ્ર વધારે સ્વસ્થ અને વધારે આખાદ. એથી ઉલટું જેટલેટલું વધારે સ્વાર્થીપણું તેટલેટલો તે સમાજ વધારે પામર અને વધારે છિન્નભિન્ન. આ રીતે આપણે સમાજો અને રાષ્ટ્રોના ઇતિહાસ ઉપરથી એક નિશ્ચિત જે પરિણામ તારવી શકીએ છીએ તે એ છે કે અહિંસા અને દયા એ બંને જેટલાં આધ્યાત્મિક હિત કરનારાં તત્ત્વો છે તેટલાં જ તે સમાજ અને રાષ્ટ્રનાં ધારક અને પોષક તત્ત્વો છે.

એ બંને તત્ત્વોની જગતના કલ્યાણાર્થે એક સરખી જરુરિયાત હોવા છતાં અહિંસા કરતાં દયા જીવનમાં લાવવી કાંઈકે સહેલ છે. અંતર્દર્શન વિના અહિંસા જીવનમાં ઉતારી શકાતી નથી, પણ દયા તો અંતર્દર્શન વિનાના આપણા જેવા સાધારણ લોકોના જીવનમાં પણ ઉતરી શકે છે.

અહિંસા એ નકારાત્મક હોવાથી ખીજ કોઈને ત્રાસ આપવાના કાર્યથી મુક્ત થવામાં જ આવી જાય છે, અને એમાં બહુ જ ખારિફીથી વિચાર ન પણ કર્યો હોય છતાં એનું અનુસરણ વિધિપૂર્વક શક્ય છે, જ્યારે દયાની ખાખતમાં એમ નથી. એ લાવાત્મક હોવાથી અને એના આચરણનો આધાર સંયોગો તેમજ પરિસ્થિતિ ઉપર રહેલો હોવાથી, એને પાળવામાં વિચાર કરવો પડે છે, બહુ જ સાવધાન રહેવું પડે છે, અને બહુ જ દેશકાળની સ્થિતિનું જ્ઞાન રાખવું પડે છે.

અહિંસા અને દયા બંનેની પાછળ સિદ્ધાંત તો આત્મોપચ્ચનો છે, એટલે તત્ત્વની દૃષ્ટિએ કોઈ પણ ક્ષુદ્રમાં ક્ષુદ્ર કે મોટામાં મોટા જીવના પ્રત્યે આચરવામાં આવતી અહિંસા કે દયાનું પરિણામ

સમાન જ છે, તેમ છતાં આપણે સામાજિક અને સ્થૂળ ભૂમિકાના લોકો છીએ, આપણે આપણા કર્તવ્ય અને આચરણનો પડો સાંભળવા હંમેશાં આપણા પોતાના કાન ઉઘાડી રાખીએ છીએ અને જે કંઈ તેની લોકો ઉપર શી છાપ પડી અથવા લોકો ઈચ્છે તેમ આપણે આચર્યું કે નહિ એમ જાણવા હંમેશાં ઇંતેજર હોઈએ છીએ, એટલે કે આપણે વ્યાવહારિક ધર્મનું અનુસરણ પહેલાં કરીએ છીએ. વળી આપણે આપણા સમાજ અને કુલધર્મની ખીજાઓ પાસે વધારે કીંમત અંકાવવા ઇચ્છીએ છીએ. આ કારણથી ખીજા કોઈપણ જીવ જાતિ કરતાં મનુષ્યજાતિ તરફ અહિંસા ને દયાનો હાથ લંબાવવાની આપણને જાણે અજાણે કે ઇચ્છાએ અનિચ્છાએ પહેલી ફરજ પડે છે. તમારી સામે ત્રણ માણસો છે એવી કલ્પના કરો. એક જણ ગરોળીના શીકારી પંખમાંથી સેંકડો માખીને બચાવે છે અગર તે કાબરની કઠોર ચાંચમાંથી હજારો કીડા મોકડાને બચાવે છે. ખીજો બગલાની ચાંચમાંથી માછલાંઓને અગર તે શીકારીની જાળમાંથી હરણોને છોડાવે છે. ત્રીજો કોઈ લૂંટારા કે ખૂનીના પંખમાં સપડાયેલ એક માનવભાઈને બચાવે છે. આ ત્રણે દશ્યો તમારી સામે હોય તેમાં છેલ્લા કરતાં પાછલાઓમાં જ ઉત્તરોત્તર વધારે અને વધારે જીવોનો બચાવ થાય છે એ દેખીતું છે. છતાં તમારા ઉપર એ ત્રણમાંથી કોની વધારે સારી અસર થશે? એટલે કે તમે એ ત્રણે દયાળુ વ્યક્તિઓમાં કોને એક કહેશો? અથવા તે કોની દયાની વધારે કીંમત અંકશે? હું ધારું છું દરેક જણ વગર સંકોચે મનુષ્યને અચાવનાર વ્યક્તિને જ વિશેષ દયાળુ કહેવાનો. આ દલીલ ઉપરાંત ખીજા પણ કેટલીક એવી દલીલો છે કે જે મનુષ્ય જાતિ તરફ સૌથી પહેલું લક્ષ ખેંચવાની તરફેણ કરે છે. (૧) મનુષ્ય પોતે સ્વસ્થ અને સાધનસંપન્ન હોય તો તે પોતાની જાતિ ઉપરાંત ખીજા જીવ જાતિઓની પણ ખૂબ સેવા કરી શકે છે. ન્યારે મનુષ્ય સિવાયનું કોઈ પ્રાણી તેમ કરવા અસમર્થ છે. (૨) મનુષ્ય એ ખીજા કોઈ પણ જીવધારી

કરતાં વધારે વિચાર અને વર્તનવાળો હોવાથી, તેમજ એની શક્તિઓને ઉપયોગ કરવાની સ્વતંત્રતા એનામાં સૌ કરતાં વધારે હોવાથી તે જેમ વધારેમાં વધારે બીજાઓને હેરાન કરતાં થઈ શકે છે તેમ બીજા કોઈ પણ જીવધારી કરતાં બીજાઓને માટે તે વધારે કલ્યાણકારક પણ નીવડે છે. એટલો વિકાસશીલ હોવાથી જ મનુષ્ય એ, સૌથી પહેલાં દયા અને સેવા મેળવવાનો અધિકારી છે. મનુષ્ય જેટલો પોતાના જીવનનો વ્યાપક અને સરસ ઉપયોગ બીજાં કોઈ પણ પ્રાણી કરી શકતું નથી. (૩) મનુષ્યની સંખ્યા બીજા કોઈ પણ જીવધારીઓ કરતાં ઓછી જ હોય છે, કારણકે હંમેશાં વિકાસશીલ વર્ગ નાનો જ હોય છે. આટલો નાનકડો વર્ગ જે સુખી અને સમાધાનવાળો હોય તો ગમે તેટલી રાહત અને મદદ આપ્યા છતાં પણ બીજા જીવધારીઓ કદી સ્વસ્થ અને સુખી રહી ન શકે. એટલે કે મનુષ્ય જાતિની સુખશાંતિ ઉપર જ બીજા જીવોની સુખશાંતિનો આધાર છે.

આ કારણોથી આપણે આપણી દયાનો ઝરો દરેક જંતુ ઉપર ભલે ચાલુ રાખીએ તેમ છતાં વધારેમાં વધારે અને સૌથી પહેલાં માનવભાઈઓ તરફ જ એ વહેતો રાખવો જોઈએ અને માનવભાઈઓમાં પણ જે આપણી પડોશમાં હોય, જે આપણા જાતભાઈઓ કે દેશવાસીઓ હોય તેના તરફ આપણો દયાસ્રોત પહેલો વહેવડાવવો જોઈએ. જે આ વિચારસરણી સ્વીકારવામાં અડચણ ન હોય તો કહેવું જોઈએ કે આપણી અહિંસા ને દયા એ બન્નેનો ઉપયોગ અત્યારે આપણા દેશવાસીઓ માટે જ થવો ઘટે. આનું એક ખાસ કારણ એ છે કે આપણે રાજકીય પરતંત્રતામાં છીએ, અને પરતંત્ર પ્રજામાં સ્વતંત્ર ધર્મ કદી પોષાઈ શકતો જ નથી. બ્યારે મન, વચન અને શરીર એ ત્રણે ગુલામીમાં રંગાયાં હોય, નિર્ભયપણે મન વિચાર કરવા ના પાડતું હોય, કરેલ નિર્ભય વિચાર ઉચ્ચારવામાં અર્થાત્ બીજાઓને કહેવામાં વચન ઉપર અંકુશ મૂકતો હોય, અને પવિત્રમાં પવિત્ર તેમજ એકાંત હિતકારક કેટલી પીણાનો ત્યાગ કરાવવા જેવી વાચિક

અને શારીરિક પ્રવૃત્તિ ઉપર રાજદંડ પોતાનું બિહામાણું મોઢું ફાડી ઉભો હોય, સ્વતંત્ર આત્માનાં બધાં જ વહેણે રાજભયથી અને શંકાના વાતાવરણથી થંભી ગયા હોય ત્યાં શુદ્ધ ધર્મ જેવી વસ્તુનો સંભવ જ રહેતો નથી. તેથી શુદ્ધ ધર્મની દૃષ્ટિએ પણ રાજકીય ગુલામી દૂર કરવા ખાતર સૌથી પહેલાં આપણા દેશવાસી ભાષ્યોને જોઈતી મદદ આપવા તરફ જ સર્વ પ્રથમ લક્ષ્ય અપાવું જોઈએ અને આપણા બધાની મદદ આપવાની સર્વશક્તિ, દેશની ગુલામી દૂર કરવામાં વપરાવી જોઈએ. એ જ અત્યારની આપણી અમારિ (અહિંસા) છે. જે આપણે રાજકીય ગુલામીમાં ન હોઈએ તો આપણા દેશમાં દિન ઊગે લાખો દૂધાળ અને ખેતી ઉપયોગી બ્રાણીઓનો નાશ થાય છે તે થાય જ નહિ. આપણે આપણી ઈચ્છા પ્રમાણે દેશની વ્યવસ્થા કરી શકીએ અને કોઈ પણ વર્ગને ગુલામીમાં રાખ્યા સિવાય જેટલી વ્યવહારમાં શક્ય હોય તેટલી સૌને સ્વતંત્રતા આપી શકીએ.

હવે છેલ્લે જોવાનું એ રહે છે કે ત્યારે કઈ રીતે અને કયા કયા ક્ષેત્રમાં આપણી દયા દેશવાસીઓમાં વહેંચાવી જોઈએ. આ બાબતનો નિર્ણય કરવાનો આધાર આજની આપણી દેશદક્ષા ઉપર રહેલો છે. કયું કયું અંગ નબળું છે અને કયું કયું અંગ પોષણ માગે છે તેમ જ કયા અંગમાં વધારે પડતો ભરાવો થવાથી સડાણ ઊભું થયું છે એ તપાસીને જ આપણી સંખ્યાવતોનો અને બુદ્ધિ તેમજ શક્તિનો ઉપયોગ કરવો જોઈએ.

(૧) ખેડૂતો, મજૂરો, આશ્રિત નોકરો અને દલિતવર્ગ એ બધા પોતાના પરસેવાના ટીપાના પ્રમાણમાં કશું જ નથી પામતા. ઉલટું તેમના લોહીનું છેલ્લું ટીપું તેમના ઉપર કાણુ ધરાવનાર જ ચૂસી લે એવી દશા વર્તે છે. (૨) ઉદ્યોગ ધંધા અને કળાહુન્નર ભાંગી પડવાથી તેમજ નિરાધાર થઈ જવાથી તેના ઉપર નબલતા કારીગરવર્ગ અને બીજા વર્ગોની પોતાના જ દેશમાં જીવાની છતાં ધડપણ જેવી પાંગળી સ્થિતિ થઈ ગઈ છે. (૩) ભણેલ, ગણેલ અને વકીલાત;

નોકરીઆત જેવાં કામ કરનાર બુદ્ધિશીલી લોકોની એકતરફી એકમલિયા તાલીમથી તેમનામાં આવેલી અસાધારણ માનસિક નબળાઈ અને અસંતોષની વૃત્તિ (૪) ફકીર, બાવા તથા પંડિત પુરોહિતો અને રાજા મહારાજાઓના જઠરમાં જોઈએ તે કરતાં વધારેમાં વધારે પડતા હવિને લીધે તેમની આળસી, ફૂરી અને બીજાને ભોગે જીવવાની વૃત્તિ. આ રીતે આર્થિક બહેંચણીની વિષમતાને લીધે રાષ્ટ્રના અંગોમાં નબળાઈ અને સડો આવી ગયેલો છે. એ નબળાઈ અને સડો દૂર કરવામાં જ એટલે જે અંગમાં લોહીની જરૂર હોય ત્યાં તે પૂરવામાં અને જ્યાં વધારે જમી સ્થિર થઈ ગયું હોય ત્યાંથી તેને ગતિમાન કરી બીજા જગોએ વહેવડાવવામાં જ આજની આપણી દયા કે અમારિની સાર્યકતા છે. પશુસણ જેવા ધર્મદિવસોમાં તેમજ બીજા સારે નરસે પ્રસંગે આપણો દાનપ્રવાહ કસાઈખાતે જતાં ઢોરાઓના બચાવવામાં અને એ ઢોરાઓના નભાવમાં વહે છે. એ જ રીતે ગરીબગરબાંને પોષવામાં તેમજ અનાથ અને અપંગોને નભાવવામાં અને સાધાર્મિક ભાઈઓની ભક્તિ-પ્રતિપત્તિ કરવામાં તેમ જ એવી બીજા બાબતોમાં આપણે છુટુંછવાયું અને વ્યવસ્થિત રીતે પુષ્કળ ધન ખરચીએ છીએ. આ દાનપ્રવાહ અને સંખ્યાવતની પાછળ રહેલ ઉદારતા અને બીજાનું ભલું કરવાની સદૃશતા, એ બે તત્ત્વ બહુ કીંમતી છે. તેથી એ બે તત્ત્વો કાયમ રાખીને બધેકે વધારે વિકસાવીને આપણે દેશકાળની પરિસ્થિતિ પ્રમાણે દાન અને સંખ્યાવતનું સ્વરૂપ બદલવું જોઈએ. આ ફેરફારની શરત એટલી જ હોવી જોઈએ કે તે ફેરફાર દ્વારા જૂની રીત કરતાં વધારે પ્રમાણમાં અને વધારે વ્યાપક રીતે રાષ્ટ્રનું પોષણ થવું જોઈએ. આ દૃષ્ટિથી વિચારતાં આપણી સામે અત્યારે પહેલો સ્વદેશી ધર્મ આવે છે. જે પ્રથમ બતાવેલ ચાર મુદ્દા પૈકી બીજા મુદ્દા સાથે ખાસ સંબંધ ધરાવે છે.

આપણા દેશમાં બધું પાકવા છતાં પાકો માત્ર પરદેશથી જ આવે છે. અહીંના પડી ભાંગેલા ઉલોગ, ધંધા અને કળાહુમરને

આપણા વિના બીજા કોઈ દેશનો માણસ સજીવન નહિ કરે. આપણા દેશની વસ્તુઓ બીજા દેશના લોકો નહિ વાપરે. યુરોપ અને અમેરિકાના લોકો એટલું જીવનતત્ત્વ સમજી ગયા છે કે તેઓ પોતાના દેશવાસીઓને નુકસાન થાય એવું કશું જ નહિ કરે. એટલે તમારો પ્રાકૃત માલ તેઓ નહિ જ લે; ત્યારે આપણો માલ આપણે ન ખરીદીએ તો આપણા દેશમાં માલ પેદા જ કેવી રીતે થઈ શકે ? અને થતો હોય તો એ નબી કેવી રીતે શકે ? એક બાબત સ્વદેશી ખરીદવાની આપણી ઉદાસીનતા, અને બીજી બાબત રાજ્યકર્તાઓ તેમજ બીજા પરદેશી વ્યાપારીઓ તરફથી આપણો ધંધો કચરાઈ જાય તેવી થતી બધી જ હાલતો. આ બે કારણથી આપણો ધંધો ભગે જ કેવી રીતે ? અને જો દેશમાં ઉદ્યોગ કે ધંધો ન જાગે તો આપણે દાન અને સખાવતથી હંમેશાં આપણા દેશના કરોડો માણસોને કેવી રીતે અને કેટલા વખત સુધી નભાવી શકવાના ? દાન અને સખાવત એ તો માત્ર મલમપટા જેવું છે; મલમપટાની જરૂર હોય છે, પણ જ્યારે શરીરમાંથી લોહી જ ચૂસાતું અને નીચોવાતું હોય ત્યારે પહેલાં તો એ લોહી ભરેલું કાયમ રહે એવી વ્યવસ્થા કરવી જ આવશ્યક છે. હિંદ માતૃભૂમિના શરીરની એકેએક નસમાંથી આજે લોહી વહી જાય છે અને શરીર ખાલી પડી નિસ્તેજ થઈ ગયું છે. એ વહી જતું લોહી અટકાવી તાબું લોહી ભરવું આપણા હાથમાં છે. એક માણસ લાખો રૂપિયાની મોટામાં મોટી સખાવત કરે અને બીજી બાબત તે જ માણસ ફર્નિચરમાં, લુગડાલતામાં, વાસણ કુસણમાં અને બીજી એવી નાની મોટી હજારો ચીજોમાં લાખો રૂપિયા હમેશને માટે પરદેશમાં મોકલ્યા કરે તો એની એ સખાવત આજે બહુ કીમતી નથી, અથવા એમ કહો કે એને સખાવત અને પરદેશીત્યાગ એ બેમાંથી માતૃભૂમિની સેવા માટે એકની જ પસંદગી કરવાની હોય તો આજે પરદેશીત્યાગ અને સ્વદેશીનો સ્વીકાર એની જ પસંદગી લાભદાયક લેખાશે, કારણ કે તે માણસ મોટામાં

મોટું દાન આપે તો પણ તે અમુક વખતે જ અને અમુક કામ પુરતું જ આપી શકે. બધા ક્ષેત્રમાં એની બહેચણી થઈ ન શકે. જ્યારે એ માણસ સ્વદેશીખરીદ અને પરદેશીના ત્યાગ મારફત બધાં જ ક્ષેત્રોમાં અને હમેશને માટે દેશને મદદ કરી શકે. પરદેશીના ત્યાગમાં અને સ્વદેશીના સ્વીકારમાં જેમ શોખ ઉપર અંકુશ મૂકાય છે તેમ નકામા ખર્ચ ઉપર પણ અંકુશ મૂકાય છે. શરૂઆતમાં અમુક ચીજો વિના ચલાવવું પડશે, રફ ચીજો પણ લેવી પડશે, કીંમત પણ વધારે બેસશે; ઘણીવાર ચીજ મેળવવામાં મુશ્કેલી પણ પડશે; પરંતુ આ બધું છતાં દેશવાસી કરોડો લાઈઓના પેટમાં હંમેશાં અન્ન પહોંચાડવા ખાતર આપણે સ્વદેશી ખરીદે જ છુટકા છે, અને પરદેશી વસ્તુઓનો બહિષ્કાર કરવામાં જ આપણા દેશવાસીઓની અમારિ આવી જાય છે. પરદેશી માલના વેપારમાંથી આપણા દેશના લોકો નફા મેળવે છે, અને એ નફામાંથી કેટલાક જણ સારા કામોમાં સંખાવતો કરે છે એ વાત સાચી, પણ એવા વ્યાપારમાં દેશના એક ટકા જેટલા માણસો પણ લાગ્યે જ કમાનાર હોય છે. એથી ઉલટું સ્વદેશી વ્યાપાર ખીલે તો ધરોધર ધંધો ચાલે, પ્રમાણુ ઓછું છતાં બધા જ વ્યાપારીઓ ઘેર બેઠાં કમાય, કરોડો ગમે ધંધાર્થીઓ ધંધે લાગી જાય અને ઉદ્યોગી વર્ગ તેમજ તે ઉપર નભતા વ્યાપારી વર્ગની નસમાં તાબું લોહી ભરાઈ જાય. તેથી આજનો અમારિ ધર્મ આપણને સ્વદેશી ધર્મ શીખવાડે છે. જ્યારે દેશની અંદર ધંધાની ખોટ ન હતી, સામાન્ય રીતે કોઈને અન્ન વસ્ત્ર મેળવવાની શ્રિયાદ ન હતી, ત્યારે આપણી અમારિએ કતલખાનાં અને કસાઈખાનામાં કામ કર્યું તે વ્યાજબી જ થયું છે. તે વખતે ગરીબ ગરબાને પ્રાસંગિક મદદ અપાતી તે પણ વ્યાજબી જ હતું. પરંતુ આજે તો આખો કારીગરવર્ગ અને તે ઉપર નભતો ખીજો મધ્યમ વર્ગ જ ગરીબ અને કંગાઈ થઈ ગયો છે, એને જીવાનીમાં ધોળાં આવ્યાં છે, તે વખતે આપણે અમારિની સંખાવતો ગમે તેટલી,

મેં પણ કેટલી કરીશું, અને કેટલા માણસોને કેટલા વખત સુધી ત્યાંથી શકીશું? એટલે જ એ સખાવતોનો પ્રવાહ ઉદ્યોગધંધા સ્થાપવામાં, તેમ જ ચાલુ હોય તેને નલાવવામાં વહેવરાવે એ બે બાજુ કાંઈ અમારિ એવી વસ્તુ નથી કે તેને મોટામોટા ધનવાનો જ ખરી શકે. આજે તો અમારિનું સ્વરૂપ એવું છે કે દરેક માણસ એ ધર્મ બજાવી શકે. જેણે હંમેશ વાપરની ચીજો દેશની જ ખરીદી, અને દરવર્ષે દેશમાં દશ રૂપીઆ રાખ્યા, તેણે નફાના દશપાંચ આના જ નહિ પણ એ ચીજના ઉત્પાદક કારીગરવર્ગને મહેનત પૂરી પાડી મહેનતાણામાં બે રૂપીઆ તો આપ્યા જ. આ રીતે એક એક માણસની નાની નાની અમારિ લઈ એ તો લાખો માણસની અમારિનું કેવું મોટું પ્રમાણ થાય? અને એ પ્રમાણ એક માણસની એકાદ વખતની લાખોની સખાવત કરતાં કેટલું વધી જાય એ વિચારવાની જરૂર છે; તેમ છતાં કાંઈ આપણે મોટી સખાવતો જતી કરવાના નથી. અપંગ, તદ્દન અનાથ અને બીજા એવા કેટલાક લોકો માટે હંમેશાં એવી સખાવતોની જરૂર રહેશે. પણ આજે જ્યારે આખો દેશ અપંગ અને અનાથ નહિ છતાં ઉદ્યોગધંધાને અભાવે અપંગ અને અનાથ જેવો થઈ ગયો હોય, અને ઉદ્યોગધંધો મળતાં જ પાછો પગભર થઈ શકે એવો સંભવ હોય, ત્યારે આપણે શું કરવું બેઠાં, એ જ પ્રશ્ન છે અને એનો ઉત્તર સ્વદેશીખરીદમાં અમારિ ધર્મ આવી જવાની સમજમાં સમાયેલો છે.

હવે આપણે ખેડૂતવર્ગ વિગેરેના પહેલા મુદ્દાને લઈ તે ઉપર અમારિ ધર્મનો વિચાર કરીએ. ચાર માણસ કલ્પનામાં રાખો. એક કદી અમારિ ધર્મ માટે કોઈ મોટી રકમ અલાયદી કહાડી બહાર કે ખાનગી સખાવત નથી કરતો; પણ પોતાની જમીન ખેડતા ખેડૂતોને જ પોતાના હાથપગ સમજી એને એની મહેનતનો પુરો બદલો આપે છે. પોતાને માલિક માની અને ખેડૂતને માત્ર કામગરો માની પોતાની કીંમત, સત્તા અને જરૂરિયાત ખેડૂત કરતાં

વધારે આંકી, તેને ચૂસતો નથી. બીજો માણસ પણ તેવો જ સમજાવી છે, જે પોતાના તાબેના મજૂરોને પોતાનાં ફેક્સાં જેવાં ગણી તેના કરતાં પોતાને ચડિયાતો કે જુદો નથી ગણતો, તેમને તેમની મજૂરી આપતાં જરાપણ અન્યાય કે શોષણ નથી કરતો. ત્રીજો માણસ પોતાના આશ્રિત નોકરોને જ પોતાનું જીવન લેખી તેમનાથી અતડો કે જુદો નથી પડતો. પોતાને માટે એક, અને આશ્રિતોને માટે બીજું એવો ભેદ નથી રાખતો. એક ચણાની સરખી બે ફાડ કરીને જ આશ્રિતો સાથે વહેંચણીનું તત્ત્વ રાખે છે. ચોથો માણસ ગમે તેટલો હિંચ વર્ણનો મનાતો હોય છતાં એનો બધો જ વ્યવહાર દક્ષિતવર્ગ સાથે સમાન છે, એ દક્ષિતવર્ગને દબાવી કામ નથી કાઢી લેતો, પણ તેને તેના કામના બદલામાં પુરતું આપે છે. આ ચારે માણસો કાંઈ નાનીમોટી રકમ જાહેર કે ખાનગી અલાયદી કાઢી સંભાવત નથી કરતા. તેથી ઉલટું બીજા ચાર માણસો આવી સંભાવતો કરનારા છે, દુનિયામાં દાની તરીકે જાણીતા છે. પણ એમનો પોતાના ખેડતો, મજૂરો, આશ્રિતો અને દક્ષિતો સાથે એવો વ્યવહાર છે કે જેમાં તેઓ તેમની સાથેની લેવડદેવડમાં અને તેટલું સામાનું ચૂસે છે. આ બંને ચિત્રો તમારી સામે હોય તો તમે સંભાવત નહિ કરનાર પેલા ચાર માણસોને ખરો અમારિ ધર્મ પાળનાર કહેશો કે પાછલા ચાર જણને? દુનિયાના શબ્દો ઉપર ન્યાયનું ધોરણ ધણીવાર નથી હોતું. દુનિયા સ્થૂળદર્શી હોય છે. તાત્કાલિક મોટા કૃત્યથી તે અંજાઈ જાય છે, અને ઝટપટ અભિપ્રાય ઉચ્ચારી દે છે. એક સાથે જાહેરમાં અમુક સંભાવત કરનાર માણસના દાનની રકમથી અંજાઈ માણસો કહી દે કે એ તો ભારે ધાર્મિક છે. પણ ધાર્મિકતાનું ખરું અને છેલ્લું ધોરણ તો એના જીવનવ્યવહારમાં હોય છે. એટલે જેવું જેઈએ કે એવી મોટી સંભાવત કરનાર પૈસા કંઈ રીતે એકઠા કરે છે, અને એનો પોતાના સાથીઓ તેમજ પોતાના તાબેદાર સાથે આર્થિક વહેંચણીમાં

નિ વ્યવહાર રાખે છે? એ વ્યવહારમાં જો એ માણસ મારવાડીવ્યાજ
તો હોય અને આખાં કોળાં હડપતો હોય તો એની સખાવતો
મારિ ધર્મ નહિ કહેવાય. તેથી વ્યાજનો અમારિ ધર્મ આપણને
વ્યવહારમાં આપણા સંબંધમાં આવનાર સાથે આર્થિક વહેંચણી
સ્વામાં સમાનતા અને આત્મીયતાનો પાઠ શીખવે છે. એ વિનાનો
મારિ ધર્મ કલ્યાણ સાધી નહિ શકે. જૈન ધર્મ તો એ જ
માનતાની શીક્ષા આપે છે.

આ રીતે પહેલા અને બીજા મુદ્દા પરત્વે અમારિ ધર્મનો
વિચાર કર્યા પછી ત્રીજા મુદ્દા પરત્વે જુદો વિચાર કરવાનું લાગ્યે જ
છે. સ્વદેશીને ઉત્તેજન આપવાથી દેશનો ઉદ્યોગધંધો સ્થિર થયો
જો વ્યાપારી તેમજ બીજા માલિકોદ્વારા આર્થિક વહેંચણીમાં
માનતાનું તત્ત્વ દાખલ થયું એટલે પ્રજાનો મોટો ભાગ શક્ત થયો,
જો એમ થાય એટલે બુદ્ધિજીવી વર્ગની માનસિક નબળાઈ અને
અંતોષ નહિ રહેવાના. આજે એ વર્ગ સરકાર દરબારની
કરીયાકરીની હુંફ માટે તલસે છે, એ વિના એને બીજો ત્રાણોપાય
માતો નથી. પણ દેશની સામાન્ય આબાદી વધતાં અને ધંધોધાપો
ધર થતાં જ સ્વતંત્રતાની લાવના જગવાથી એ વર્ગને પોતાની બુદ્ધિ
લામી પોષવામાં ખર્ચાય એ ભારે વસમું લાગશે, અને એ આપ
જો જ દેશદ્રોહી કામમાં સાથ આપવો છોડી દઈ, દેશકાર્યમાં જ
થ આપશે. એટલે એક બાબુ અમારિ ધર્મ અત્યારના ગરીબોને
ક્ષત બનાવશે અને બીજાબાબુ એ બુદ્ધિજીવી મધ્યમવર્ગને દેશઘાતક
સ્વતંત્રતાથી ભાગ લેતાં રોકી સ્વતંત્ર બનાવશે.

છેલ્લો અને ચોથો મુદ્દો ખાસ વિચારણીય છે. એના પરત્વે
મારિ ધર્મનો વિચાર લાગુ પાડતાં જ જવાબામુખી ફાટવાનો કે
સ્તીકંપ થવાનો ભય છે. જે રાજાઓ પોતાને વારસામાં મળેલ
અને પોતાની અંગત આવકનું સાધન માનતા હશે, અને જેમના
ખમાં મોજશોખ સિવાય બીજું તત્ત્વ જ નહિ હોય; પ્રજામાત્રનું

પુરું પેટ ભરાયા સિવાય પોતાને ખાવાનો હક્ક નથી, પોતાની પ્રજાનો એક પણ માણસ દુઃખી કે નિરાધાર હોય ત્યાંસુધી સુખ કે ચેનમાં રહેવાનો તેનો ધર્મ નથી, એવું જે રાજાઓને જ્ઞાન ન હોય તેઓને એવું જ્ઞાન કરાવવા માટે અમારિ ધર્મની કડવી ગોળી આપતાં જ તેઓની આંખ લાલચોળ થવાની અને તેઓનાં હૃદયારો આપણી વિરુદ્ધ ખણખણવાનાં. અમારિ ધર્મ એ કાંઈ દાન કે સખાવતનું નામ નથી, પણ એ તો મરતા અને કચરાતાને બચાવનાર ધર્મનું નામ છે. જેમ ઘણો વાર કોઈને કાંઈ આપીને બચાવી શકાય છે, તેમ ઘણી વાર કોઈને કાંઈ અપાતું હોય તે બંધ કરીને પણ તેને, અને બીજા ઘણાને બચાવી શકાય છે. રાજા બળજબરીથી પોતાની પ્રજાને પીડતો હોય, પ્રજાના સુખ દુઃખથી છુટો પડી ગયો હોય, ત્યારે તેજસ્વી અને શુદ્ધિમાન માણસોનું કામ તે રાજાની સત્તા છુટી કરી નાખવાનું હોય છે. તેની સત્તા છુટી કરવી એટલે તેને કરવેરો ન ભરવો, તેના ખજાનામાં ભરણું ન ભરવું એ છે. એમ કરીને એ રાજાની સુધસુધ ઠેકાણે આણી એટલે તેનું પોતાનું અને તેની બધી પ્રજાનું કલ્યાણ થવાનું. એ જગોએ બધું ધન એકઠું થઈ એક માણસના તરંગ પ્રમાણે ખર્ચાતું અટકે અને બધાના જ લાભમાં સરખી રીતે ખર્ચાય એવી સ્થિતિ લાવવામાં દેખીતી રીતે કાંઈ આપવાપણું ન હોવા છતાં, ખરી રીતે એમાં પણ તેજસ્વી અમારિ ધર્મ આવી જાય છે. એટલે અમારિ ધર્મનું તાત્ત્વિક સ્વરૂપ એવું છે કે તેમાંથી જેમ ગરીબો અને અશક્તોને સખાવતોદ્ધાર પોષણ મળે. જેમ મજૂરો અને આશ્રિતાને સમાવહેંચણીદ્વારા પોષણ મળે, તેમજ રાજા પાસે અર્થચૂસકનીતિ બંધ કરાવવાદ્વારા તેની બધી જ પ્રજાનું પોષણ પણ થાય અને સાથે સાથે એ રાજાને પોતાની ફરજનું જ્ઞાન થઈ તેનું જીવન એશઆરામમાં એજે જતું અટકે.

જેમ અન્યાયી રાજા પ્રત્યે તેમજ પડિત પુરોહિતો અને બાવ ફકીર અને ધર્મગુરુઓ પ્રત્યે પણ આપણો અમારિ ધર્મ એ જ વસ

શીખવે છે. તે કહે છે કે જે પંડિત પુરોહિત અને બાવા કુટીરોના વર્ગ પ્રજા સામાન્ય ઉપર નભતો હોય તો તેની ફરજ પ્રજાની સેવામાં પોતાનું લોહી નીચોવી નાખવાની છે. એ વર્ગ એક ટંક ભૂખે ન રહી શકે અને તેના પોષક અનુગામી વર્ગમાં કરોડો માણસોને એકવાર પુરું ખાવાનું ન મળે એ સ્થિતિ અસહ્ય હોવી જોઈએ. પંડિત અને ગુરુ વર્ગને જોઈએ તે કરતાં દશગણાં કપડાં મળી શકે અને તેના પગમાં પડતા અને તેના પગની ધૂળ ચાટતા કરોડો માણસોનાં ગુહ્યઅંગ ઢાંકવા પણ પુરતાં કપડાં ન હોય, તેઓ શિયાળામાં કપડાં વિના કરી અને મરી પણ જાય. પંડિત પુરોહિતો અને ત્યાગિવર્ગને માટે મહેલો હોય અને તેમનું પોષણ કરનાર, તેમને પોતાને ખભે બેસાડનાર કરોડો માણસોને રહેવા, સામાન્ય આરોગ્યકારી ઝુંપડાં પણ ન હોય એ સ્થિતિ અસહ્ય છે. પહેલો વર્ગ તાગડધિન્ના કરે અને બીજો અનુગામી વર્ગ એના આશીર્વાદ મંત્રો મેળવવામાં જ સુખ માને એ સ્થિતિ હંમેશાં નબી ન શકે, એટલે જે આપણે ખરો અમારિ ધર્મ સમજીએ અને તેનો ઉપયોગ જુદે જુદે પ્રસંગે કેમ કરી શકાય એ જાણી લઈએ તો જેમ અન્યાયી રાજા પ્રત્યે, તેમ સેવાશૂન્ય પંડિત પુરોહિતો અને બાવા કુટીરો પ્રત્યે પણ આપણી ફરજ તેમનું પોષણ અટકાવવાની ઉભી થાય છે. એમ કરી તેઓને સેવાનું અને પોતાની જવાબદારીનું લાન કરાવવું એ જ આ કડવી ગોળીનો ઉદ્દેશ હોવો જોઈએ. જ્યારે તેઓ પોતાને મળતા પોષણના બદલામાં પ્રાણ પાથરવાની જવાબદારી સમજી લે, તેમની બધી જ શક્તિઓ દેશ માટે ખરચાય; દેશનું ઉત્થાન-સામાન્ય જનતાની જાગૃતિ-તેમને શાપરૂપ ન લાગે, તેઓ પોતે જ આપણા આગેવાન થઈ દેશને સાથ આપે, ત્યારે તેઓ આપણા માનપાન, દાન અને ભેટના અધિકારી થાય. એમ ન થાય ત્યાં સુધી એવા એવી વર્ગને પોષવામાં તેમની અને આપણી ખંતેની હિંસા છે. એ હિંસાથી બચવું તે આજનો અમારિ ધર્મ જીખવે છે.

ધર્મ માત્રની બે બાબત છે. એક સહકારની અને બીજી અસહકારની. અમારિ ધર્મની પણ બે જ બાબત છે. જ્યાં જ્યાં પરિણામ સારું આવતું હોય ત્યાં ત્યાં બધી જાતની મદદ આપવી એ અમારિ ધર્મની સહકાર બાબત છે, અને જ્યાં મદદ આપવાથી ઉલટું મદદ લેનારને નુકસાન થતું હોય અને મદદનો દુરુપયોગ થતો હોય ત્યાં મદદ ન આપવામાં જ અમારિ ધર્મની બીજી બાબત આવે છે. મેં જે સેવા નહિ કરનાર, બદલો નહિ આપનાર અને સમાજ તેમજ રાષ્ટ્રની પ્રગતિમાં આડે આવનાર વર્ગને મદદ ન આપવાની વાત કહી છે તે અમારિ ધર્મની બીજી બાબત છે. એનો ઉદ્દેશ એવા વર્ગમાં ચૈતન્ય આણવાનો છે, એ વસ્તુ ભૂલાવી ન જોઈએ; કારણ કે એ વર્ગ પણ રાષ્ટ્રનું અંગ છે. તેને જતું કરી શકાય નહિ. તેને ઉપયોગી બનાવવાની જ વાત છે.

હેમચંદ્ર અને હીરવિજય કેમ થવાય.

આજના જૈનો સામે અમારિ ધર્મના ખરા ઉદ્યોતકાર તરીકે બે મહાન આચાર્યો છે. એક હેમચંદ્ર અને બીજા હીરવિજય. આ બે આચાર્યોના આદર્શ એટલા બધા આકર્ષક છે કે તેનું અનુકરણ કરવા ઘણા ગુરુઓ અને ગૃહસ્થો મથે છે. એ દિશામાં તેઓ ઘણો પ્રયત્ન કરે છે, જગો જગોએ ફરો થાય છે, પશુઓ અને પંખીઓ છોડાવાય છે, હિંસા અટકાવવાનાં ફરમાનો કઢાવાય છે. લોકોમાં પણ હિંસાની ઘટનાના સંસ્કારો પુષ્કળ છે. આ બધું છતાં આજનો હેમચંદ્ર અને આજનો હીરવિજય થવા માટે જે દિશા લેવાની જોઈએ તે દિશાનો વિચાર સુદ્ધા કાઈ જૈન ગૃહસ્થે કે ત્યાગીએ કર્યો હોય તેમ દેખાતું નથી. તેથી જ લાખો રૂપિયાના ફરો ખર્ચાવા છતાં અને બીજા અનેક પ્રયત્નો જરૂરી છતાં, હિંસાના મૂળ ઉપર કુદાર પડ્યો નથી. જેમ વાલજી ગોવિંદજી દેસાઈએ અત્યારે ચોમેર ચાલતી કતલનો ઉડો અભ્યાસ કર્યો, તેનાં કારણો શોધ્યાં અને તેના નિવારણના ઉપાયો સૂચવ્યા તેમ કાઈ જૈન અમારિ ધર્મના ઉપાસકે કર્યું

છે ખરું ? અથવા એવો અભ્યાસ કરી ખરી ખીના કોઈ મેળવે છે ખરો ? સેંકડો સાધુઓ છે, બધા વિદ્વાન લેખાય છે અને અહિંસાની એટલી બધી સૂક્ષ્મ વ્યાખ્યા કરે છે કે તે બુદ્ધિમાં પણ લાગ્યે જ ઉતરે. છતાં એમાંનો કોઈ દેશમાં ચાલતી પશુપંખીઓની કતલ વિષે બધી જાતની સકારણુ માહિતી શાસ્ત્રીય વિવેચન સાથે કેમ પૂરી નથી પાડતો ? જો અત્યારે કોઈ પણ હેમચંદ્ર કે કુમારપાળ, હીરવિજય કે અકબરનો આદર્શ સેવવા માગે તો તે જુદી જ રીતે સેવી શકાશે. અત્યારે આ યુગમાં જુ મારનારના દંડની રકમમાંથી મંદિર બંધાવનાર કદી અમારિ ધર્મ બજાવનાર તરીકે પ્રતિષ્ઠા નહિ પામે. આ યુગમાં માત્ર પશુપંખીઓની અમુક વખત સુધી કતલ બંધ કરાવનાર પણ જૂના વખત જેટલી પ્રતિષ્ઠા નહિ પામે. આજના અમારિ ધર્મની જવાબદારી ખૂબ જ વધી ગઈ છે; એટલે એ હબે જ કામ થવું જોઈએ. એક બાજુ સાધુવર્ગ સંગઠનપૂર્વક ગામોગામ નીકળી જાય અને એક પણ ગામ એમના પગ તળે છુંદાયા વિના ન રહે. દરેક માણસને પશુપાલનનું મહત્ત્વ સમજાવે અને પશુરક્ષામાં મનુષ્યબળ તેમજ મનુષ્યજીવન કેવું સમાયેલું છે તે આંકડા, વિગતો અને શાસ્ત્રીય વિવેચન સાથે રજુ કરે. કતલ થયેલા પશુ અને પંખીઓના ચામડાં તેમજ રૂવાં વાપરવાથી કતલ કેવી વધે છે, તે ઉદ્યોગને કેવું ઉત્તેજન મળે છે, સાંચા કામમાં ચરખી વાપરવાથી અને ખેતરોમાં લોહીની બૂકીનું ખાતર આપવાથી તેમજ શીંગડાં, હાડકાં, ખરી, વાળ વગેરેની ચીજો વાપરવાથી તેની કીંમત વધવાને લીધે, તે ઉદ્યોગ ખીલવાને લીધે, દિવસે દિવસે કતલ કેવી રીતે વધતી જાય છે એ બધું લોકો સમક્ષ આજેહૂંબ રજુ કરે અને કતલનો ધંધો મૂળમાંથી જ સાંગી પડે તે માટે કતલ થયેલ પશુપંખીના એકે એક અવયવની ખરીદ અને વાપર તરફ લોકોની અરુચિ પેદા કરે. મરેલ દોરનાં મામડાં સિવાય કતલ કરેલ દોરનું કાંઈજ કામ ન આવે એવી વૃત્તિ લોકોમાં પેદા કરે. ખીજી બાજુ ઉચ્ચ કેળવણી માટે તલસતો અને

જુદી જુદી કાર્ય દિશાઓને અભાવે વલખાં મારતો તરુણ વિદ્યાર્થી વર્ગ ગોરક્ષા અને પાંજરાપોળના અભ્યાસ પાછળ રોકાઈ જાય અને એ સંસ્થાઓની ઉપયોગિતા તેમજ વ્યાપકતા ખીલવવા ખાતર તેની તેની પાછળ બુદ્ધિ ખર્ચે. એ કામમાં પણ અર્થશાસ્ત્ર, વિજ્ઞાન, ઇતિહાસ અને તત્ત્વજ્ઞાનને અવકાશ છે. જેને અભ્યાસ જ કરવો હોય અને એમલિયા થયા સિવાય સાચું કામ કરવું હોય, તેમજ દેશોપયોગી નવું સર્જન કરવું હોય, તેને માટે ગોરક્ષા અને પાંજરાપોળને લગતી સેંકડો બાબતો અભ્યાસ માટે પડી છે. એમાંથી દુગ્ધાલયનું કામ, લોકોને નિર્દોષ ચામડાં પુરા પાડવાનું કામ, નિર્દોષ ખાતર વિગેરેથી ખેતીવાડીને મદદ કરવાનું કામ અને એ સંસ્થાઓની પશુપાલન તેમ જ પશુવર્ધનની શક્તિ વધારવાનું કામ એ બધું કરી શકાય તેમ છે; અને જીવન નિર્વાહ માટે સમાજને કે ખીજને બોજ થયા સિવાય તેમજ ગુલામી કર્યા સિવાય એક નવી દિશા ઉઘાડી શકાય તેમ છે. ઝવેરાતના, અનાજના, કાપડના, સદાના કે દલાલીના કાર્ક પણ ધંધા કરતાં, આજકાલની શાસ્ત્રીય દૃષ્ટિએ ગોરક્ષા અને પાંજરાપોળની સંતોષ વૃત્તિથી સેવા કરવાનો ધંધો, જરાય ઉતરતો નથી. આ દિશામાં સેંકડો ગ્રેજ્યુએટ કે પંડિતોને અવકાશ છે. શિક્ષણકાર્ય, સાહિત્યનિર્માણ કાર્ય, અને ખીજનાં તેવાં ઉચ્ચ ગણાતાં બૌદ્ધિક કાર્યો કરતાં આ કામ ઉલટું ચડે તેવું છે; કારણકે એમાં બુદ્ધિ ઉપરાંત પ્રત્યક્ષ કાર્ય કરવાનું છે. યુરોપ અને અમેરિકામાં આ વિષયના ખાસ અભ્યાસિયોનો મોટો વર્ગ છે. તે લોકોને અનેક રીતે જ્ઞાન આપે છે, અને પશુપાલનના નવા નવા માર્ગ શોધી તેની આબાદી અને સર્જનની શક્તિ વધાર્યે જ જાય છે.

આપણે જે કુંડો કરી પશુપંખીઓને બચાવીએ છીએ તે માર્ગ બંધ કરવાની જરૂર તો નથી જ, પણ હંમેશને માટે સ્થાયી કતલ બંધ કરવાનો કે તેને તદ્દન ઘટાડી દેવાવવાનો ઉપાય, આજે આજકાલની

સ્થિતિ પ્રમાણે જ અજમાવી શકાય. એમ કરવામાં આવે તો ઈર્ષ્ય રાજની મદદ ન છતાં અને કોઈની પાસેથી ફરમાનો ન મળ્યા છતાં આજના વિદ્વાન સાધુઓ હેમચંદ્ર અને હીરવિજયના આદર્શને આ યુગમાં નજીક આણી શકે.

મહાન પયગંબર

૨૫૦૦ વર્ષ પછી માર્ત્ત હિંદુસ્તાનમાં જ નહિ પણ પૃથ્વીના પાંચે ખંડમાં જ્યાં જ્યાં માનવ ખચ્ચો વસે છે, ત્યાં ત્યાં બધે જ પોતાની જાંઘીમાં એક જ સાથે અહિંસાનો સંદેશો પહોંચાડનાર અને પોતાની અહિંસા વૃત્તિથી સૌને ચકિત કરનાર આજે મહાન પયગંબર કોણ છે? એ પ્રશ્નનો ઉત્તર પાંચ વર્ષનું બાળક પણ જાણતું ન હોય એમ તમે કહેશો ખરા? આનું કારણ શું? એ મહાન મનાતા પયગંબરની પાસે નથી મયૂરપિચ્છ કે નથી ઝોઘો, નથી એની પાસે કમંડળ કે નથી લામંડળ, નથી એની પાસે લગવાં કે નથી એની પાસે ફૂસ. તેમ છતાં તે અહિંસાનો મંત્રદણ કેમ કહેવાય છે? એનાં કારણો તરફ અમારિ ધર્મના પ્રેમીઓએ નજર દાડાવવી જોઈએ. કારણ એ છે કે એ પોતે અહિંસાની ઝીણામાં ઝીણી વ્યાખ્યાઓ કરી શાંત નથી બેસતો; પણ એનો પ્રયત્ન અહિંસાને જીવનમાં મૂર્તિમાન કરી તેની વ્યાખ્યા સિદ્ધ કરવાનો છે. એ વિશ્વદયા કે છકાયની સંપૂર્ણ દયામાં માનવા છતાં તેને પાળવાનો કૃત્રિમ દાવો નથી કરતો. એણે તો અહિંસાપાલનની મર્યાદા આંકી છે. એણે વ્યાપક શરૂઆત માનવજાતથી કરી છે, અને તેમાં પણ પોતાના દેશવાસીઓથી પહેલી કરી છે. કારણકે એ જાણે છે કે ‘હર તે તો હર જ છે. અને નજીકનાનો ખ્યાલ ન કરાય તો બન્ને હર જ પડી જવાના.’ એણે કોઈ રાજ મહારાજ કે સત્તાધીશો પાસેથી દયાનાં ફરમાન મેળવવાનો યત્ન નથી કર્યો; પણ એનું વાક્ય જ દયાનું ફરમાન બની ગયું છે. કારણ એ છે કે તે માનવ જાતને અકારી થઈ પડેલ અને માનવજાતનો ભોગ લેતી એવી લડાઈનાં જ મૂળ ઉખેડવા માગે છે. એને અહિંસા અને સત્યની રક્ષા અને પ્રચાર માટે નથી કોર્ટ

જવાની જરૂર પડી, નથી પક્ષાપક્ષી કરી મારામારો કરાવવાની જરૂર પડી. એને એની રક્ષા પોતાના હાથમાં જ દેખાય છે. એ પયગંબર કોઈ અમુક વ્યક્તિ કે અમુક સત્તાધારીની શેમાં નથી તણાતો ! એને તો મહાપ્રતાપી ગણાતા રાજ્યકર્તાઓની સામે પણ થવું પડે છે. જેના ઉપર અન્યાય ગુજરતો હોય અને જેનો કોઈ ખેલી ન હોય એની બહારે વગર હથિયારે માત્ર મૈત્રીનું શરણ લઈ દોડી જવું એ એક જ આ પયગંબરનો જીવન વ્યવસાય છે. મનુષ્યદયા પછી એની દયા પશુઓમાં ઉતરે છે. અને તે પણ મર્યાદિત રીતે. કારણ કે એ જાણે છે કે ‘ પશુઓની જેટલી અહિંસા કે દયા પાળી શકાય તેટલી લોકોને ઓછી લાગે તેથી તેના તરફ તેઓ ધ્યાન ન આપે અને તેને સિદ્ધ ન કરે, અને જેની વાત અને ચર્ચા કરવામાં આવે તે પાળવી શક્ય ન હોય, વધારે તો ન પળાય પણ જે શક્ય હોય તે ઓછી પણ ન પળાય એટલે એકંદર, અહિંસા ધર્મ ચર્ચામાં જ રહી જાય. ’ માટે જ એણે અહિંસાપાલનની પશુજાતિમાં પણ મર્યાદા આંકી છે. એ પયગંબરની ભાવના છે અને તે શોધે છે કે એવો કોઈ માર્ગ છે કે જે દ્વારા અત્યારે બચાવવાનું શક્ય દેખાય છે તે કરતાં વધારે બીજા જીવોને અને પશુઓને બચાવી શકાય. એવી શોધ અને તાલાવેલી તેમજ પગલાણીને ન ખેસવાની જીવાની એ જ એ વૃદ્ધ પયગંબરની સફળતાનું કારણ છે. એના જીવનમાંથી આપણે શું શીખીએ ?

વધારે નહિ તો આટલું તો શીખીએ જ. (૧) સ્વદેશીધર્મ અને ખાસ કરી ખાદી સિવાય બીજાં કપડાં માત્રનો ત્યાગ. (૨) જીવિત ચામડાંની વસ્તુના વાપરનો ત્યાગ. (૩) કોઈ પણ જાતના કેફી પીણાનો ત્યાગ. આપણા જોનો માટે તો બીડી, હોકા, સીગારેટ વગેરેનો ત્યાગ. (૪) સૌથી મહત્ત્વનું અને છેલ્લું આપણું કર્તવ્ય એ છે કે આપણે શાસનરક્ષા માટે ફડો જમે ન કરીએ. એ ફડોને કોર્ટ ન ખર્ચીએ. છાપાંઓ ને પુસ્તકોદ્ધાર મનુષ્યત્વને લખાવે એવો વિષયગ્રંથ ન કરીએ. પક્ષાપક્ષી અને ફળબંદીમાં ન રાચીએ.

તા. ૨૨-૮-૩૦

મુખલાલ

તપ અને પરિષદ એ શું છે ?

તથા એનો ઉપયોગ

અહિંસાના પંથો જેટલા જૂના, તેટલું જ તપ પણ જૂનું છે. ભગવાન મહાવીર અને બુદ્ધ પહેલાં આપણા દેશમાં તપનો કેટલો મહિમા હતો, તપ કેટલું આચરવામાં આવતું, અને તપપૂજા કેટલી હતી એના પૂરાવાઓ આપણને માત્ર જૈન આગમો અને બૌદ્ધ પિટકોમાંથી જ નહિ પણ વૈદિક મંત્રો, બ્રાહ્મણો અને ઉપનિષદો સુદ્ધામાંથી મળે છે. કેાઈ પણ કાર્યની સિદ્ધિ માટે તપનું અનુષ્ઠાન આવશ્યક મનાતું. તપથી ઈન્દ્રનું આસન કાંપતું, તેને ભય લાગતો કે તપસ્વી માતું પદ લઈ લેશે. એટલે તે મેનકા કે તિલોત્તમા જેવી અપ્સરાઓને, તપસ્વીને ચલિત કરવા મોકલતો. માત્ર મોક્ષ કે સ્વર્ગના રાજ્ય માટે જ નહિ પણ ઔદિક વિભૂતિ માટે પણ તપ આચરતું. વિશ્વામિત્રનું ઉચ્ચ તપ પુરાણોમાં પ્રસિદ્ધ છે. મહાભારત અને રામાયણ ફેદો તો પાનેપાને તાપસોના મઠો, તપસ્વી ઋષિઓ તેમજ તપસ્વિની માતાઓ નજરે પડશે. સ્મૃતિઓમાં જેમ રાજદંડના નિયમો છે તેમ અનેક પ્રકારના તપના પણ નિયમો છે. સૂત્રગ્રંથોમાં વર્ણાશ્રમની અવસ્થા વાંચો એટલે જણાશે કે ચારે આશ્રમો માટે અધિકાર પ્રમાણે તપ બતાવવામાં આવ્યું છે; અને ત્રીજો તથા ચોથો આશ્રમ તો કિશોરોત્તર વધારે અને વધારે તપનાં વિધાનોથી જ વ્યાપેલો છે. આ કિપરાંત એકાદશી વ્રત, શિવરાત્રિનું વ્રત, જન્મશ્રમી અને રામનવમીનું વ્રત વગેરે અનેક વ્રતોના મહિમાના ખાસ જુદા ગ્રંથો લખાયા છે. બીજાનાં કેટલાંક તપો જુદાં છે. કેટલાંક સ્ત્રીપુરુષ બન્નેનાં સાધારણ

છે, બ્યારે કેટલાંક તપો તો માત્ર કન્યાઓનાં છે. આ તો બ્રાહ્મ સંપ્રદાયની વાત થઈ.

પણ બૌદ્ધ અને જૈન સંપ્રદાયના શાસ્ત્રોમાં પણ એની એ વાત છે. મળિઝમનિકાય જેવા જૂના બૌદ્ધગ્રંથમાં અને ભગવત જેવા પ્રસિદ્ધ જૈન આગમમાં, અનેક પ્રકારના તાપસોના, તેમ મઠોના અને તેમના તપની વિવિધ પ્રણાલિઓનાં આકર્ષક વર્ણનો જે એટલું જાણવા માટે બસ છે કે, આપણા દેશમાં અઢી હજાર વર્ષ પહેલાં પણ તપ અનુશાન ઉપર નભતી ખાસ સંસ્થાઓ હતા અને લોકો ઉપર તે સંસ્થાઓનો ભારે પ્રભાવ હતો. બ્રાહ્મણ, જિજ્ઞાસુ અને શ્રમણ એ ત્રણે નામેનું મૂળ તપમાં જ છે. ધન તરફ ઝુકનાર અને તે માટે બધું ત્યાગનાર તે બ્રાહ્મણ. માત્ર ભિક્ષા ઉપર નભનાર અને કશો જ સંયય ન કરનાર તે ભિક્ષુ. કલ્યાણ માટે બધો જ શ્રદ્ધાસ્થિતિપૂર્વક સહનાર તે શ્રમણ. ભગવાન બુદ્ધે ભિક્ષુકો માટે તપ બતાવ્યું છે; પણ તે સખત નથી. એમણે જીવનના નિયમો સખતાઈ કરી છે, પણ તે બાહ્ય નિયમોમાં નહિ. મુખ્યપણે તેમ સખતાઈ ચિત્ત શુદ્ધ રાખવાના આંતરિક નિયમોમાં છે.

પરંતુ ભગવાન મહાવીરની સખતાઈ તો બાહ્ય અને આંતરિક બન્ને પ્રકારના નિયમોમાં છે. બૌદ્ધ ગ્રંથોમાં જે કાયકલેશ અને દેહદમનનો પરિહાસ કરવામાં આવ્યો છે તે કાયકલેશ અને દેહદમન જૈન આગમો પૂરી હિમાયત કરે છે. પરંતુ આ હિમાયત પાછળ ભગવાન મહાવીરની જે મુખ્ય શરત છે તે શરત તરફ જ કે અજાણ્યે ધ્યાન ન અપાયાથી જ બૌદ્ધ ગ્રંથોમાં જૈન તપ પરિહાસ થયેલો દેખાય છે. જે તપનો બુદ્ધે પરિહાસ કર્યો છે એ જો તે તપને તેમણે નિરર્થક બતાવ્યું છે તે તપને તો મહાવીરે માત્ર કાયકલેશ, મિથ્યા તપ કે અકામ નિર્જરા કહી તેની નિરર્થક બતાવી છે. તામલી તાપસ અને પૂરણ જેવા તાપસોનાં અ ઉચ્ચ અને અતિ લાંબા વખતનાં તપોને ભગવાને મિથ્યા તપ કાં

જો. આનું શું કારણ ? જે ઉગ્ર તપ જે ઉગ્ર કાયકલેશ અને જે ઉગ્ર દેહદમન ભગવાન આચરે તે જ તપ, તે જ કાયકલેશ અને તે જ દેહદમન જે બીજો આચરે તો એનો વિરોધ ભગવાન શા માટે કરે ? શું એમને બીજાની અદેખાઈ હતી ? કે બીજાના તપને સમજવાનું અજ્ઞાન હતું ? આ બેમાંથી એકે ભગવાન મહાવીરમાં હોય એમ કદપવું એ એમને ન સમજવા બરાબર છે. ભગવાનનો વિરોધ એ તાપસોના દેહદમનપરત્વે ન હતો. કારણ કે એવાં દેહદમનો તો તો તેમણે પોતે આચરેલાં છે, અને તેમની સામે વર્તમાન ધના અણુગાર જેવા તેમના અનેક શિષ્યોએ એવાં જ દેહદમનો સેવેલાં છે; જેના પૂરાવાઓ જૈન આગમોમાં મોજુદ છે. ત્યારે જૂની ચાલી આવતી તાપસ સંસ્થાઓ અને તેમનાં વિવિધ તપો સામે ભગવાનનો વિરોધ કઈ બાબતમાં હતો ? એમને એમાં શું ઉણુપ લાગેલી એ સવાલ છે. એનો ઉત્તર ભગવાનના પોતાના જીવનમાંથી અને જૈન પરંપરામાં ચાલ્યા આવતા એ જીવનની ભાવનાના વારસામાંથી મળી આવે છે. ભગવાને તપની શોધ કાંઈ નવી કરી ન હતી, તપ તો એમને કુળ અને સમાજના વારસામાંથી જ સાંપડ્યું હતું. એમની શોધ જે હોય તો તે એટલી જ કે એમણે તપને, કઠોરમાં કઠોર તપને, દેહદમનને અને કાયકલેશને આચરતા રહી તેમાં આંતરદષ્ટિ ઉમેરી એટલે બાહ્ય તપને અંતર્મુખ બનાવ્યું. પ્રસિદ્ધ દિગંબર તાર્કિક સમંતભદ્રની ભાષામાં કહીએ તો ભગવાન મહાવીરે કઠોરતમ તપ પણ આચર્યું; પરંતુ તે એવા ઉદ્દેશથી કે તે દ્વારા જીવનમાં વધારે ડોકિયું કરી શકાય, વધારે હંડા ઉતરાય અને જીવનનો અંતર્મુખ ફેંકી દઈ શકાય. આ જ કારણથી જૈન તપ બે ભાગમાં વહેંચાઈ જાય છે. એક બાહ્ય અને બીજું આભ્યંતર. બાહ્ય તપમાં દેહને લગતાં બધાં જ દેખી શકાય તેવાં નિયમનો આવી જાય છે. અને આભ્યંતર તપમાં જીવનશુદ્ધિના બધા જ આવશ્યક નિયમો આવી જાય છે. ભગવાન દીર્ઘ તપસ્વી કહેવાયા તે માત્ર બાહ્ય

તપને કારણે નહિ પણ એ તપનો અંતર્જનમાં પૂર્ણ ઉપયોગ કરવો કારણે જ; એ વાત ભૂલાવી ન જોઈએ.

ભગવાન મહાવીરના જીવનક્રમમાંથી જે અનેક પરિપક્વ રૂપે આપણને વારસો મળ્યો છે તેમાં તપ પણ એક વસ્તુ ભગવાન પછીના આજ સુધીના ૨૫૦૦ વર્ષમાં જૈનસંઘે જેટલો તપ અને તેના પ્રકારોનો જીવતા વિકાસ કર્યો છે તેટલો બીજા કે સંપ્રદાયે ભાગ્યે જ કર્યો હશે. એ ૨૫૦૦ વર્ષના સાહિત્યમાં કેવળ તપ અને તેનાં વિધાનોને લગતું સાહિત્ય જુદું તારવવા આવે તો એક ખાસો અભ્યાસયોગ્ય ભાગ જ થાય. જૈન માત્ર ગ્રંથોમાં જ નથી રહ્યું, એ તો ચતુર્વિધસંઘમાં જીવતા ચલેતા વિવિધ તપના પ્રકારોનો એક પડોઠો માત્ર છે. આજે તપ આચરવામાં જૈનો એકા ગણાય છે. બીજા કોઈ પણ બાબતમાં જૈનો કદાચ બીજા કરતાં પાછળ રહે પણ જો તપની પરીક્ષા, આ કરી ઉપવાસ આયબિલની પરીક્ષા લેવામાં આવે તો આખા દેશમાં અને કદાચ આખી દુનિયામાં પહેલે નંબર આવનાર જૈન પુરુષો નહિ તો છેવટે સ્ત્રીઓ નીકળવાની જ એવી મારી ખાતરી છે; આ જોમ જ્યાં દેખો ત્યાં લાઠી ખાવાની હરિક્ષાર્ષ બાળકો સુદ્ધાંમાં નજ પડે છે, તેમ ઉપવાસ કરવાની હરિક્ષાર્ષ જૈન બાળકોમાં રૂઢ થઈ ગઈ છે. ઉપવાસ કરતાં કચવાતાં જૈન બાળકને એની મા પોચો અનખો એવી જ રીતે કહે છે, કે જેવી રીતે લડાઈમાં જવાના ઉમેદ થતા રજપૂત બાળકને તેની ક્ષત્રિયાણી મા નમાલો કહેતી તપને લગતા ઉત્સવો, ઊજમણાઓ અને તેવા જ બીજા ઉત્તેજ પ્રકારો આજે પણ એટલા બધા વ્યાપેલા છે કે જે કુટુંબો, ખાસ કરી જે બહેને, તપ કરી તેનું નાનું મોટું ઊજમણું ન કર્યું હોય તેને એક રીતે પોતાની ઉણપ લાગે છે. મુગલ સમ્રાટ અકબર આકર્ષણ કરનાર એક કઠોર તપસ્વિની જૈન બહેન જ હતી.

તપને તો જૈન ન હોય તે પણ જાણે છે, પરંતુ પરિષદોની ક્ષમતામાં તેમ નથી. અજૈન માટે પરિષદ શબ્દ જરા નવા જેવો છે, પરંતુ એનો અર્થ નવો નથી. ધર છોડી બિલ્લુ અનેકાને પોતાના પૈયની સિદ્ધિ માટે જે જે સહુ પડે તે પરિષદ. જૈન આગમોમાં કોઈ પણ પરિષદો ગણાવવામાં આવ્યા છે, તે ફક્ત બિલ્લુજીવનને દેશીને જ. બાર પ્રકારનું તપ દર્શાવવામાં આવ્યું છે તે તો ગૃહસ્થ સાગી બધાને જ ઉદ્દેશીને. જ્યારે બાવીશ પરિષદો ગણાવવામાં આવ્યા છે તે સાગી જીવનને ઉદ્દેશીને જ. તપ અને પરિષદ એ બે જુદા દેખાય છે, એના ભેદો પણ જુદા છે, છતાં એ બૂલાવું જોઈએ કે એ બન્ને વસ્તુ એક જ ખીમાંથી ઉગેલા એક ખીજથી ફટા ન પાડી શકાય એવા બે ફળુગા છે.

વ્રતનિયમ અને ચારિત્ર એ બન્ને એક જ વસ્તુ નથી. એ જ રીતે જ્ઞાન એ પણ એ બન્નેથી જુદી વસ્તુ છે. સાસુ નણંદ અને ધણી સાથે મેશા ઝઘડનાર વહુ, તેમજ જુદું બોલનાર અને દેવાળું કાઢનાર પ્રામાણિક વ્યાપારી પણ ધણીવાર કંઈ વ્રતનિયમ આચરે છે. નેક-રીતિથી સાદું અને તદ્દન પ્રામાણિક જીવન ગાળનાર કોઈ કોઈ એવા મળી આવે છે કે જેને ખાસ વ્રતનિયમોનું બંધન નથી હોતું. વ્રતનિયમ આચરનાર અને સરલ હિમાનદાર જીવન ગાળનાર કોઈ કોઈ ધણીવાર એવા તમને મળશે કે જેમનામાં વધારે વિચાર અને જ્ઞાનની જગૃતિ ન હોય; આમ છતાં વ્રતનિયમ, ચારિત્ર અને જ્ઞાન એ ત્રણેનો યોગ એક વ્યક્તિના જીવનમાં શક્ય છે, અને જો એ યોગ હોય તો જીવનનો વધારે અને વધારે વિકાસ સંભવે છે, એટલું જ નહિ પણ એવા યોગવાળા આત્માનો જ વધારે વ્યાપક પ્રભાવ ખીજ ઉપર પડે છે, અથવા તો એમ કહો કે એવો જ માણસ ખીજોને દોરી શકે છે; જેમ મહાત્માજી. આજ કારણથી ભગવાને તપ અને પરિષદોમાં એ ત્રણે તરવો સમાવ્યાં છે. તેમણે જોયું કે ‘મનુષ્યનો જીવનપંથ શાંબો છે, તેનું ધ્યેય અતિ દૂર છે, તે ધ્યેય જેટલું દૂર તેટલું જ

સૂક્ષ્મ છે, અને તે ધ્યેયે પહોંચતાં વચ્ચે મોટી મુસીબતો ઉભી થાય છે, એ માર્ગમાં અંદરના અને બહારના બન્ને દુસ્ખનો હુમલો કરે છે, એનો પૂર્ણ વિજય એકલા વ્રતનિયમથી, એકલા ચારિત્રથી, એકલા જ્ઞાનથી શક્ય નથી.' આ તત્ત્વ લગવાને પોતાના જીવનને અનુભવ્યા બાદ જ એમણે તપ અને પરિષદોની એવી ગોઠવણી કરી કે તેમાં વ્રતનિયમ, ચારિત્ર અને જ્ઞાન એ ત્રણેનો સમાવેશ થાય. એ સમાવેશ એમણે પોતાના જીવનમાં શક્ય કરી બતાવ્યો.

મૂળમાં તો તપ અને પરિષદ એ ત્યાગી તેમજ ભિક્ષુ જીવનમાં જ ઉત્પન્ન થયેલા છે, જો કે એનો પ્રચાર અને પ્રભાવ તે એક અદના ગૃહસ્થ સુધી પણ પહોંચેલો છે. આર્યાવર્તના ત્યાગી જીવનનો ઉદ્દેશ આધ્યાત્મિક શાંતિ જ હતો. આધ્યાત્મિક શાંતિ એટલે કલેશોની અને વિકારોની શાંતિ. આર્ય ઋષિઓને મન કલેશોનો વિજય એ જ મહાન વિજય હતો તેથી જ તો મહર્ષિ પતંજલિ તપનું પ્રયોજન બતાવતાં કહે છે કે 'તપ કલેશોને નબળા પાડવા અને સમાધિનું સંસ્કારો પુષ્ટ કરવા માટે છે.' તપને પતંજલિ ક્રિયાયોગ કહે છે. કારણકે એ તપમાં વ્રતનિયમોને જ ગણે છે; તેથી પતંજલિ ક્રિયાયોગથી જુદો જ્ઞાનયોગ સ્વીકારવો પડ્યો છે. પરંતુ જૈન તપમાં તે ક્રિયાયોગ અને જ્ઞાનયોગ બન્ને આવી જાય છે. અને એ પદ્ધતિ સ્મરણમાં રાખવું જોઈએ કે બાહ્ય તપ જે ક્રિયાયોગ જ છે તે અભ્યંતર તપ એટલે જ્ઞાનયોગની પુષ્ટિ માટે જ છે; અને એ જ્ઞાનયોગની પુષ્ટિ દ્વારા જ જીવનના અંતિમ સાધ્યમાં ઉપયોગી છે, સ્વતંત્રપણે નહિ. આ તો તપ અને પરિષદોના મૂળ ઉદ્દેશની વાત થઈ પણ આપણે જોવું જોઈએ કે આટલાટલા તપ તપનાર અને પરિષદો સહના સમાજમાં હોવા છતાં આજ સુધીમાં સમાજે કલેશ કંકાસ અને ઝઘડા વિખવાદની શાંતિ કેટલી સાધી છે? તમે સમાજનો છેલ્લો ફક્ત પચીસ જ વર્ષનો ઇતિહાસ લેશો તો તમને જણાશે કે એક બાજુ તપ કરવાની વિવિધ સગવડો સમાજમાં ઉભી થાય છે અને વધત

જય છે; અને ખીજી બાજુ કલેશ, કંકાશ અને વિખવાદના કાંટા વધારે ને વધારે ફેલાતા જાય છે. આનું કારણ એ નથી કે આપણે ત્યાં તપ અને ઉદ્યાપનો વધ્યાં એટલે જ કલેશ કંકાસ વધ્યો; પણ એનું કારણ એ છે કે આપણે તપનો ઉપયોગ કરવાની ચાવી જ ફેંકી દીધી અથવા હાથ ન કરી. તેથી તપની હજારો પૂજાઓ સતત ભણાવવા છતાં, તપનાં ઉદ્યાપનો ભપકાબંધ ચાલુ હોવા છતાં, તેના વરધોડાનો દેમામ હોવા છતાં, આપણે જ્યાં અને ત્યાં જ ઉભા છીએ; નથી એકે પગલું ખીજા કોઈ સમાજ કે પડોશીથી આગળ વધ્યા, ઉલટું ઘણી બાબતમાં તો આપણે ચાવી વિનાના તપમાં શક્તિ નકામી અર્થે ખીજા કરતાં પાછા પડ્યા છીએ અને પાછા પડતા જઈએ છીએ.

જે વસ્તુ ચોથા મોક્ષ પુરુષાર્થની સાધક હોય તે વ્યવહારમાં અનુપયોગી હોય તેમ બનતું જ નથી. જે નિયમો આધ્યાત્મિક જીવનના પોષક હોય છે, તે જ નિયમો વ્યાવહારિક જીવનને પણ પોષે છે. તપ અને પરિષદો જે કલેશની શાંતિ માટે હોય તો તેની એ પણ શરત હોવી જોઈએ કે તેના દ્વારા સમાજ અને રાષ્ટ્રનું હિત સધાય અને તેનું પોષણ થાય. કોઈ પણ આધિભૌતિક કે દુન્યવી એવી મહાન વસ્તુ કે શોધ નથી કે જેની સિદ્ધિમાં તપ અને પરિષદોની જરૂરિયાત ન હોય. સિંકંદર, સીઝર, નેપોલિયનનો વિજય લ્યો, અથવા વૈજ્ઞાનિકોની શોધ લ્યો, અથવા ઇસ્ટિશ સામ્રાજ્યનો પાયો નાખનાર અંગ્રેજોને લ્યો, તો તમને દેખાશે કે એની પાછળે એમની ઢોળે તપ હતું અને પરિષદો પણ હતા. આપણે બધા તપ આચરીએ કે પરિષદો સહીએ તો તેનો કાંઈક તો ઉદ્દેશ હોવો જ જોઈએ. કાંતો તેનાથી આધ્યાત્મિક શાંતિ સધાય અને કાંતો આધિભૌતિક વિભૂતિ સધાય. આ બેમાંથી એકે ન સધાય તો આપણને મળેલ તપ અને પરિષદોનો વિકસિત વારસો વધ્યા છતાં ફેટલી વધારે કોમતનો છે એનો વિચાર તમે જ કરો! પરિણામ ઉપરથી આપણે નક્કી કરી શકીએ છીએ કે તપ અને પરિષદો મારફત આપણા સમાજે

પ્રમાણમાં બીજા કરતાં આધ્યાત્મિક શાંતિ એટલે કલેશોની શાંતિ કેટલી વધારે સાધી છે; અથવા એ વારસા દ્વારા એણે આધિભૌતિક મહત્તા કેટલી વધારે પ્રાપ્ત કરી છે ? જો આપણને એવું અભિમાન હોય કે જોનો જેવું તપ કોઈ કરતા નથી, કરી શકતા નથી અને જોન બિહુ જેટલા ઉચ્ચ પરિષદો બીજા કોઈ સહી શકતા નથી તો આપણે એનું વધારેમાં વધારે પરિણામ બતાવવા તૈયાર રહેવું જોઈએ. દુનિયામાંથી કોઈ આવી આપણને પૂછે ‘ કે બલા ! તમે તપ અને પરિષદોની બાબતમાં બીજા કરતાં પોતાને વધારે ચડિયાતા માને છો તો પછી તમારો સમાજ પણ એનું પરિણામ મેળવવામાં વધારે ચડિયાતો હોવો જોઈએ. તેથી તમે બતાવો કે તમારા સમાજે તપ અને પરિષદ દ્વારા કયું પરિણામ મેળવી બીજા સમાજને કરતાં ચડિયાતાપણું મેળવ્યું છે ? શું તમે કલેશશાંતિમાં બીજા કરતાં ચડો છો ? કે શું જ્ઞાનની બાબતમાં બીજા કરતાં ચડો છો ? કે શું શોધખોળ કે ચિંતનમાં બીજા કરતાં ચડો છો ? કે શું તમે પરાક્રમી શીખ સૈદ્ધિકાજેવી સહનશીલતામાં બીજા કરતાં ચડો છો ? ’ આ પ્રશ્નો ઉત્તર આપણે હકારમાં પ્રામાણિકપણે ન આપી શકીએ (અને અત્યારનું સામાજિક પરિણામ એવો ઉત્તર આપવા ના પાડે છે) તો પછી આપણે એકવાર ગમે તેવા કીંમતી નીવડેલા અને વસ્તુતઃ કીંમતી નીવડી શકે તેવા તપ અને પરિષદોના વારસાનું મિથ્યાઅભિમાન કરવું છોડી દેવું જોઈએ.

તપ અને પરિષદના ખાસ પ્રતિનિધિ મનાતા ગુરુઓ જ આજે મોટે ભાગે આપણા કરતાં વધારે ગૂંચમાં છે, મોટા કલેશમાં છે, ભારે અથડામણીના જોખમમાં છે. સાથે સાથે સમાજનો મોટો ભાગ પણ એ વાવાઝોડામાં સપડાયેલો છે. ક્યાં ! એ સુંદર વારસાનાં સુંદરતમ આધ્યાત્મિક પરિણામો અને ક્યાં ! એ કીંમતી વારસાનો વ્યર્થ અને નાશકારક રીતે વ્યય ! જો જોન સમાજના એ મુખ્ય પ્રતિનિધિઓએ આધ્યાત્મિક વિજય સાધી આપણા સમાજને જીવિત શાંતિ

અર્પી હોત, અથવા હજી પણ અર્પતા હોત, તો વ્યાવહારિક ભૂમિકામાં ગમે તેટલું પછાતપણું હોવા છતાં આપણે ઉંચું માંથું કરી એમ કહી શકત કે અમે આટલું તો કર્યું છે; પણ એક બાજુ આધ્યાત્મિક ક્ષાંતિમાં જગત આપણું દેવાળું જીએ છે અને બીજી બાજુ આપણી સામાજિક અને રાષ્ટ્રીય નબળાઈઓ તો આપણે પોતાને મોઢે જ કબૂલ કરીએ છીએ એટલે એકંદર રીતે એમ બન્યું છે કે આપણે તપ અને પરિષદોમાંથી પરિણામ મેળવવાની કુંચી જ હાથ નથી કરી. તેથી આજે વિચાર ઉપસ્થિત થાય છે કે હવે શું એ વારસો જે હજારો વર્ષો થયાં મળ્યો છે અને જે કીંમતી લેખાય છે તે ફેંકી દેવો ? અગર તો તે મારફત શું કરવું ? તેનાથી પરિણામ સાધવાની શી કુંચી છે ? આ પ્રશ્નોના જવાબમાં જ પ્રસ્તુત ચર્ચા પુરી થઈ ગય છે.

સમયે સમયે નવાં નવાં બળો પ્રગટે છે, અને ક્ષેત્રો ખુલ્લાં થાય છે. એક જ વસ્તુનો ભિન્નભિન્ન સમયમાં અને ભિન્નભિન્ન ક્ષેત્રમાં જુદો ઉપયોગ થઈ શકે છે, આજે ભારતવર્ષને સાચા તપ અને પરિષદની જરૂર ઉભી થઈ છે. આપણો સમાજ તપ અને પરિષદોથી ટેવાયેલો છે. જો એમની આધ્યાત્મિક આંખ એનાથી ન ઉઘડતી હોય તો બીજી એનાથી વ્યાવહારિક આંખ તો ઉઘાડવી જ જોઈએ ! અને તપ કે પરિષદો દ્વારા કાંઈ પણ વ્યાવહારિક પરિણામ લાવવું હોય તો જો દષ્ટિ હોય તો તેનાથી આધ્યાત્મિક પરિણામ તો આવે જ છે. ભગવાનનું તપ દ્વિમુખી છે. જો એને આચરનારમાં જીવનની કળા થાય તો તે મોટામાં મોટું વ્યાવહારિક પરિણામ આણવા ઉપરાંત આધ્યાત્મિક પરિણામ પણ આણે જ છે. આની સાબીતી માટે બીજી બસ છે, એમના તપે અને પરિષદોએ રાજકીય અને સામાજિક ક્ષેત્રમાં કેવાં કેવાં પરિણામ આપ્યાં છે, કેવી કેવી ચિરસ્થાયી ક્રાંતિઓ આપી છે અને લોકમાનસમાં કેટલો પલટો કર્યો છે ! તેમ છતાં મિથ્ય પોતાના આધ્યાત્મિક જીવનમાંથી કશું જ ગુમાવ્યું નથી.

ઉલટું એમણે એ તપ અને પરિષ્કોની મદદથી જ પોતાનું આધ્યાત્મિક જીવન પણ ઉન્નત બનાવ્યું છે. એક જણ તપ અને પરિષ્કોથી આધ્યાત્મિક તેમજ આધિભૌતિક બંને પ્રકારનાં પરિણામો સાધે, અને બીજાએ એ વડે એમાંથી કશું જ ન સાધે ત્યારે એમાં ખામી તપ-પરિષ્કની કે એના આચરનારની ? ઉત્તર એ જ છે કે ખામી એના આચરનારની.

આપણે આપણા એ વારસાનો ઉપયોગ રાષ્ટ્રના અભ્યુદય અર્થે કાં ન કરીએ ? રાષ્ટ્રના અભ્યુદય સાથે આપણે આધ્યાત્મિક શાંતિ મેળવવી હોય તો વચ્ચે કાણ આડું આવે છે ? પણ ન નાચનારીને આંગણું વાંકું—એ ન્યાયે આપણાં આળસી અંગો આપણી પાસે એમ કહેવરાવે છે કે અમે દેશકાર્યમાં શી રીતે પડીએ ? રાષ્ટ્રપ્રવૃત્તિ એ તો ભોગભૂમિકા છે અને અમે તો આધ્યાત્મિક કલ્યાણ સાધવા માગીએ છીએ. ભોગભૂમિકામાં પડીએ તો એ શી રીતે સધાય ? ખરેખર આ કથનની પાછળ પુષ્કળ અજ્ઞાન રહેલું છે. જેનું મન સ્થિર હોય, જેને કરી છુટવું હોય એને માટે રાષ્ટ્રીય પ્રવૃત્તિ અને આધ્યાત્મિક કલ્યાણ વચ્ચે કશો જ વિરોધ નથી. જેમ શરીર ધારણ કરવા છતાં એનાથી આધ્યાત્મિક કલ્યાણ સાધવું શક્ય છે; તેમ ઇચ્છા અને આવડત હોય તો રાષ્ટ્રીય પ્રવૃત્તિ કરવા છતાં આધ્યાત્મિક કલ્યાણ સાધવું શક્ય છે. અને જો ઇચ્છા અને આવડત ન હોય તો આધ્યાત્મિક કલ્યાણને નામે તપ તપવા છતાં તેનું પરિણામ ઉલટું જ આવે: જેવું આજે દેખાય છે.

બાવીશ પરિષ્કોમાં ભૂખ તૃષ્ણા, ટાઢ તડકો, જીવ જંતુ, માન અપમાન વગેરેનાં સંકટો મુખ્ય છે. એ સંકટોથી પોતાને વધારેમા વધારે ટેવાયેલ માનનાર એક મોટો શ્રમણવર્ગ દેશને સદ્ભાવે મોહી છે. સરકાર અને સમાજના અન્યાય સામે થનાર અહિંસક અને સત્યપ્રિય યોદ્ધાઓમાં એ જ ગુણોની વધારે અપેક્ષા રહે છે. આ ગુણો જૈન વર્ગને વારસાગત જેવા છે. એટલે જ્યારે દેશને

અન્યાયના વિજય માટે સૈનિકોની જરૂર હોય ત્યારે તે ધર્મયુદ્ધમાં એ પરિષદસહિષ્ણુઓ જ મોખરે હોવા જોઈએ. એમ તો કોઈ નહિ કહે કે દેશની સ્વતંત્રતા તેમને નથી જોઈતી કે નથી ગમતી ! અગર તો એ સ્વતંત્રતા મળ્યા પછી તેઓ પરદેશમાં ચાલ્યા જશે. વળી એમ પણ કોઈ નહિ કહી શકે કે આવી શાંત સ્વતંત્રતા વધારેમાં વધારે સહન કર્યા વિના મળી શકે. જો આમ છે તો આપણી ફરજ સ્પષ્ટ છે કે આપણે-ખાસ કરી તપ અને પરિષદ સહવાની શક્તિ ધરાવનાર-દેશકાર્યમાં વધારે ભાગ આપીએ.

લડાઈ મારવાની નહિ પણ જાતે ખમવાની છે. જોલો હોય કે ખીજું સ્થળ હોય, આજનું યુદ્ધ બધે જ સહન કરવા માટે છે. જે સહન કરવામાં એકો અને તપ તપવામાં મજબૂત તે જ આજનો ખરો સેવક. બહેન હો કે ભાઈ હો, જે ખમી ન જાણે તે આજ ફાળો આપી ન શકે. જૈન ત્યાગી વર્ગ અને ગૃહસ્થ વર્ગ બીજાને મારવામાં નહિ પણ જાતે સહન કરવામાં પોતાને ચડિયાતો માને છે, અને બીજા પાસે મનાવે છે. એટલે તેની આજના યુદ્ધપરત્વે તેમાં ઝુકાવવાની એવડી ફરજ ઊભી થાય છે. કોઈ સાચો આચાર્ય કે સામાન્ય મુનિ, કલાલને અને પીનારને સમજાવતાં-શાંતિ અને પ્રેમથી સમજાવતાં-જેલમાં જશે તો ત્યાં તે જેલ મટી એને માટે અને બીજાને માટે તપોભૂમિ બનશે. લૂપ્ત પાખું ખાવા મળશે, જાડાં પાતળાં કપડાં મળશે તો એ એને અધરું નહિ પડે, કારણ કે જે ટેવ વલ્લભભાઈ જેવાને કે નહેરુ જેવાને પાડવા પડે છે તે ટેવ જૈન શુરને તો સ્વતઃસિદ્ધ છે. વળી જ્યારે તે ધરથી નીકળ્યો ત્યારે જ કપડાંનો પરિષદ તેણે સ્વીકાર્યો છે. હવે જો ખાદી પહેરવી પડે તો એમાં એણે ધારેલું જ થયું છે, વધારે કશું જ નહિ. વધારે તો ત્યારે થયું કહેવાય કે જો એ ખાદીની અછતને લીધે તદ્દન નગ્ન રહે અથવા લંગોટભર રહી ટાઢ, તડકા અને જીવજંતુનો ઉપદ્રવ સહન કરે. પણ આ ધાર્મિક દેશની એટલી અપાર ભક્તિ છે કે તે જાતે નમ્ર રહીને પણ

પોતાના ગુરુઓનાં અંગ ઢાંકશે ! ખરી વાત એ છે કે આધ્યાત્મિક અને આધિભૌતિક બંને પ્રકારનો અભ્યુદય સાધી શકાય એવી આ અદૈહિક લડાઈ છે અને એમાં તપ તપતાં જૈન ભાઈ અને બહેનોને અને ગુરુ વર્ગને જેટલો અવકાશ છે, જેટલી સફળતાની વક્રી છે, તેટલી બીજા કાંઈને નથી.

માત્ર રાજ્ય મેળવવામાં નહિ પણ તેને ચલાવવા સુદ્ધામાં પરિપક્વો સહન કરવા પડે છે. સાચું હોય કે જોડું એ તેઓ જાણે કે ઈશ્વર જાણે, પણ અંગ્રેજો દલીલ કરે છે કે ‘હિંદુસ્તાન જેવા ગરમ દેશમાં જઈ રહેવામાં અને ત્યાં જીવન ગાળવામાં અમારે જે મુશ્કેલી છે, જે ખમવું પડે છે, તે હિંદુસ્તાનીઓ ન જાણી શકે. આમ છતાં અમે હિંદુસ્તાનના ભલા ખાતર એ બધું સહન કરીએ છીએ !’ એમની આ ક્રિયાદને સાચી માની એમનાં બધાં જ સંકટો આપણા દેશના બધા સંપ્રદાયના તપસ્વીઓએ માથે લઈ લેવાં જોઈએ. જે બાવાઓ પંચાગ્રિ તપના ભારે અભ્યાસી છે એમને હિંદુસ્તાનની રક્ષા માટે ઉઘાડે પગે સિંધના રણમાં કે મારવાડના વેરાન પ્રદેશમાં ઉભું રહેવું અને કૂચ કરતાં ચાલવું ભારે નહિ પડે. જે નાગડા બાવાઓ ભભૂતિ લપેટી ભર શિયાળામાં સ્મશાનમાં પડ્યા રહે છે તેમને દેશરક્ષા માટે અફઘાનિસ્તાનની સરહદ ઉપર કડકડતી ટાઢમાં રહેવું ભારે નહિ પડે. જેઓ અણીદાર ખીલાવાળા પાટિયા ઉપર સુવાના અભ્યાસી છે, તેમને દુશ્મનની બંદુકોની સંગીનો નહિ ખુંચે. જે પગપાળા ચાલવાના અને લૂપ્પુંસૂકું ખાવાના તેમ જ એકવાર જેવુંતેવું ખાઈ ચલાવી લેવાના અને દિવસોના દિવસો સુધી ઉપવાસ અને આયંબિલ કરવાના અભ્યાસી છે, તેમને કાંઈ પણ મુશ્કેલી આવવાની નથી. એટલે અંગ્રેજ સોલ્જરોને કે વાઈસરોય સાહેબ સુધીના અમલદારોને આપણે આપણા માટે શા સારુ આપણા દેશમાં મુશીબત સહન કરવા દેવી જોઈએ ? ભલે તેઓ ઈંગ્લેંડમાં જઈ શાંતિ ભોજવે. ખાસ કરી આપણા બધા જ

સમાજોમાં સ્ત્રી અને પુરુષોમાં તપ કરવાનું અને ખમીખાવાનું અસાધારણ બળ પડ્યું હોય ત્યારે આપણે આપણા માટે પરદેશના લોકોને શા માટે હેરાન કરવા જોઈએ ?

એટલે આજે સ્વરાજ્ય મેળવવામાં કહો કે તેને સાચવવામાં કહો, જેટલા બળની દરકાર છે તે બધું જ આપણી પાસે છે. ફક્ત ખામી હોય તો એટલી જ છે કે તેનો ઉપયોગ કોઈ નિશ્ચિત ઉદ્દેશમાં વ્યવસ્થિત રીતે થતો નથી. ફક્ત આપણા દેશની સ્ત્રીઓમાં જ જે તપ કરવાનું અને આફતો સહન કરવાનું બળ છે અને જેટલું બળ આજકાલ તેઓ તેમાં વાપરે છે, તે બહેનો ધારે તો એટલા જ બળના વ્યવસ્થિત અને વિચારપૂર્વક ઉપયોગથી પુરુષોની જરાપણ મદદ સિવાય સ્વરાજ્ય મેળવી શકે. કારણ કે આજની રાષ્ટ્રીય પ્રવૃત્તિની સફળતા માત્ર તપસ્યા ઉપર જ, અને સહનશીલતા ઉપર જ અવલંબેલી છે,—જે પુરુષો કરતાં સ્ત્રીઓમાં વધારે પ્રમાણમાં છે. એટલે આજે આપણા હજારો વર્ષના વારસાનો સુંદરતમ ઉપયોગ કરવાની તક પ્રાપ્ત થઈ છે; એનો ઉપયોગ કરવો અને એ દિશામાં વિચાર કરવો એમાં જ આપણા આ પર્યુષણની આંશિક સફળતા છે.

કોઈ એમ ન ધારે કે અત્યારે આ જે મોજાં ચાલી રહ્યાં છે, તેનો લાભ લઈ બોલનારાઓ તપ અને પરિષદ જેવી આધ્યાત્મિક કીમતી વસ્તુઓને વેડફી નાખવા માગે છે. ખાત્રીથી માનજો કે અહીં એ વાત જ નથી. અહીં તો ઉદ્દેશ એટલો છે કે જે બળ આપણામાં છે, અસ્તવ્યસ્ત થયેલું છે અને જેનો અત્યારે આધ્યાત્મિક, કે આધિભૌતિક ક્ષેત્રમાં કશો જ ઉપયોગ નથી થતો તે બળને ચાલુ પ્રવૃત્તિમાં લગાડી તેની વધારે કીમત સિદ્ધ કરવી. જે એમ થાય તો દુનિયાની દૃષ્ટિમાં જૈન તપ અને પરિષદોનું કેટલું મહત્ત્વ વધે ? ફક્ત મહાત્માજીએ પોતાના આચરણદ્વારા ઉપવાસનું કેટલું મહત્ત્વ વધારી મૂક્યું છે ? આજે એમના ઉપવાસની અનેક દૃષ્ટિએ

કીંમત છે કારણ કે એમના ઉપવાસની પાછળ ચારિત્ર અને જ્ઞાન એ બન્ને આભ્યંતર તપ છે. તો પછી આપણા સમાજમાં ઉપવાસ અને બીજાં તેવાં અનેક તપો ચાલે છે તે બધાંની સાથે ચારિત્ર અને જ્ઞાનનો સુયોગ કરી, એનો લોકગમ્ય ઉપયોગ કરીએ તો શું એ તપની કીંમત ઘટવાની કે વધવાની? એટલે તપનું ખરું ઉજમણું દેખાવ અને લપકાઓમાં નથી. ગાંધીજીએ પોતાના સાત, ચૌદ કે એકવીસ ઉપવાસનું એક પાછના ખર્ચનું ઉજમણું નથી કર્યું અને છતાં એમના ઉપવાસોએ મોટામોટા ફૂતોને આકર્ષ્યા. કારણ શું છે? કારણ એ કે એ ઉપવાસની પાછળ લોકકલ્યાણની અને ચિત્તશાંતિની શુદ્ધ દૃષ્ટિ હતી. આજે આપણે આશા રાખીએ કે આપણા તપસ્વિવર્ગમાં અને પરિષદો ખમનાર, માથામાંથી વાળ ખેંચી કાઢવા જેવી સખત મુશ્કેલી સહનાર, ઉઘાડે પગે ચાલનાર અને ઉઘાડે માથે ફરનાર ત્યાગિવર્ગમાં એ શક્તિ તેમ જ લાવના ઉતરે !

તા. ૨૩-૯-૩૦

સુખલાલ

સાધુસંસ્થા અને તીર્થસંસ્થા

તથા તેનો ઉપયોગ

જ્યાં ધાર્મિક આત્માઓનો કાંઈપણ સંબંધ રહ્યો હોય, અગર જ્યાં કુદરતી સુંદરતા હોય અથવા એ એમાંથી એકે ન છતાં જ્યાં કોઈ પૈસાદારે પુષ્કળ નાણું ખરચી ઈમારતની, સ્થાપત્યની, મૂર્તિની કે એવી કાંઈ વિશેષતા આણી હોય ત્યાં ધણે ભાગે તીર્થ ઉભા થઈ જાય છે. ગામ અને શહેરો ઉપરાંત સમુદ્રતટ, નદીકાંઠો બીજા જળાશયો અને નાના મોટા પહાડો એ જ મોટે ભાગે તીર્થ તરીકે પ્રસિદ્ધ છે.

જૈન તીર્થો જળાશય પાસે નથી આવ્યાં એમ તો નથી જ. કેટલાંક સુંદર તીર્થો ગંગા જેવી મહત્તી નદીને કિનારે અને બીજાં જળાશયો પાસે આવેલાં છે. તેમ છતાં સ્થાનપરત્વે જૈન તીર્થોની ખાસ વિશેષતા પહાડોની પસંદગીમાં છે. પૂર્વ હિંદુસ્થાન કે પશ્ચિમ હિંદુસ્થાન, દક્ષિણ હિંદુસ્થાન કે ઉત્તર હિંદુસ્થાન જ્યાં જાઓ ત્યાં જૈનોનાં પ્રધાન તીર્થો ટેકરીઓ અને પહાડોની ઉપર જ આવેલાં છે. માત્ર શ્વેતાંબર સંપ્રદાય જ નહિ પણ દ્વિગંબર સંપ્રદાય સુદ્ધાની સ્થાનપરત્વે ખાસ પસંદગી પહાડોની જ છે. જ્યાં શ્વેતાંબરોને જરાપણ સંબંધ નથી, અવરજવર નથી એવાં કેટલાંક ખાસ દ્વિગંબરોનાં તીર્થો દક્ષિણ હિંદુસ્તાનમાં છે, અને તે પણ પહાડી ભાગમાં આવેલાં છે. આ ઉપરથી એટલું જ ક્લિત થાય છે કે તીર્થના પ્રાણભૂત સંતપુરુષોનું મન કેવાં કેવાં સ્થાનોમાં વધારે લાગતું, અને તેઓ કઈ જાતનાં સ્થાનો પસંદ કરતા. વળી ભક્તવર્ગ હો

કે મનુષ્યમાત્ર હો, તેમને એકાંત અને કુદરતી સુંદરતા કેવી ગમે છે એ પણ એ તીર્થસ્થાનોના વિકાસ ઉપરથી જાણી શકાય છે, ગમે તેટલું ભોગમય અને ધમાધી જીવન ગાળ્યા પછી પણ છેવટે અથવા વચ્ચે વચ્ચે ક્યારેક ક્યારેક માણસ આરામ અને આનંદ માટે ક્યાં અને કેવાં સ્થાન તરફ દૃષ્ટિ દોડાવે છે એ આપણે તીર્થસ્થાનોની પસંદગી ઉપરથી જાણી શકીએ છીએ.

તીર્થોનું બધું તેજ અને મહત્ત્વ એ આજે મૂર્તિપૂજા ઉપર અવલંબિત છે. કોઈ જમાનામાં અને તે પણ ક્યાંઈક ક્યાંઈક તીર્થસ્થાનમાં વિદ્યાની પ્રતિષ્ઠા, પ્રચાર અને વિદ્વાનોની કાયમી ગોષ્ઠી ભલે રહી હોય, પણ આજે તો કાશી જેવા એકાદ સ્થળને બાદ કરીએ તો તીર્થસ્થાનોમાં વિદ્યા અને વિચારને નામે લગભગ મીઠું જ છે. ખાસ કરીને આખા હિંદુસ્તાનમાં જૈન તીર્થ તો એવું એકે નથી કે જ્યાં વિદ્યાધામ હોય, વિદ્વાનોની પરિષદ હોય, વિચારકોની ગોષ્ઠી હોય, અને એમની ગંભીર પ્રાણુપૂરક વિદ્યાના આકર્ષણથી જ ભક્તો અને વિદ્યારસિકો આકર્ષાઈ આવતા હોય. વધારેની આશા તો બાળુએ રહી પણ કોઈ એક તીર્થમાં એક પણ એવું જૈન વિદ્યાલય નથી, જૈન વિદ્યામઠ નથી કે એકાદ પણ એવો સમર્થ વિદ્યાજીવી વિદ્વાન નથી કે જેને લીધે ત્યાં યાત્રીઓ અને જિજ્ઞાસુઓ આકર્ષાઈ આવતા હોય, અને પોતાના વિવિધ પ્રશ્નોનું નિરાકરણ કરતા હોય. તીર્થોની પ્રાકૃતિક જડતા અને નૈસર્ગિક રમણીયતામાં કાં તો તપ અને કાં તો વિદ્યા અને કાં તો બન્ને ચેતના પૂરે છે જ્યારે, આજના આપણાં તીર્થોમાં તપ અને વિદ્યાને નામે શું છે તે તમે બધા જ જાણો છો. મૂર્તિની માન્યતા અને પૂજા આ દેશમાં બહુ જ જૂનાં છે. દેવોની અને પ્રાણીઓની પૂજા પછી, મનુષ્યપૂજાએ ક્યારે સ્થાન લીધું એ ચોક્કસપણે કહેવું આજે કઠણ છે. છતાં ભગવાન મહાવીર અને યુદ્ધના તપસ્વીજીવન સાથે જ મનુષ્યપૂજા વિશેષ પ્રતિષ્ઠા પામી અને એ એ મહાનપુરુષોના

સંધેના પ્રચારકાર્યના વિકાસની સાથે અને સાથે જ મનુષ્યપૂજા અને મૂર્તિપ્રચાર વિકાસ પામતાં ગયાં એ સાબીત કરવાને પૂરતાં સાધનો છે. ભગવાન મહાવીર અને ભુદ્ધ પહેલાં પુરુષોત્તમ રામ અને કૃષ્ણની મૂર્તિપૂજા હતી કે નહિ અને હતી તો કેટલા પ્રમાણમાં અને કેવી તે આપણે નથી જાણતા. પણ જૈન અને બૌદ્ધસંઘની વ્યવસ્થિત સ્થાપના અને તેમના વ્યવસ્થિત પ્રચાર પછી રામ અને કૃષ્ણની પૂજા વધારે અને વધારે જ પ્રચારમાં આવતી ગઈ એ વિષે કશી જ શંકા નથી. જેમજેમ મહાવીર, ભુદ્ધ, રામ અને કૃષ્ણ એ વિશિષ્ટ પુરુષો તરીકે પૂજવા લાગ્યા તેમતેમ પક્ષીઓ દેવદાનવો અને ક્રામળ તેમજ ભયંકર પ્રકૃતિનાં પ્રાણીઓની પૂજા ઓછી અને ઓછી થતી ગઈ, તેમ છતાં હજી પણ એનાં અવશેષો તો છે જ.

તીર્થોના વિકાસમાં મૂર્તિપ્રચારનો વિકાસ છે અને મૂર્તિપ્રચારની સાથે જ મૂર્તિનિર્માણકળા અને સ્થાપત્યકળા સંકળાયેલાં છે. આપણા દેશના સ્થાપત્યમાં જે વિશેષતાઓ છે, અને જે મોહકતાઓ છે તે તીર્થસ્થાનો અને મૂર્તિપૂજાને જ મુખ્યપણે આભારી છે. ભોગસ્થાનોમાં સ્થાપત્ય આગ્ર્યું છે ખરું; તેનું મૂળ ધર્મસ્થાનો અને તીર્થસ્થાનોમાં જ છે.

જૈનોના તીર્થો એ કાંઈ એ પાંચ કે દશ નથી પણ સેંકડોની સંખ્યામાં અને તે પણ દેશના કોઈ એક જ ભાગમાં નહિ પરંતુ જ્યાં જ્યાં ત્યાં ચારે તરફ મળી આવે છે. એ જ એક વખતના જૈનસમાજના વિસ્તારનો પૂરાવો છે. જૈનતીર્થોની ખાસ એક સંસ્થા જ છે, જે કે આજે દિગંબર અને શ્વેતાંબર એ બે ભાગમાં તે બહેંચાઈ ગઈ છે. એ સંસ્થાની પાછળ કેટલા માણસો કાયમને માટે રોકાયેલા રહે છે, કેટલી ભુદ્ધિ એની સારસંભાળમાં અને બીજી બાબતોમાં ખરચાય છે, અને એ તીર્થોની પાછળ કેટલું ધન વપરાય છે એનો પૂરો અને સાચો ખ્યાલ આપવા જેટલા આંકડા અત્યારે પાસે નથી છતાં અટકળથી ઓછામાં ઓછું કહેવું હોય તો એમ કહી

શકાય કે એ સંસ્થાની પાછળ પાંચ હજારથી ઓછા કાયમી માણસો નહિ હોય, અને ભુદીભુદી અનેક બાબતોમાં પચાસ લાખથી ઓછા અર્થ થતો નહિ હોય. એ સંસ્થાની પાછળ કેટલીક જગે જમીનદારી છે, બીજી પણ સ્થાવર જંગમ મિલકત છે અને રેનાણું, સોનું, ચાંદી તેમ જ ઝવેરાત પણ છે. ધરમંદિરો તથા તદ્દન ખાનગી માલિકીનાં મંદિરોને બાબતોએ મૂકીએ તો પણ જે ઉપર નાના મોટા સંઘની માલિકી હોય, દેખરેખ હોય એ સંઘમાલિકીના મંદિરોના નાના મોટા ભંડારો હોય છે. એ ભંડારોનાં નાણાં ખાસું ભંડોળ હોય છે, જે દેવદ્રવ્ય કહેવાય છે. કાશ્વેતાંબરસંઘની માલિકીનું દેવદ્રવ્ય અત્યારે ઓછામાં ઓછું એક કરોડ જેટલું તો આખા હિંદુસ્તાનમાં ધારવામાં આવે છે. એમાં શાંતિ નથી કે આ દેવદ્રવ્ય એકઠું કરવામાં તેની સારસંભાળ રાખવામાં અને તે ભરખાઈ ન જાય તે માટે ચાંપતા ઇલાજો લેવામાં જૈન ધર્મ આતુરી અને ઇમાનદારી વાપરી છે. હિંદુસ્તાનમાંના બીજા કોઈપણ સંપ્રદાયના દેવદ્રવ્યમાં જૈનસંપ્રદાયના દેવદ્રવ્ય જેટલી ઓછા તમે લાગ્યે જ જોશો. એ જ રીતે દેવદ્રવ્ય એના ઉદ્દેશ સિવાય બીજા ક્યાંઈ અર્થાય નહિ, વેડફાય નહિ, અને અંગત કોઈ એને પચાસ ન જાય એ માટે પણ જૈનસંઘે એક નૈતિક અને વ્યાવહારિક સુધારાવાતાવરણ ઉભું કર્યું છે. જૈન ધર્મ દેવદ્રવ્યની એક પણ કોઈ પોતાનાથી અને ત્યાંસુધી, પોતાના અંગત ભોગમાં વાપરવા કદી રોક કે તૈયાર હોતો નથી. એમ કરતાં એ, સંસ્કારથી જ બહુ ડર અને કાંઈક સામાજિક બંધારણ પણ એવું છે કે કોઈએ દેવદ્રવ્ય પચાસ એમ જાણુ થતાં જ એની પાછળ સંઘ અથવા સાધુઓ પડે અને એ વ્યક્તિને જવાબ દેવો ભારે થઈ પડે છે. દેવદ્રવ્ય હડપી જવાના કિસ્સા મળી આવે ખરા પણ તે ન છુટકે જ. અથવા ન્યૂ હાથમાં કાંઈપણ બાજી ન રહી હોય ત્યારે જ.

તીર્થસંસ્થા સાથે મૂર્તિનો, મંદિરનો, ભંડારનો અને નીકળવાનો, એમ ચાર ભારે મનોરંજક અને મહત્વના ઇતિહાસો

ગ્રામકાંડાં, ધાતુ અને પત્થરે મૂર્તિ અને મંદિરોમાં, કેવી કેવી રીતે, આ કયા જમાનામાં, કેવો કેવો ભાગ લેજવો, એક પછી બીજી વ્યવસ્થા કેવી કેવી રીતે આવતી ગઈ, ભંડારોમાં અવ્યવસ્થા અને ગરબડ કેવી રીતે આવ્યા, અને તેની જગ્યાએ પાછી વ્યવસ્થા અને નિયંત્રણ કેવી રીતે શરૂ થયાં, નજીકનાં અને દૂરનાં તીર્થોમાં હળરો અને સાથે માણસોના સંઘો યાત્રાએ કેવી રીતે જતા અને એની સાથે એ શું શું કામો કરતા એ બધો ઇતિહાસ ભારે જાણવાજોવો હોવા છતાં આપણી આજની મર્યાદાની બહાર છે.

ત્યાગ, શાંતિ અને વિવેક કેળવવાની પ્રેરણામાંથી જ આપણે તીર્થો ઉભાં કર્યાં છે. અને ત્યાં જવાનો તથા તેના પાછળ શક્તિ, પ્રેરણા અને સમય ખર્ચવાનો આપણો ઉદ્દેશ પણ એ જ છે. તેમ છતાં આજે આપણે તીર્થસંસ્થાદ્વારા એ ઉદ્દેશ કેટલો સિદ્ધ કરીએ છીએ, એ તમે જ વિચારો. શ્વેતાંબર, દિગંબર બન્ને શીરકાઓને આજે પોતાનું પરાક્રમ બતાવવાનું અને કુસ્તી ખેલવાનું એક માત્ર સાધન તીર્થો જ રહ્યાં છે. એમનો મજિયારો બીજી કોઈ બાબતમાં હવે રહ્યો નથી અને જે કોઈ રહ્યો હોય અથવા મજિયારો ન હોવા છતાં, મજિયારાપણાનો ફાંસો ઉભો કરતા હોય તો તે માત્ર તીર્થોમાં જ છે. પ્રસિદ્ધ એવું એક તીર્થ નથી કે જ્યાં બન્ને પક્ષનો ઝઘડો ન હોય, અને જેને માટે કોર્ટ ન જતા હોય. મારે જરા પણ તરફદારી કર્યાં સિવાય અને કોઈ પક્ષપાતનો આરોપ મૂકે તો તેનું ખેંચમ ખેંટીને પણ સ્પષ્ટ અને છતાં નમ્રપણે કહેવું જોઈએ કે જ્યાં જ્યાં માત્ર દિગંબરોનું આધિપત્ય પહેલાં હતું અથવા હજી છે ત્યાં એકે સ્થળે શ્વેતાંબરો મજિયારો કરવા ગયા નથી, જ્યારે દુઃખની વાત એ છે કે દિગંબરો એટલી તટસ્થતા સાચવી શકતા નથી. માત્ર શ્વેતાંબરોનું આધિપત્ય પહેલાં હતું અને હજી પણ છે, એવાં તીર્થો સુદાંમાં તેઓ જાણે ધર્મની ભારે પ્રભાવના કરતા હોય તેમ કબજગીરી કરવા જાય છે અને પરિણામે ઝઘડા થાય છે. ક્યારેક

એક તો ક્યારેક બીજો પક્ષ જિતે છે. જિતનો આધાર પૈસા લડનારાઓની કુશળતા ઉપર જ છે, સત્ય ઉપર નથી. વળી એ મુદ્દાપરત્વે એક પક્ષ આજે તો બીજો પક્ષ કાલે જિત મેળવે અને પોતાની જિતમાં થાય તે કરતાં સામાની હારમાં તેમને ખુશાલી ઉપજે છે. બન્ને સંપ્રદાયના અનુયાયીઓના મનમાં સંસ્કારો પડ્યા છે અને પોષાય છે કે જ્યારે કોઈપણ એક તો તકરારનો ફેંસલો પોતાની વિરુદ્ધ થયો છે એમ સાંભળતા વે પોતાની અંગત મિલકત જવાના દુઃખ કરતાં પણ વધારે દુઃખ આઘાત લોકો અનુભવે છે. અને એ દુઃખ અને આઘાતમાંથી ફરી લડવા લોકો લલચાય છે, નાણાં ભરે છે અને ખુદ્દિ ખર્ચે આ રીતે એકબીજાની વારાફરતી હારજિતનાં ચક્રો સતત ચાલ્યા છે અને એમાં ખુદ્દિ, ધન અને સમય ત્રણે નિરર્થક દળાઈ જાય એ દળણુ-આટાનો ફાયદો બેમાંથી એકને ભાગે નથી આવતો. પૂરો ફાયદો એ ચક્કી ચલાવનાર આજનું રાજતંત્ર ઉઠાવે છે.

શકો અને હુણોના પછી મુસલમાનો આવ્યા, તેમણે જ્ઞેનમ અને મંદિરો ઉપર હથોડા ચલાવ્યા, એમાંથી બચવા આપણે ફરમ પણ મેળવ્યાં અને ક્યાંઈક ક્યાંઈક પરાક્રમે પણ કર્યાં. આજ આ માનીએ છીએ કે આપણાં તીર્થો અને મંદિરો સુરક્ષિત છે. સાચો ઉપરથી જોનારને એમ ભાગે પણ ખરું કારણ કે અત્યારે કે આપણાં મંદિરો કે મૂર્તિઓ સામે આંગળી ઉઠાવતાં પણ વિચાર કરે છે. તેમ છતાં જરાક ઉંડા ઉતરીને જોઈએ તો આપણે લાગશે કે આપણાં તીર્થો આજે જેવા ભયમાં છે તેવા ભયમાં પહે કદી નહોતાં. કોઈ ગિઝની, કોઈ અલાઉદ્દીન કે કોઈ ઔરંગઝે આવતો તો તે કોઈ ચારે ખૂણે ફરી નહોતો વળતો અને ન પહોંચતો ત્યાં પણ કોઈ ત્રણસો સાઠ દિવસ કુહાડાઓ નહો ચલાવતો. વળી જે કુહાડા અને હથોડાઓ ચાલતા તેનું દેખ પરિણામ એવું આવતું કે આપણે પાછા એ મૂર્તિ અને મંદિરો

હી સમરાવી લેતા અને ફરી એવા આધાતોથી બચવા કળ અને વાપરતા; જ્યારે આ રાજતંત્ર આવ્યા પછી અને આપણી મંક સ્વતંત્રતા સચવાવાનાં વચનોની વારંવાર રાજ્યકર્તાઓથી ઘોષણા થયા પછી, આપણે એમ માનતા થઈ ગયા છીએ હવે તો કાઈ મૂર્તિ કે મંદિર તરફ હાથ ઉગામતું નથી. એક એ શાંતિ રાજ્યકર્તાઓએ આપણને અર્પી એ બદલ થોડો નો આભાર માનીએ, પણ બીજી રીતે એમણે રાજ્યતંત્રની પણ જ એવી કરી છે કે તમે પોતાની મેળાએ જ પોતાનાં મૂર્તિ મંદિરો પર હથોડાઓ ઠોકો, કુંહાડાઓ મારો અને માથાં પણ બહારનો કાંઈ તીર્થલંજક ન આવે એવી વ્યવસ્થા તો માર તમારી ધાર્મિક સ્વતંત્રતા સાચવવા ખાતર કરે જ છે. પણ પોતે જ પોતાના તીર્થલંજક થાઓ અને ધરખારથી પણ ખાદ થાઓ ત્યારે તમારી વચ્ચે પડી તમારી થતી બરબાદી કાવવામાં સરકાર, ધાર્મિક સ્વતંત્રતામાં ડબલગીરી મીને છે. એણે તંત્ર ઉભું કર્યું છે કે તમે પોતે જ રાત અને દિવસ એક નાં મૂર્તિ અને મંદિરો તોડ્યા કરો અને કલ્યા કરો કે આ સ્વતંત્રતામાં અમારી ધાર્મિક સ્વતંત્રતા સલામત છે. સીધી રીતે અમલદાર કે કાયદો તમને નથી કહેતો કે તમે તમારાં જ રો ઉપર હથોડા મારો, પણ એ ધાર્મિક સ્વતંત્રતાનાં રાજકીય ની મોહની જ એવી છે કે તમે હંમેશાં એકબીજાનાં મૂર્તિ મંદિરો તોડ્યા કરો અને અંદરોઅંદર લડયા કરો. ક્યારેક થી હરખાઈ અને ક્યારેક હારથી નાખુશ થઈ હંમેશાં તમે ને તૈયાર રહો એ આજની રાજનીતિ છે. આ રાજનીતિને નવાથી જ આપણે પ્રીવીકૌંસીલ સુધી દોડીએ છીએ અને જાણે એલા ગણાતા સાંપ્રદાયિક વકીલોને એ સિવાય બીજું કામ જ નથી અથવા એ સિવાય એકે કાર્યમાં તેમને આસ્તિકતાની છાપ મળવાની હોય, તેમ તેઓ આ દેશમાં અને વિશ્વાયતમાં તીર્થોની

લડાઈમાં પોતાની બધી જ શક્તિ ખર્ચી રહ્યા છે. આપણા દેશ સૌથી મોટા સત્યનો ઉપાસક પેદા થયો છે એમ તે વકીલો અ આગેવાન પૈસાદારો માને છે. છતાં તકરારનો ચુકાદો એમને મ એમને હાથે કરતાં ખીજા કોઈને હાથે વધારે સારો થવાનો સંભ દેખાય છે. આપણી અપાર મૂર્ખતાએ હજી આજના રાજતંત્ર સ્વરૂપ આપણી સામે આવવા નથી દીધું. પણ છેલ્લાં ત્રીશ વર્ષ તીર્થોની હારજિતનો ઇતિહાસ જો આપણે વાંચીએ અને અત્યા ક્યાં ક્યાં અને કેવી કેવી રીતે આવા ઝઘડાઓ ચાલે છે, તે કો ચલાવે છે, કેમ પોષાય છે, અને એના મૂળ વાંધાઓ શા છે જો જાણીએ તો આપણને આપણી મૂર્ખતાના ભાન ઉપરાંત મૂર્ખતાનું પોષણ કરનાર, અને છતાં ધાર્મિક સ્વતંત્રતાનો આપનાર રાજતંત્રની નીતિનું ભાન પણ થાય. પરંતુ આપણામાં કોઈ આ દૃષ્ટિએ આ વસ્તુ વિચારતા જ નથી. ખરી વાત તો છે કે ઝનુની મુસલમાનોના રાજ્યકાળ દરમ્યાન તેમને હાથે થયે નુકસાન કરતાં, આ રાજ્યકાળ દરમ્યાન આપણે, આપણે હાથે તીર્થરક્ષા નિમિત્તે તીર્થનો અને તેના ઉદ્દેશનો વધારે ધ્વંસ કર્યો છે અને હજી આ રાજતંત્રને ધાર્મિક સલામતીવાળું માની વધારે અ વધારે એ નાશ કર્યે જ જઈએ છીએ. આ બધા ઉપરથી જે ફલિ થાય છે તે એ છે કે અત્યારે જ આપણાં તીર્થો વધારે જોખમમાં છે.

આ તો બરબાદીની વાત થઈ, પણ આ તીર્થસંસ્થા મારફત આપણે કેટલું વધારે ઉપયોગી કામ કરી શકીએ તેમ છે એ પણ જાણવું જોઈએ. ભક્તિ અને આર્થિક ઉદારતા ઉપર જ તીર્થસંસ્થા નભે છે. સમાજને વિદ્યા, હુન્નર, ઉદ્યોગ અને ખીજાં તે જ્ઞાનોની જરૂર અનિવાર્ય છે. કોઈ પણ જમાનામાં જૈન તો નાશાંદાના કે વિક્રમશીલાના વિદ્યાલયની સુગંધ નથી અનુભવી. અત્યા તો ખીજે કોઈ પણ સ્થળે નભી શકે તે કરતાં વધારે સહેલાઈથી કેટલાંક તીર્થસ્થાનોમાં વિદ્યાલયો સારી રીતે નભી શકે. કેટલા આણુ જેવાં પ્રકૃતિ રમણીય જૈન તીર્થ છે કે જ્યાં અંગ્રેજો અ

બીજા લોકો વિદ્યા મેળવવા સાથે ત્યાંના સુંદર વાતાવરણનો ફાયદો ઉઠાવી રહ્યા છે, ત્યારે જૈનોને એ વાત સૂઝતી જ નથી. તેઓ ત્યાં જાય છે ત્યારે ખુશ થાય છે. જગ્યાની, એકાંતની, હવાપાણીની વાહવાહ કરે છે. બીજાનાં વિદ્યાધામો જોઈ રાજી થાય છે અને પોતાને માટે કાંઈ કરવાનું એમને સૂઝતું જ નથી. જૈનો કાશીમાં માત્રાથે જાય છે પણ કોઈને સાંની વિદ્યાગોષ્ઠીની ખબર નથી, વિદ્યાનોની જાણ નથી, એ જાણવાની તેમને ઈચ્છા જ થતી નથી. સાંનાં વિદ્યાધામો કેવાં અને કેટલાં છે એ જાણવાનું એમને મન જ નથી કારણકે એમણે પોતાનાં કોઈ પણ તીર્થસ્થાનમાં વિદ્યા અને વિદ્યાનો હોવાની સુગંધ લીધી જ નથી. એમને કલ્પના એક જ છે અને તે એકે તીર્થસ્થાનોમાં મંદિરો અને મૂર્તિઓ સિવાય બીજું શું હોય, બીજું હોવાની શું જરૂર છે ? પરંતુ સમાજની વિદ્યાની જરૂરિયાત આ તીર્થસંસ્થારક્ષક ભક્તિ અને ઉદારતા જેવાં બળો દ્વારા સધાવી જ જોઈએ. અને જે વિશિષ્ટ વિશિષ્ટ તીર્થોમાં ખાસાં વિદ્યાલયો ચાલતાં હોય, તેમાં બંને સંપ્રદાયના હજારો બાળકો ભણતા હોય, વિદ્યા અને દેશની સ્વતંત્રતાનો અલ્પ આદર્શ તેમની સામે હોય તો સમાજને આ તકરાર પાછળ બળ ખર્ચવાની બહુ જ થોડી પુરસદ રહે. જ્યાં સુધી સુંદર અને ઉપયોગી આદર્શ સામે નથી હોતો ત્યાં સુધી માણસ પોતાનું બળ આડે રસ્તે વેડે છે. આજનો રેશ્મિ આપણને એ વાત શિખવે છે એક તો આ રાજતંત્રના માયાવી રૂપના ભોગ બની પોતાને જ હાથે પોતાનાં મૂર્તિ અને અને મંદિરોનો નાશ ન કરો; અને બીજી વાત એ છે કે તમારામાં ભક્તિ અને ઉદારતા હોય તો તીર્થોને સાચવી તે મારફત તમે વિદ્યા અને કળાથી સમૃદ્ધ બનો, વધારે શીખો.

આપણે તીર્થની લડાઈમાં જિતનાર પક્ષ માની લઈએ છીએ કે અમે તીર્થ સાચવ્યું, ધર્મ બચાવ્યો. બીજાવાર બીજો પક્ષ તેમ માને છે, પણ બંને પક્ષ એ બૂલી જાય છે કે તેઓ શરીરનાં હાથ પગ

જેવાં અંગોને જ સાચવવા પ્રાણ પાથરે છે, અને તેમાંથી ઊડી તાજ આત્માને બચાવવા કોઈ જરા પણ જહેમત નથી ઉઠાવતું. એટલું જ નહિ પણ તેમનો આ હાથપગને બચાવવાનો પ્રયત્ન જ ઉલ્ટો શરીરમાંથી આત્માને ઊડાડી રહ્યો છે. જૈન તીર્થનો આત્મા અહિંસા અને શાંતિ છે. લડાઈ મારફત આપણે એક પક્ષે જિત મેળવી એટલે તેણે હાથ બચાવ્યો, બીજાએ જિત મેળવી એટલે તેણે પગ બચાવ્યો; પણ બંનેએ હાથપગ બચાવવા જતાં તીર્થમાંથી આત્મા ઊડાડી દીધો, કારણ કે હમણાં હમણાંની તાજ તીર્થની લડાઈએ તમને કહે છે કે તે નિમિત્તે મનુષ્યહત્યા સુદ્ધાં કરી ચૂક્યા છો, અથવા તે હત્યા થવામાં નિમિત્ત થયા છો. જો આ આત્મા જ ન હોય અને છિન્નભિન્ન અંગવાળું માત્ર કહેવર જ હોય તો હવે એ માટે શું કરવું અને શું ન કરવું એ કહેવાની જુદી જરૂર રહેતી નથી.

ગણીને જ સાધુસંસ્થાની ચર્ચા પાછળથી કરું છું. આજની સાધુસંસ્થા એ ભગવાન મહાવીરને આભારી છે. પણ એ સંસ્થા તો એથીયે જૂની છે. ભગવતી જેવા આગમોમાં અને બીજા જૂના ગ્રંથોમાં પાર્શ્વપત્ય એટલે પાર્શ્વનાથના શિષ્યોની વાતો આવે છે. તેમાંના કેટલાક ભગવાન મહાવીર પાસે જતાં ખચકાય છે, કેટલાક તેમને ધર્મવિરોધી સમજી પજવે છે, કેટલાક ભગવાનને હરાવવા કે તેમની પરીક્ષા કરવા ખાતર તરેહ તરેહના પ્રશ્નો કરે છે. પણ છેવટે એ પાર્શ્વપત્યની પરંપરા ભગવાન મહાવીરની શિષ્ય-પરંપરામાં કાંતો સમાઈ જાય છે અને કાંતો તેમાંનો કેટલોક સડેલો ભાગ આપોઆપ ખરી જાય છે. અને એકંદર પાછો ભગવાનનો સાધુસંઘ નવે રૂપે જ ઉભો થાય છે, અને તે એક સંસ્થાના રૂપમાં ગોઠવાઈ જાય છે. તેના રહેણી કહેણીના, અરસપરસના વહેવારના અને કર્તવ્યોના નિયમો ધડાય છે. એ નિયમના પાલન માટે અને એમાં કોઈ ભંગ કરે તો એને શાસન

કરવા માટે સુવ્યવસ્થિત રાજતંત્રની પેઠે એ સાધુસંસ્થાના તંત્રમાં નિયમો ઘડાય છે. નાના મોટા અધિકારીઓ નિમાય છે. એ બધાનાં કામોની મર્યાદા અંકાય છે. સંઘસ્થવિર, ગચ્છસ્થવિર, આચાર્ય, ઉપાચાર્ય, ઉપાધ્યાય, પ્રવર્તક, ગણી વગેરેની મર્યાદાઓ અરસપરસના વ્યવહારો, કામના વિભાગો, એક બીજાની તકરારના ફેંસલાઓ, એકબીજા ગચ્છની અંદર કે એક બીજા ગુરુની પાસે જવા આવવાના, શિખવાના, આહાર વગેરેના નિયમોનું જે વર્ણન છેદસૂત્રોમાં મળે છે, તે જોઈ સાધુસંસ્થાના બંધારણ પરત્વેના આચાર્યોના ડહાપણ વિષે અને દીર્ઘદર્શિતા વિષે માન ઉત્પન્ન થયા વિના રહેતું નથી. એટલું જ નહિ પણ આજ કાંઈ પણ મહત્તી સંસ્થાને પોતાનું બંધારણ બાંધવા અથવા વિશાળ કરવા માટે એ સાધુસંસ્થાના બંધારણનો અભ્યાસ બહુ જ મદદગાર થઈ પડે તેમ મને સ્પષ્ટ લાગ્યું છે.

આ દેશના ચારે ખુણામાં સાધુસંસ્થા ફેલાઈ ગઈ હતી. ભગવાનના અસ્તિત્વ દરમ્યાન ચૌદ હજાર ભિક્ષુ અને છત્રીશ હજાર ભિક્ષુણીઓ હોવાનું કથન છે. તેમના નિર્વાણ પછી એ સાધુસંસ્થામાં કેટલો ઉમેરો થયો કે કેટલો ઘટાડો થયો તેની ચોક્કસ વિગત આપણી પાસે નથી. છતાં એમ લાગે છે કે ભગવાન પછીની અમુક સદીઓ સુધી તો એ સંસ્થામાં ઘટાડો નહોતો જ થયો—કદાચ વધારો થયો હશે. સાધુસંસ્થામાં સ્ત્રીઓને સ્થાન કાંઈ ભગવાન મહાવીરે જ પહેલાં નથી આપ્યું. તેમના પહેલાંએ ભિક્ષુણીઓ જૈન સાધુસંઘમાં હતી, અને બીજા પરિવાજક પંથોમાં પણ સ્ત્રીઓ હતી, છતાં એટલું તો ખરું જ કે ભગવાન મહાવીરે પોતાના સાધુસંઘમાં સ્ત્રીઓને ખૂબ અવકાશ આપ્યો અને એની વ્યવસ્થા વધારે મજબુત કરી. એનું પરિણામ બૌદ્ધ સાધુસંઘ ઉપર પણ થયું. બુદ્ધ ભગવાન સાધુસંઘમાં સ્ત્રીઓને સ્થાન આપવા ઈચ્છતા ન હતા, પણ તેમને છેવટે સાધુસંઘમાં

એમને સ્થાન આપવું પડ્યું. આ તેમના પરિવર્તનમાં જૈન સાધુ સંસ્થાની કાંઈક અસર અવશ્ય છે એમ વિચાર કરતાં લાગે છે.

સાધુસંસ્થા મૂળમાં હતી તો એક, પણ પછી અનેક કારણે વહેંચાતી ગઈ. શરૂઆતમાં દિગંબર અને શ્વેતાંબર એવા બે મુખ્ય ભેદ પડ્યા. અને દરેક ભેદની અંદર બીજા અનેક નાના મોટા ક્ષાંત્ર પડતા જ ચાલ્યા. જેમ જેમ જૈન સમાજ વધતો ગયો, ચોમેર દેશમાં તેનો વિસ્તાર થતો ગયો, અને નવનવી જતો તથા લોકો તેમાં દાખલ થતા ગયા, તેમ તેમ સાધુસંસ્થા પણ વિસ્તરતી ગઈ અને ચોમેર ફાલતી ગઈ. એ સંસ્થામાં જેમ અસાધારણ ત્યાગી અને અભ્યાસી થયા છે, તેમ હંમેશાં ઓછોવતો શિથિલાચારીનો વર્ગ પણ થતો આવ્યો છે. પાસંથા, કુસીલ, જહાચ્છંદ વગેરેનાં જે અતિજૂનાં વર્ણો છે તે સાધુસંસ્થામાં શિથિલાચારી વર્ગ હોવાનો પૂરાવો છે. ક્યારેક એકરૂપમાં તો ક્યારેક બીજાકરૂપમાં, પણ હંમેશાં આચારવિચારમાં મોજો અને ધ્યેયશૂન્ય શિથિલ વર્ગ પણ સાધુસંસ્થામાં થતો જ આવ્યો છે. જ્યારે જ્યારે શિથિલતા વધી ત્યારે ત્યારે વળી કોઈ તેજસ્વી આત્માએ પોતાના જીવનદ્વારા એમાં સુધારો પણ કર્યો છે. ચેલવાસિઓ થયા અને તેમનું સ્થાન ગયું પણ ખરું. વળી જતીઓ નેરમાં આવ્યા અને આજે તેઓ નામશેષ જેવા છે. જે એકવારના સુધારકો અને જ્ઞાન, ત્યાગ તેમજ કર્તવ્ય દ્વારા સાધુસંસ્થાને જીવિત રાખનારા, તેનાજ વંશજો એચાર પેઢીમાં પાછા સ્ખલનાઓ કરનારા થાય અને વળી કોઈ એ સ્ખલનાઓ સામે માથું ઉંચકનાર આવી ઉભો રહે. આ બગાડાસુધારાનું દ્રવ્યક જેમ બીજી સંસ્થાઓમાં, તેમ સાધુસંસ્થામાં પણ પહેલેથી આજ સુધી ચાલ્યું આવ્યું છે. એનો જુદો ઇતિહાસ તારવવો હોય તો તે જૈન સાહિત્યમાંથી પ્રમાણપૂર્વક તારવી શકાય તેમ છે.

સાધુ એટલે સાધક. સાધક એટલે અમુક ધ્યેયની સિદ્ધિ માટે સાધના કરનાર તે ધ્યેયનો ઉમેદવાર. જૈન સાધુઓનું ધ્યેય મુખ્યપણે

તો જીવનશુદ્ધિ જ નક્કી કરવામાં આવેલું છે. જીવનને શુદ્ધ કરવું એટલે તેનાં બંધનો, તેનાં મળો, તેના વિદેષો અને તેની મંકુચિતતાઓ ટાળવી. ભગવાને પોતાના જીવન મારફત સમજદારને એવો પદાર્થ પાઠ શીખવ્યો છે કે જ્યાં સુધી પોતે પોતાનું જીવન અંતર્મુખ થઈ તપાસી ન લે, શોધી ન લે, પોતે વિચાર અને વર્તનમાં સ્થિર ન થાય, પોતે પોતાના ધ્યેયપરત્વે સ્પષ્ટ ભાન ન કરે ત્યાં સુધી તે ખીજને શી રીતે દોરી શકે ? ખાસ કરી આધ્યાત્મિક જીવન જેવી મહત્વની બાબતમાં જે કોઈની દોરવણી કરવાની હોય તો તે પહેલાં, એટલે કે ખીજના ઉપદેશક અથવા ગુરુ થયા પહેલાં, પોતાની જાતને એ બાબતમાં ખૂબ તૈયાર કરી લેવી જોઈએ. એ તૈયારીનો સમય એ જ સાધનાનો સમય. આવી સાધના માટે એકાંત જગ્યા, સ્નેહીઓ અને ખીજ લોકોથી અલગપણું, કોઈપણ સામાજિક કે ખીજ ખટપટમાં માથું ન મારવાપણું, અમુક પ્રકારના ખાનપાનના અને રહેણીકહેણીના નિયમો એ બધું યોજાયેલું હતું. જેમ કોઈ ખરા વિદ્યાર્થીને પોતાના હંડા અભ્યાસની સિદ્ધિ માટે ખાસ સ્થાનની, એકાંતની, કુંડું અને સગા મેળોઓના ત્યાગની, અને ખીજ કેટલીક સગવડોની જરૂર રહે છે, તેમ આધ્યાત્મિક જીવનની સાધનાના વિદ્યાર્થી જૈન સાધુને માટે પણ છે. પરંતુ જેમ આજે ઉંમર થયા પહેલાં અને બાપ કે મા બનવાની જવાબદારી સમજ્યા પહેલાં, છોકરાઓ અને કન્યાઓ બાપ કે મા બની જાય છે, તેમ સાધુસંસ્થામાં પણ બનવા લાગ્યું. પોતાના જીવનની હંડી વિચારણા કર્યા વિના કે, પાકી સ્થિરતા આપ્યા વિના જ મોટે ભાગે સાધુ વર્ગ ઉપદેશકના કામમાં પડી ગયો. એનું પરિણામ સમાજની દૃષ્ટિએ મોટે ભાગે આવ્યું હોય, પણ એકંદર રીતે એથી સાધુસંસ્થાને તો નુકસાન જ થયું છે. જે સગવડો અને જે નિવૃત્તિનાં વિધાનો જીવનની સાધના માટે કરવામાં આવ્યાં હતાં એ સાધના હંડી જતાં કે ખસી

જતાં, અથવા તો અકાળે ગુરુપદ લેવામાં આવતાં એ સગવડો અને એ નિવૃત્તિનાં સાધનો તો જેમને તેમ સાધુસંસ્થા માટે ઉભાં રહ્યાં, ઉલટું ધણીવાર તો એ સગવડો અને એ નિવૃત્તિનાં વિધાનોમં વધારો પણ થયો, અને બીજી બાબતથી મૂળ લક્ષ જે જીવનની સાધના તે કાંતો તદ્દન બાબત એ જ રહી ગયું અથવા કાંતો તદ્દન ગૌણ થઈ ગયું. એ જ સમય છે કે આપણે જૈન જેવા ત્યાગપ્રધાન સાધુસંધના ઇતિહાસમાં ગૃહસ્થો કે રાજાઓને શોભે તેવાં સાધનો, સગવડો અને ભપકાઓ સાધુઓની આસપાસ વીંટળાયલા બેઠાં છીએ. મૂળમાં તો રાજાઓને ખજાનો એટલા માટે સોંપાયેલો કે તેઓ પોતાના ક્ષત્રિયોચિત્ત પરાક્રમથી બીજા બધા કરતાં તેને વધારે સારી રીતે સાચવે. લશ્કર એટલા માટે સોંપાયું કે તેઓ તેને પોતાના તેજથી કાબુમાં રાખે, અને જરૂર પડે ત્યારે એ ખજાનો અને લશ્કરનો ઉપયોગ માત્ર પ્રજાકલ્યાણમાં કરે. જે રાજા શાંતિના વખતમાં વધારે સુરક્ષિત રહે અને બળસંપન્ન રહે, તો આદ્ય વખતે વધારે કામ આપે એટલા માટે ટાઢ તડકાથી બચાવવા છત્રચામરની યોજના થયેલી. પણ બ્યારે વારસામાં વગર મહેનતે રાજ્ય મળવા લાગ્યાં, કોઈ પુછનાર ન રહ્યું, પ્રારે એ રાજાઓ લશ્કર, ખજાનો, છત્રચામર વગેરેને પોતાનું જ જ્ઞાનવા લાગ્યાં, અને પોતાના અંગત સાધન તરીકે એનો ઉપયોગ કરેલા મંડ્યા. એટલું જ નહિ પણ પોતાની આડે કોઈ આવે, તો એ સાધનનો ઉપયોગ તેઓ પ્રજા સામે પણ કરવા લાગ્યાં, અને પોતાનું પ્રજાપાલનનું ધ્યેય બાબત એ રહી ગયું, અને તેના પાલન માટે સોંપવામાં આવેલ સગવડોના ભોગમાં જ પડી ગયા. જે વસ્તુ રાજાઓ માટે સાચી છે-મનુષ્યસ્વભાવના ઇતિહાસ પ્રમાણે એ જ વસ્તુ સાધુસંસ્થા માટે પણ સાચી જ છે. જીવનની સાધનાનું ધ્યેય સરી પડતાં તે માટે યોગ્યેલી સગવડો અને ઘડેલાં વિધાનો જ તેમના હાથમાં રહ્યાં, અને એ સગવડોના ભોગમાં અને એ વિધાનોના આચરણમાં જ તેમને

સાધુપણું સમજાયું. બીજાઓ પણ તેમ સમજવા લાગ્યા અને સાધુઓ પણ લોકોને એમ જ જાણેઅજાણે સમજાવતા ગયા.

પરંતુ એ ઉપરથી કાંઈ એમ ન ધારે કે સાધુસંસ્થા આખી જ સગવડભોગી અને તદ્દન જડ બની ગઈ હતી. એ સંસ્થામાં એવા અસાધારણ પુરુષો પણ પાક્યા છે કે જેમની અંતર્દષ્ટિ અને સૂક્ષ્મ વિચારણા કાયમ હતી. કેટલાક એવા પણ થઈ ગયા છે કે જેમની બહિર્દષ્ટિ તો હતી છતાં અંતર્દષ્ટિ પણ ચૂકાઈ ન હતી. કેટલાક એવા પણ થઈ ગયા છે કે જેમનામાં અંતર્દષ્ટિ નહિવત્ અથવા તદ્દન ગૌણ થઈ હતી અને બહિર્દષ્ટિ જ મુખ્ય થઈ ગઈ હતી. ગમે તેમ હો છતાં એક બાજુ સમાજ અને કુળધર્મ તરીકે જૈનપણાનો વિસ્તાર થતો ગયો અને એ સમાજમાંથી જ સાધુઓ થઈ સંસ્થામાં દાખલ થતા ગયા. અને બીજી બાજુ સાધુઓનું વસતિસ્થાન પણ ધીરે ધીરે બદલાતું ચાલ્યું. જંગલો, ટેકરીઓ, શહેરની બહારના ભાગોમાંથી સાધુગણ લોકવસતિમાં આવતો ગયો. સાધુસંસ્થાએ જનસમુદાયમાં સ્થાન લઈ અનિચ્છાએ લોકસંસર્ગજનિત કેટલાક દોષો સ્વીકાર્યા હોય, તો તેની સાથે જ સાથે તે સંસ્થાએ લોકોમાં કેટલાક પોતાના ખાસ ગુણો પણ દાખલ કર્યા છે, અને તેમ કરવાનો ભગીરથ પ્રયત્ન કર્યો છે. જે કેટલાક ત્યાગીઓ માત્ર અંતર્દષ્ટિવાળા હતા અને જેમણે પોતાના જીવનમાં આધ્યાત્મિક શાંતિ સાધી હતી એવાઓના શુભ અને શુદ્ધ કૃત્યની નોંધ તો એમની સાથે જ ગઈ, કારણ કે એમને પોતાના જીવનની યાદી બીજાઓને સોંપવાની કશી પડી જ ન હતી. પણ જેઓએ અંતર્દષ્ટિ હોવા છતાં કે ન હોવા છતાં, અગર ઓછીવત્તી હોવા છતાં લોકકાર્યમાં પોતાના પ્રયત્નનો ફાળો આપેલો હતો તેની નોંધ તો આપણી સામે વજ્રલિપિમાં લખાયેલી છે. એકવારના ધરોધર, માંસભોજ અને મદ્યપાન જનસમાજમાં, જે માંસ અને મદ્ય તરફની આકર્ષિ અથવા તેના સેવનમાં અધર્મ બુદ્ધિ ઉત્પન્ન થઈ છે, તેનું શ્રેય

કાંઈ સાધુસંસ્થાને ભાગે ઝોણું નથી. લોકમાન્ય તિલકે કહેલું
 ‘ગૂજરાતની જનપ્રકૃતિની અહિંસા એ જૈન ધર્મને આભારી છે, આ
 આપણે જાણવું જોઈએ કે જૈન ધર્મ એ સાધુસંસ્થાને આભારી છે
 સાધુસંસ્થાનું રાતદિવસ એકે કામ તો ચાલ્યા જ કરતું કે તેઓ જ
 જાય ત્યાં સાત વ્યસનના ત્યાગનો શબ્દથી અને જીવનથી પદાર્થપાત
 શિખવે. માંસનો તિરસ્કાર, દારૂની ઘૃણા અને વ્યભિચારની અપ્રતિક્ષ
 તેમજ બ્રહ્મચર્યનું બહુમાન; આટલું વાતાવરણ લોકમાનસમાં
 ઉતારવામાં જૈન સાધુસંસ્થાનો અસાધારણ ફાળો છે એની કાંઈ ના
 પાડી શકે નહિ. જૈન પરંપરાએ અને બૌદ્ધ પરંપરાએ પેદા કરેલ
 અહિંસાનું વાતાવરણ મહાત્માજીને પ્રાપ્ત થયું ન હોત તો તેમનો
 અહિંસાનો આ પ્રયોગ શરૂ થાત કે નહિ, અને શરૂ થાત તો કેટલી
 હદ સુધી સફળ નીવડત એ એક વિચારણીય પ્રશ્ન છે. સાત વ્યસન
 છોડવવાનું કામ અવિચ્છિન્નપણે સાધુસંસ્થા ચલાવે જતી, એની અસર
 ઝનુની અને હિંસાપ્રકૃતિના આગંતુક મુસલમાનો પર પણ થયેલી છે,
 અને તે એટલી હદ સુધી કે ઘણાં અહિંસાનાં કાર્યોમાં હિંદુઓ સાથે
 અને જૈનો સાથે મુસલમાનો પણ ઉભા રહે છે. કેટલાંક મુસલમાની
 રાજ્યો અત્યારે પણ એવાં છે કે જ્યાં દયાની-ભૂતદયાની-લાગણી બહુ જ
 સુંદર છે. એટલે અત્યારની વર્તમાન સાધુસંસ્થાને તેમના પૂર્વજોએ
 બહુ જ ડીંમતી ઉપજાડે ભૂમિ સોંપી છે, અને શક્તિ હોય તો જેમાંથી
 ભારે પરિણામ નીપજાવી શકાય એવો મહત્વનો અલભ્ય વારસો સોંપ્યો છે.

પણ આજ સુધી જેમ મળેલ વારસા ઉપર નભાતું અને સંતોષ
 માની લેવાતો તેમ હવે રહ્યું નથી. દેશવ્યાપી આદોલન અને દેશવ્યાપી
 ફેરફારો શરૂ થાય, બંધાર મકાનોને બદલે નદીના અને સમુદ્રના તટો જ
 સભાનું સ્થાન લે એટલું લોકમાનસ વિશાળ અને, ત્યારે એ વારસાને
 વિકસાવ્યા સિવાય અથવા એનો નવી રીતે ઉપયોગ કર્યા સિવાય રહી
 શકાય જ નહિ. આજે સાધુસંસ્થા બાંધેલાં મકાનોમાં છે. તેમની પાસે

જનાર કુળધર્મી જૈનો જ હોય છે, જેમને જન્મથી જ માંસ, દારૂ તરફ તિરસ્કાર હોય છે. જે લોકો માંસ ખાય છે અને દારૂ છોડી શકતા નથી, તેવાઓ તો સાધુ પાસે આવતા નથી. દેશમાં પશુરક્ષાની આર્થિક દૃષ્ટિએ પણ માંસનો ત્યાગ કરાવવાની, અને કતલ થયેલ ઢોરનાં ચામડાં કે હાડકાંની ચીજોના વાપરના ત્યાગ કરાવવાની ભારે જરૂર ઉભી થઈ છે. આર્થિક અને નૈતિક બંને દૃષ્ટિએ દારૂના ત્યાગની જરૂર તો માંસના ત્યાગની પહેલાં પણ આવીને ઉભી થઈ છે. દેશની મહાસભા જેવી સંસ્થાઓ જેમ બીજા સંપ્રદાયના તેમ જૈન સંપ્રદાયના ધર્મશુરુઓને પણ આર્જ્જીન કરે છે અને કહે છે કે ‘તમે તમારું કામ સંભાળો. દારૂત્યાગ કરાવવા જેવી બાબતમાં તો અમારે વિચાર કરવાપણું હોય જ નહિ, એ તો તમારો જીવન વ્યવસાય હતો અને તમારા પૂર્વજોએ એ વિષે ઘણું કર્યું હતું. તમે સંખ્યામાં ઘણા છો. વખત, લાગવગ, અને ભાવના ઉપરાંત તમારું ત્યાગી જીવન એ કામ માટે પુરતાં સાધનો છે. એટલે તમે બીજું વધારે નહિ તો ફક્ત દારૂનિષેધનું કામ તો સંભાળી લ્યો.’ આ મહાસભાની (આજ્ઞા કહો કે, આમંત્રણ કહો) ઘોષણા છે. આ ઘોષણાનો ઉત્તર જૈન સાધુસંસ્થા શો આપે છે એના ઉપર જ એના તેજનો અને એના જીવનનો આધાર છે.

ઘણા જૈન ભાઈ બહેનો અને ઘણીવાર સાધુઓ એમ કહે છે કે ‘આજનું રાજ્ય જૈન ધર્મની સલામતી માટે રામરાજ્ય છે. બીજા પરદેશી આવનારાઓએ અને મુસલમાનોએ જૈન ધર્મને આઘાત પહોંચાડ્યો છે. પણ આ અંગ્રેજી રાજ્યથી તો જૈન ધર્મને આઘાત પહોંચ્યો નથી, ઉલટું તેને રક્ષણ મળ્યું છે.’ લોકોની આ માન્યતા કટલી ખરી છે એ જરા જોઈએ. જૈન સાધુઓની ખરી મિલકત, ખરી સંપત્તિ, અને ખરો વારસો તો એમના પૂર્વજોએ ભારે જહેમતથી તૈયાર કરેલું દારૂત્યાગનું વાતાવરણ એ જ હતો; અને એ જ

હોઇ શકે. અસારે માંસ અને અફીણ જેવી ખીણ ત્યાજ્ય વસ્તુઓને
 આપત ન લઈ માત્ર દારૂની જ આપતમાં જોઇએ કે એના ત્યાગના
 હજારો વર્ષના વારસા ઉપર, આ રાજ્ય પછી શી અસર થઈ છે
 જો વિચાર કરતાં અને પુરાવાઓથી જૈન સાધુઓને એમ લાગે
 તેમનો જનતાગત દારૂલાગનો વારસો, આ રાજ્ય આવ્યા પછી નહ
 અને નાશુદ્ધ થવા લાગ્યો છે, તો પછી એમણે વિચારવું જોઈશે કે
 આપણે જે જૈનધર્મની સલામતી આ રાજ્યમાં માની રહ્યા છીએ તે
 સલામતી કયા અર્થમાં છે ? મંદિરો અને મૂર્તિઓ ઉપર કુહાડાઓ ન
 પડે. ભંડારો ન લૂંટાય, પણ જો હજારો વર્ષથી જનતામાં પેદા કરેલું
 નૈતિક ધન જ નાશ પામે, (જેને માટે જ મંદિરો, મૂર્તિઓ અને ભંડારો
 હતા) તો આપણે શી રીતે કહી શકીએ કે આપણો ધર્મ—આપણો ધાર્મિક
 વારસો સલામત છે ? કોઈ દુષ્ટ પુરુષ, કોઈ બાઈનાં ઘરેણાં, કીંમતી કપડાં
 અને તેના કામળ અંગોને જરા પણ નુકસાન પહોંચાડ્યા સિવાય જો
 તેની પવિત્રતાનો નાશ કરે તો તે માણસના હાથમાં તે બાઈ સલામત
 રહી ગણાય કે જોખમાઈ ગણાય ? ખીણ રીતે પણ આ વસ્તુ સ્પષ્ટ
 સમજો. ધારો કે કોઈ પરાક્રમી અને ધૂર્ત માણસ તમને તમારું ધન
 લૂંટી લેતી વખતે એટલું પૂછે કે કાંતો તમે તમારા નૈતિક ગુણોમાં
 ખરબાદ થાઓ એટલે મારી ઈચ્છા પ્રમાણે વર્તી તમે તમારું નૈતિક
 જીવન બ્રષ્ટ કરો, અને કાંતો મંદિર મૂર્તિ અને ખજાનાઓ મને સોંપી
 દો અને નૈતિક જીવન તમારી ઈચ્છા પ્રમાણે ગાળો. જો આ
 એમાંથી એક જ માગણી પસંદ કરવા જેવી છેક જ લાચાર સ્થિતિ
 હોય તો તમે બધા જૈન લાઈઓને પૂછી શકાય કે તમે
 મંદિર, મૂર્તિ અને ખજાનાઓ સોંપી દઈ નૈતિક જીવનની
 પવિત્રતા હાથમાં રાખો કે, એ જીવન એને સોંપી દઈ મંદિર
 મૂર્તિ અને ખજાનાઓ બચાવી રાખો ? ખાસ કરીને આ પ્રશ્ન
 સાધુસંસ્થા સામે હોય તો તે શો ઉત્તર વાળશે ? હું નથી ધારતો કે

આજની છેક નિસ્તેજ સ્થિતિમાં પણ એક પણ જૈનસાધુ નૈતિક જીવનની પવિત્રતાને સર્વશ્રેષ્ઠ ન માનતો હોય. આપણા દેશના ઇતિહાસમાં એવા સેંકડો દાખલાઓ છે કે જેમાં બ્રાહ્મણોએ અને બીજાઓએ પોતાના પવિત્ર સંસ્કારો સાચવવા ખાતર બધી જ માલમિલકત અને ધર્મસ્થાન અને ખજાનાઓ પણ દુશ્મનોને સોંપ્યા છે. એમણે દીર્ઘ દૃષ્ટિથી જોયું કે જો શુદ્ધ સંસ્કારો કાયમ હશે તો બહારની વિભૂતિઓ કાલે આવીને ઉભી રહેશે, અને એ નહિ હોય તો પણ પવિત્ર જીવનની વિભૂતિથી કૃતાર્થ થઈશું. કાલિકાચાર્ય કોઈ સ્થૂલ માલમિલકત માટે નહોતા લડ્યા પણ એમની લડાઈ જીવનની પવિત્રતા માટે હતી. આજે જૈન સાધુઓનો ભારેમાં ભારે કીંમતી સપ્ત વ્યસનના ત્યાગનો વારસો જોખમમાં છે, એટલું જ નહિ પણ નાશના મુખમાં છે અને ખાસ કરીને રાજતંત્રને લીધે જ એ વારસો જોખમાયલો છે, એવી સ્થિતિમાં કોઈ પણ જૈન, ખાસ કરી સાધુગણ આ રાજ્યને ધાર્મિક સલામતીવાળું રાજ્ય કેમ જ માની શકે ?

જો અત્યારના ધીમાન સાધુઓને એમ લાગે કે, ધાર્મિક સ્વતંત્રતાના મોહક બંધારણ નીચે ચાલતી એક દિવસના એક લાખ પશુઓની કતલ, અને ઘેરઘેર સરલતાથી પહોંચી શકે એવી દારૂની પરબો, અને એની સાથે સાથે વધેલા વેશ્યાવાડાઓની દ્વારા સુંદર જૈનધર્મના વારસાનો એમેર નાશ થઈ રહ્યો છે, તો પછી આજની સાધુસંસ્થાનો શો ઉપયોગ કરવો એ પ્રશ્નનો નિકાલ તેઓ કરી શકશે. જૈન સાધુઓને સમ વ્યસનનો ભાગ કરાવવા જેટલું બીજું પ્રિય કામ નથી હોતું. એમની સામે આવનાર નાનકડા શા વર્ગમાં આ પરત્વે કરવાપણું કશું જ નથી, એટલે તેમનું કર્તવ્યક્ષેત્ર કાંતો પીઠા પાસે અને કાંતો પીનારાઓના લત્તાઓમાં ઉભું થાય છે. આજે દારૂનિષેધની પ્રવૃત્તિમાં જે લોકો કામ કરે છે તે બધા કરતાં એ આખતમાં સિદ્ધહસ્ત થયેલા જૈન સાધુઓ વધારે સારી રીતે કરી શકે એ

દેખીતું છે. અલ્પબત્ત હવે માત્ર નરકનાં ચિત્રો બતાવીને કે સ્લોકો સંલગ્નાવીને એ કામમાં વધારે સફળતા મેળવી નહિ શકાય. એમ સફળતા મેળવવાની સામગ્રી ઘણી નવી ઉભી થઈ છે. એ બધીને અભ્યાસ કરવાથી જૈન સાધુઓમાં જીવતું લોહી વહેશે, અને તેઓનું ચહેરા તેજસ્વી બનશે.

કેટલાક કહેશે કે “સાધુઓ પાસે કાઈ આવે તો તેઓ સમજાવે, અથવા એના સમજાવવા લાયક માણસોને તમે સાધુ પાસે પકડી લાવો તો સાધુઓ ખુશીથી અને છુટથી સમજાવે પણ સાધુઓ જે પોતાના શાંત ભુવનમાં જ કામ કરતા આવ્યા છે તેઓ પીકે, પીનારાઓની વસ્તીઓમાં કે બીજે બહાર ક્યાં જાય, એ એમને ન શોભે અને ધર્મની હેલના પણ થાય.” આ કહેનારે જૈન સાધુ-સંસ્થાનો ઇતિહાસ જાણ્યો જ નથી. ખરા પરાક્રમી અને શક્તિશાળી જૈનસાધુઓ તો રાજસભાઓમાં પહોંચ્યા છે, રાજમહેલોમાં ગયા છે, મોટામોટા સેનાધિપતિ અને બીજા અમલદારોને ઘરે, તથા લશ્કરોની છાવણીઓમાં ગયા છે, અને સેંકડો સાધુઓ વ્યસનગ્રસ્ત લોકોની વચ્ચે પહોંચ્યા છે, અને એમણે એમ કરીને જ પોતાનો ધર્મ વિસ્તાર્યો છે. શક્તિ ન હોવાનું, હિંમત ન હોવાનું કયુલવું એક વાત છે, અને એ નબળાઈને ધર્મનું અંગ માનવું એ બીજી વાત છે. એટલે અત્યારની હિલચાલમાં ઉભા થયેલાં બીજાં કેટલાય સાધુ-મર્યાદાયોગ્ય કર્તવ્યોને બાળુએ મૂકીએ તો પણ દારૂનિષેધની હિલચાલ એવી છે કે જે માટે પોતાના નૈતિક વારસાની દૃષ્ટિએ, સામાજિક ધર્મની દૃષ્ટિએ, દેશમાં જીવવા અને દેશનું લુણ ખાવાની દૃષ્ટિએ, અને છેવટે શુદ્ધ આધ્યાત્મિક દૃષ્ટિએ પણ જૈન સાધુસંસ્થાએ જાહેરમાં આવી દેશકાર્યમાં ફાળો આપવો જ જોઈએ.

કાઈ કહે છે કે ‘આવાં લૌકિક કાર્યમાં જૈન સાધુઓ પડે તો એમનો આધ્યાત્મિક ઉદ્દેશ ન રહે.’ આમ કહેનાર આધ્યાત્મિકતા શું

છે એ સમજતો જ નથી. આધ્યાત્મિકતા એ કાંઈ એક મકાનમાં અથવા એક રૂઢિમાં અથવા એક ચોક્કસ બંધનમાં નથી હોતી, નથી રહી શકતી, ઉલટું ઘણીવાર તો ગુંગળાઈ જાય છે. જે આધ્યાત્મિકતા જીવનમાં હોય અથવા સાચે જ લાવવી હોય તો તેનો કોઈ પણ સાથે વિરોધ નથી. કુટુંબમાં રહીને, સમાજમાં રહીને અને રાજ્યવ્યવસ્થામાં ભાગ લઈને પણ આધ્યાત્મિકતા સાધી શકાય, પોષી શકાય, અને એ બધાથી છુટીને પણ ઘણીવાર ન જ સાધી શકાય. મૂળ વાત એ છે કે આધ્યાત્મિકતા એ અંદરની વસ્તુ છે, વિચાર અને ચારિત્રમાંથી આવે છે, જેનો બાહ્ય કોઈ વસ્તુ સાથે વિરોધ નથી. અક્ષયત્ત આધ્યાત્મિક જીવનની કળા બાણવી જેઈએ અને એની કુંચી લાધવી જેઈએ. આપણે ઘણીવાર આધ્યાત્મિકતાને નામે પુરુષાર્થનો અને સત્પુરુષાર્થનો ઘાત કરીએ છીએ. સત્પુરુષાર્થ કરો એટલે આધ્યાત્મિકતા પાસે જ છે, વગર નોતરે ઉભી જ છે. લોકોને દારૂ પીતા હોડવવામાં, દારૂ વેચનારને તેમ કરતાં હોડવવામાં (અને તે પણ અહિંસા ને સત્યદ્વારા) સત્પુરુષાર્થ નહિ તો બીજું શું છે એનો જવાબ કોઈ આગમધર આપશે ?

વળી અત્યારે છેલ્લાં ત્રીસ-ચાલીશ વર્ષનો સાધુસંસ્થાનો ઇતિહાસ આપણને શું કહે છે ? તેમની આધ્યાત્મિકતાનો પૂરાવો તેમાંથી કેટલો મળે છે ? છેલ્લા દશ વર્ષને જ લ્યો. જે પક્ષાપક્ષી, કોર્ટબાજ, ગાળગલોચ અને બીજી સંકુચિતતાઓને આધ્યાત્મિકતાનું પરિણામ માનીએ તો તો અનિચ્છાએ પણ કબુલવું પડશે કે સાધુસંસ્થામાં આધ્યાત્મિકતા છે અથવા વધતી જાય છે. એકબાજુ દેશહિતના કાર્યમાં કરો જ ફાળો નહિ, અને બીજાબાજુ આધ્યાત્મિક પ્રવૃત્તિ પણ નહિ એમ બન્ને રીતે દેવાળું કાઢીને કોઈ પણ ત્યાગી સંસ્થા માનભેર ટકી શકે નહિ. એટલે આવી હજારો વર્ષની મહત્ત્વની અને શક્તિસંપન્ન સાધુસંસ્થાને પોતાનું અસ્તિત્વ ટકાવી રાખવા ખાતર, અને લોકોમાં

માનભેર રહેવા ખાતર પણ આજની ચાલુ પ્રવૃત્તિમાં પોતાનો વિશેષ ઉપયોગ વિચારે જ છુટકો છે.

કેટલાંક એવાં બીજાં પણ દેશની દૃષ્ટિએ મહત્વનાં અને સાધુઓ માટે સહેલાં કામો છે કે જેને ત્યાગી ગણુ અનાયાસે કરી શકે. દા. ત. (૧) વકીલો અને બીજા અમલદારો જે સરકારી તંત્રના અન્યાયનું પોષણ કરી રહ્યા હોય તેમને એ બાબતમાં સમજાવી એમાંથી ભાગ લેતા અટકાવવા. (૨) પોલિસો અને સિપાઇઓ જેઓ આ દેશનું ધન છે, આ દેશના છે અને આ દેશમાં જ રહેવાના છે તેઓ ફક્ત નજીવી નોકરી માટે અન્યાય ન કરે, જુઠું ન બોલે, ખુશામત ન કરે, ડરે નહિ અને દેશની સામાન્ય જનતાથી પોતાને અળગા ન માને. એવી નિર્દોષ વસ્તુ પ્રેમ અને સત્યથી તેમને સમજાવવી (૩) કેળવણીનો સાર્વત્રિક પ્રચાર કરવામાં જે ત્યાગી સ્વયંસેવકોની અપેક્ષા રહે છે તે પૂરી પાડવી. આ સિવાય બીજાં પણ હિતકારી કામો છે, પરંતુ જે સાધુસંસ્થા એક બાબતમાં સક્રિય થશે તો બીજાં કાર્યો અને ક્ષેત્રો એમને આપોઆપ સુઝી આવશે અને મળી આવશે.

જો અત્યારની વ્યાપક હિલચાલમાં જૈનસાધુઓ સ્થિરતા અને શુદ્ધિપૂર્વક પોતાનું સ્થાન વિચારી લે, પોતાનો કાર્યપ્રદેશ આંકી લે, તો સહેજે મળેલ આ તકનો લાભ ઉઠાવવા સાથે તેમના જીવનમાંથી ક્ષુદ્રતાઓ ચાલી જાય, કલહો વિરમે અને નજીવી બાબત પાછળ ખર્ચાતી અપાર શક્તિ અને કુંકાતો લાખોનો ધુમાડો અટકે અને એટલું તો દેશનું કલ્યાણ થાય, જેમાં જૈનસમાજનું કલ્યાણ તો પહેલું જ રહેલું છે.

ઉપરનાં કર્તવ્યો કેવળ જૈનસમાજની દૃષ્ટિથી પણ વિચારવા અને કરવા લાયક છે. એટલે થોડી શક્તિવાળા ભાગીઓ એ જ કાર્યોને નાના ક્ષેત્રમાં પણ કરી શકે.

જો કે ખાસ પશુસણનો પ્રસંગ હોઈ અને તેમાં પણ હાજર થયેલ જનતા મોટે ભાગે શ્વેતાંબર હોઈ મેં, સાધુશબ્દ વાપરેલો છે, કે જે જૈનસમાજ સાથે જ મુખ્ય સંબંધ ધરાવતો હોય તેમ સ્થૂળ રીતે લાગશે. પણ આ મારું કથન મર્યાદિત ક્ષેત્રપરત્વે હોવા છતાં બધા જ સંપ્રદાયના અને બધી જ જાતના ત્યાગીઓ મારે છે. ખાસ કરીને દિગંબર સમાજ કે જે જૈનસમાજનો એક વગદાર ભાગ છે તે તો મારા લક્ષ બહાર નથી જ, એ સમાજમાં આજે સાધુસંસ્થા શ્વેતાંબર સમાજ જેવી નથી. હમણાં હમણાં જે પાંચ પચીસ દિગંબર સાધુઓ થયા છે, તેને બાદ કરીએ તો તે સમાજમાં સાધુસંસ્થાનો ઘણી સદીઓ થયાં અંત જ આવેલો છે. તેમ છતાં એ સમાજમાં સાધુસંસ્થાની જગ્યા ભટ્ટારકો, એલકો અને બ્રહ્મચારી તેમજ પંડિતોએ લીધેલી છે. એટલે એ બધાંને લક્ષીને પણ આ કથન છે. કારણ કે શ્વેતાંબર સમાજના થંભ મનાતા સાધુઓની પેઢે જ, દિગંબર સમાજમાં ભટ્ટારક, પંડિત વગેરેનો વર્ગ થંભરૂપ મનાય છે. અને એ પણ લગભગ સમાજ તેમજ રાષ્ટ્રની દૃષ્ટિએ પક્ષાઘાતગ્રસ્ત થઈ ગયેલો છે. શ્વેતાંબર હો કે દિગંબર, જેઓ પોતાને ધાર્મિક નહિ તો ઓછામાં ઓછું ધર્મપંથ-ગામી ગુરુ અથવા ગુરુ જેવા માને છે અને બીજા પાસે મનાવે છે, તે જે વર્તમાન આદિલનમાં પોતાનું સ્થાન વિચારી, અંદરોઅંદરના ઝઘડાઓ નહિ છોડે, નજીવી બાબતને મહત્ત્વ આપતાં નહિ એટલે, અને સ્થૂળ ચિહ્નોમાં તેમ જ બહારની વસ્તુઓમાં ધર્મ સમાયાની નાશકારક ભ્રમણામાંથી નહિ છુટે તો બુદ્ધની ભાષામાં સમજવું જોઈએ કે તેઓ ભગવાન મહાવીરના ધર્મમદ્યાદ એટલે ધર્મવારસાના ભાગીદાર નથી, પણ આમીષદાયદ એટલે ધર્મનિમિત્તે મળી શકે એટલા ભોગના ભોગવનારાઓ છે.

છેવટે દેશની મહેનત મજૂરી અને ભકિત ઉપર જીવતા પચાસ લાખ જેટલા બાવા ફકીરો, અને સંતોને પણ જરા કહી દમજો. મહાસલા લાખો ગમે સ્વયંસેવકો માગે છે. સ્વયંસેવક વધારે સહન-શીલ, ત્યાગી અને બીનબ્યસની તેમ જ કુટુંબકબીજાની ફિકર વીનાનો હોવો જોઈએ. આ ગુણો એ ત્યાગી વર્ગમાં વધારે હોવાની ઉમેદ રહે રહે છે. જનતા એટલે તેમનો ભક્તગણ દુઃખી છે અને દરિદ્ર છે. તે ગુરુઓ પાસે આ બીડના વખતમાં મદદ માગે છે. અત્યારે એ ગુરુવર્ગે જે સ્વયંસેવકની શાંત અને સુખી ગાદીઓ છોડી દે તો જ તેમની ગાદીઓનો સલામતી છે. તેમનું તપ અને તેમનો ત્યાગ હવે તેમના મઠોમાં કચરાઈ ગયો છે, નાશ પામ્યો છે, હવે તો એ તપ, એ ત્યાગ જેલમાં જ અને મહાસલાના નિયંત્રિત રાજ્યમાં જ જીવી શકે તેમ છે. એ વાત આ વિશાળકાય યુગધર્મમાંથી તેમણે શીખી લેવી ઘટે. પોતાના ધર્મનું વામનરૂપ બદલી, તેમણે વ્યાપક રૂપ કરવું જ જોઈએ; નહિ તો એ વામનપણું પણ મરણને શરણ છે.

તા. ૨૪-૮-૩૦

સુખંસાલ

વિશ્વમાં દીક્ષાનું સ્થાન

અને તેના ઉપયોગ

દીક્ષા એટલે માત્ર ધર્મદીક્ષા એટલો જ અર્થ નથી. તેના અનેક પ્રકારો છે. શાસ્ત્રદીક્ષા એટલે શાસ્ત્ર લખવા માટે દીક્ષા લેવી, શસ્ત્રદીક્ષા એટલે જૂના વખતમાં ધનુર્વેદની અને વળી બીજે બીજે સમયે બીજાં શાસ્ત્રોની તાલીમ મેળવવા દીક્ષા લેવી તે. યજ્ઞદીક્ષા પણ છે અને તેને યજ્ઞ કરનાર યજ્ઞમાન અને તેની પત્ની સ્વીકારે છે. રાજ્યદીક્ષા પણ છે. ગાદીએ આવનાર ગાદીએ આવ્યાથી માંડી, જ્યાં સુધી રાજ્યસૂત્રો હાથમાં રાખે ત્યાં સુધી તે એ દીક્ષામાં બંધાયેલો છે. વિશેષ શું, વિવાહની પણ દીક્ષા છે. વિવાહના ઉમેદવાર વધુવરને પણ એ દીક્ષા લેવી પડે છે. આ બધી દીક્ષાઓ કાંઈ કલ્પિત કે આધુનિક નથી. એનો બહુ જ જૂનો ઇતિહાસ છે અને લગવાન મહાવીર પહેલાં હજારો વર્ષોથી એ બધી દીક્ષાઓ ચાલતી આવી છે, અને હજી પણ એક અથવા બીજા રૂપે ચાલે જ છે. ધર્મદીક્ષા એ જીવન દીક્ષાઓથી જુદી છે.

દીક્ષા એટલે ભેખ લેવો, સંન્યાસ કે ફકીરી ધારણ કરવી. ભેખ એટલે અમુક ખાસ ઉદ્દેશ માટે કુટુંબ અને સમાજના, અને જીવનના તો દેશ સુદ્ધાનાં બંધનો પણ ટીલાં કરવાં પડે છે, અને કાંઈ કાંઈ વાર છોડવાં પણ પડે છે. સ્વીકારેલ ઉદ્દેશને સાધવામાં જે બંધનો આડે આવતાં હોય તે બંધનોને છોડવાં એ જ ભેખનો અર્થ

છે. આજે પણ કેળવણી મેળવવા છોકરાઓને પોતાના કુટુંબકબીલાનાં બંધનો છોડી બોર્ડિંગ, કોલેજ અને ઘણીવાર પરદેશના વિદ્યાલયોનાં બંધનો સ્વીકારવાં પડે છે. ઉદ્દેશની જોટલી મર્યાદા તેટલો જ દીક્ષાનો કાળ. તેથી વિદ્યાદીક્ષા બાર કે પંદર વર્ષ લગી પણ ચાલે અને પછી વિદ્યા સિદ્ધ થયે પાછા ઘેર અવાય, જૂની ઢબે રહેવાય. બીજી બીજી દીક્ષાઓના સમયો પણ મુકરર છે. એ રીતે વિવાહદીક્ષાનો અવશેષ એટલો રહ્યો છે કે ફક્ત લગ્નને દિવસે વધુવર અમુક વ્રત આચરે અને એટલું બંધન સ્વીકારે. આ બધી દીક્ષાઓને સમયની મર્યાદા એટલા માટે છે કે તે દીક્ષાઓનો ઉદ્દેશ અમુક વખતમાં સાધી લેવાની ધારણા પહેલેથી જ રાખવામાં આવેલી હોય છે. પણ ધર્મદીક્ષાની બાબતમાં વસ્તુસ્થિતિ જુદી છે.

ધર્મદીક્ષાનો ઉદ્દેશ જીવનની શુદ્ધિ છે. અને જીવનની શુદ્ધિ ક્યારે સિદ્ધ થાય, અને પૂર્ણ શુદ્ધિ ક્યારે પ્રાપ્ત થાય એ કાંઈ નક્કી નથી. તેથી ધર્મદીક્ષાપરત્વે સમયની મર્યાદા મુકરર નથી. કાળ મર્યાદાની બાબતમાં બે વાત જોવાની રહે છે. એક તો ધર્મદીક્ષા ક્યારે એટલે કઈ ઉંમરે લેવી, અને બીજી વાત એ છે કે એની પૂર્ણાહુતિ કેટલે વર્ષે થાય. શરૂઆત કરવાની બાબતમાં એક મત નથી. ક્રિશ્ચીયન ધર્મમાં રોમન કેથોલિક સંપ્રદાય નાની ઉંમરના, છેક નાની ઉંમરના બાળકોનો દીક્ષા આપી દેવામાં માનતો અને હજી પણ એમ કવચિત્ ક્વાચિત્ મનાય છે. ઇસ્લામ ધર્મમાં એટલું જ બંધન છે કે ફકીરીના ઉમેદવાર ઉપર કોઈના નિર્વાહની જવાબદારી ન હોય તો તે ગમે તે ઉંમરે પણ ફકીરી ધારણ કરી શકે છે. અને કોઈ વડીલોની કે બીજા તેવાની સેવા કરવાની જવાબદારી હોય તો ગમે તેટલી મોટી ઉંમરે પણ એ જવાબદારીમાંથી છટકી ફકીરી લેવાની છુટ નથી. આર્યદેશના જીવિત ત્રણ જૂના સંપ્રદાયોમાંથી પહેલાં બ્રાહ્મણ સંપ્રદાય લઈ આગળ ચાલીએ; એમાં આશ્રમવ્યવસ્થા હોવાથી અહીં ચર્ચાતી ધર્મદીક્ષા, જેને સંન્યાસાશ્રમ કહી શકાય તે

દળતી ઉંમરે જ લેવાની પરવાનગી છે. પહેલાં પચીસ વર્ષ અલ્પવયસ્ક શ્રમમાં જાય. પછીનાં તેટલાં વર્ષ ગૃહસ્થાશ્રમમાં જાય. લગભગ પચાસ વર્ષ વાનપ્રસ્થ થવાનો વખત આવે અને છેક છેલ્લી જીંદગીમાં જ તદ્દન (પૂર્ણ) સંન્યાસ અથવા તો પરમહંસ પદ લેવાનું વિધાન છે. ચતુરાશ્રમધર્મો બ્રાહ્મણસંપ્રદાયમાં, બાહ્યાવસ્થામાં કે જુવાનીમાં સંન્યાસ નથી લેવાતો, કોઈ એ નથી લીધો, અથવા તેવું વિધાન નથી એવું કોઈ ન સમજે; પણ એ સ્થિતિ એ સંપ્રદાયમાં માત્ર અપવાદરૂપ હોઈ સર્વસામાન્ય નથી. સામાન્ય વિધાન તો ઉંમરના છેલ્લા ભાગમાં જ પૂર્ણ સંન્યાસનું છે. જ્યારે અનાશ્રમધર્મો અથવા તો એકાશ્રમધર્મો બૌદ્ધ અને જૈન સંપ્રદાયમાં તેથી ઉલટું છે. એમાં પૂર્ણ સંન્યાસ કહો, અથવા અલ્પવયસ્ક કહો, એ એક જ આશ્રમનો આદર્શ છે. અને ગૃહસ્થાશ્રમ કે ત્યારપછીની વયલી સ્થિતિ એ અપવાદરૂપ છે; તેથી બૌદ્ધ અને જૈનસંપ્રદાયમાં મુખ્ય ભાર સંન્યાસ ઉપર આપવામાં આવે છે. અને બ્રાહ્મણસંપ્રદાયમાં એ ભાર પહેલાં તો ગૃહસ્થાશ્રમ ઉપર આપવામાં આવે છે. અલ્પવયસ્કાશ્રમ વિષે ચતુરાશ્રમધર્મો અને એકાશ્રમધર્મો સંપ્રદાયો વચ્ચે કશો ભેદ જ નથી, કારણ કે એ બંને ક્રાંતાઓ અલ્પવયસ્ક ઉપર એક સરખો ભાર આપે છે. પણ બંનેનો મતભેદ ગૃહસ્થાશ્રમમાંથી શરૂ થાય છે. એક કહે છે કે અલ્પવયસ્કાશ્રમમાં ગમે તેટલી તૈયારી કરવામાં આવે છતાં ગૃહસ્થાશ્રમના આઘાત પ્રત્યાઘાતોમાંથી અને વિવિધ વાસનાઓના ભરતીઓટમાંથી પસાર થઈ, ત્યાગની તીવ્ર અભિલાષા આવ્યા બાદ જ સંન્યાસાશ્રમમાં જવું એ સલામતી ભરેલું છે. બીજો કહે છે કે ગૃહસ્થાશ્રમનાં જળામાં પ્રસ્થા એટલે નીચોવાઈ જવાના, તેથી બધી શક્તિઓ તાજી અને જગતી હોય ત્યારે જ સંન્યાસ ક્ષણરૂપ નીવડે. માટે અલ્પવયસ્કાશ્રમમાંથી જ સીધો સંન્યાસાશ્રમ સ્વીકારવામાં અથવા તો અલ્પવયસ્ક અને સંન્યાસ બંને આશ્રમોનું એકીકરણ કરવામાં જ જીવનનો મુખ્ય આદર્શ આવી જાય છે. આ મતભેદ જમાના જૂનો છે અને એની

રસભરી તેમ જ તીખી ચર્ચાઓ પણ શાસ્ત્રોમાં મળે છે. આ સ્થિતિ છતાં એટલું તો જાણવું જ જોઈએ કે બૌદ્ધ અને જૈન સંપ્રદાયની સામાન્ય જનતા ચતુરાશ્રમધર્મનું નામ આપ્યા સિવા પણ તે ધર્મને જીવનમાં તો પાળે જ છે. એ જ રીતે બ્રાહ્મણસંપ્રદાયમાં એકાશ્રમધર્મનો સ્વીકાર ન હોવા છતાં પણ એ ધર્મને સ્વીકારનાં વ્યક્તિઓના દાખલા મળી જ આવે છે.

આટલી તો સંન્યાસના પ્રારંભની ઉંમર પરત્વે વાત થઈ હવે એની પૂર્ણાહુતિ તરફ વળીએ. બ્રાહ્મણસંન્યાસ સ્વીકાર્યા પછી તે જીવનપર્યંત ધારણ કરવો જ પડે છે. જીવન પહેલાં તેનો અંત આવતો નથી. બૌદ્ધ અને જૈન સંન્યાસ નાની ઉંમરમાં પણ સ્વીકારવામાં તો આવે છે, પણ બંને વચ્ચે તફાવત છે. તે તફાવત એ છે કે, બૌદ્ધ વ્યક્તિ સંન્યાસ લેતી વખતે જીવનપર્યંતનો સંન્યાસ લેવા બંધાયેલ નથી. તે અમુક માસનો, અમુક વર્ષનો સંન્યાસ લે, અને તેમાં રસ પડે તો તેની મુદત વધારતો જાય અને કદાચ આજીવન સંન્યાસ પાળવાની પ્રતિજ્ઞા પણ લે. અને જો રસ ન પડે તો સ્વીકારેલી ટૂંક મુદત પૂર્ણ થતાં જ તે પાછો ઘેર ગૃહસ્થાશ્રમમાં આવે. એટલે કે બૌદ્ધસંન્યાસ એ માનસિક સ્થિતિ ઉપર અવલંબિત છે. સંન્યાસ લેનારને એ મારફત સંતોષ લાધે તો તેમાં આજીવન રહે અને એ જીવનના નિયમો સામે ઉભવાની શક્તિ ન હોય તો પાછો ઘેર પણ ફરે; જ્યારે જૈનસંન્યાસમાં એમ નથી. એમાં તો એકવાર-પછી ભલે પાંચ કે આઠ વર્ષની ઉંમરે અથવા તો એંશી વર્ષની ઉંમરે-સંન્યાસ લીધો એટલે તે મરણની છેલ્લી ક્ષણ સુધી નભાવવો જ પડે. ટૂંકમાં જૈનદીક્ષા એ આજીવન દીક્ષા છે. એમાંથી પ્રતિજ્ઞા પ્રમાણે તો જીવતાં સુધીમાં છટકી શકાય જ નહિ.

બ્રાહ્મણસંપ્રદાયમાં બાળ અને તરુણ ઉંમરે પરમહંસનું વિધાન ખાસ ન હોવાથી એમાં સંન્યાસ છોડી, પાછા ઘેર લાગવાના દાખલાઓ વિરલ બને છે. અને જ્યારે એવા દાખલાઓ બને પણ

છે, ત્યારે એ સંન્યાસ છોડી પાછા ફરનારની પ્રતિષ્ઠા, એ સમાજમાં ખાસ નથી હોતી. જૈનસમાજમાં ખાસ અને જુવાનીની અવસ્થામાં સુદ્ધાં, વળી ખાસ કરી આજ અવસ્થાઓમાં સંન્યાસ આપવાનું કાર્ય પ્રશસ્ત મનાવાથી અને એ કામને વધારે ટેકા અપાવાથી, એકંદર રીતે સંન્યાસ છોડી ઘેર પાછા ફરનારા પ્રમાણમાં વધારે મળી આવે છે. અને જે દીક્ષા છોડી પાછા ફરેલા હોય છે તેઓનું પાછું સમાજમાં માનપૂર્વક રહેવું અને જીવવું લગભગ મુશ્કેલ થઈ જાય છે. ફરી તે વ્યક્તિ દીક્ષા લે તોપણ એકવાર દીક્ષા છોડ્યાનું શરમીંદુ કલંક તેના કપાળે અને ભંકેતોની ખાનગી ચર્ચામાં રહી જ જાય છે. સંયમ પાળવાની પોતાની અશક્તિને લીધે અથવા તો ખીજા કોઈ પણ કારણસર જે માણસ ઘેર પાછો ફરે, અને જે વૈવાહિક જીવન ગાળવા માગે તેને તો તેમ કરવા માટે દેવની મદદ મેળવવા જેટલી મુશ્કેલી પડે છે. તે ગમે તેટલો નીરોગ અને કમાઉં પણ હોય છતાં તેને કોઈ કન્યા ન આપે, આપતાં સંકોચાય. વળી એને ધંધોધાપો કરવામાં પણ ખાસ કરીને પ્રતિષ્ઠિત અને તેમાં પણ ખાસ કરીને ધાર્મિક જોનામાં જવું અને રહેવું મુશ્કેલ જેવું થઈ જાય છે. દીક્ષા છોડી ગૃહસ્થાશ્રમમાં પ્રામાણિકપણે આવવા ઇચ્છનાર માટે રસ્તા કાંટાવાળો હોવાથી આવા લોકોમાં જેઓ અસાધારણ તેજ અને પ્રતિભાવાળા નથી હોતા તેઓ પોતાની વાસનાઓ માટે અનેક આડા રસ્તા લે છે. કોઈ સાધુવેષમાં જ રહી અનેક જાતની બ્રજતાઓ ચલાવે છે અને માનપાન તેમજ ભોજન મેળવે જાય છે. કોઈ વળી એ વેષ છોડી પોતાના ઇષ્ટ પાત્રને લઈ ગમે ત્યાં ગુપ્તગુપ્ત છટકી જાય છે. કોઈ ખુલ્લી રીતે વિધવાલય કરે છે અથવા તો ખીજા જ રીતે ક્યાંક કલમગાંઠ બાંધે છે. એકંદર રીતે જેતાં દીક્ષા છોડનારની સમાજમાં પ્રતિષ્ઠા ન હોવાથી એવી વ્યક્તિઓની શક્તિ સમાજના કોઈપણ કામ માટે યોગ્ય રીતે નથી ખર્ચાતી. જે તેવી વ્યક્તિઓ ખીજા સમાજમાં દાખલ ન થઈ હોય અને ખૂબ શક્તિસંપન્ન હોય તોય તેમના તરફથી સમાજ પોતાની શુદ્ધિપૂર્વક ફાયદો ઉઠાવી શકતી

નથી. બૌદ્ધસંપ્રદાયમાં એમ છે જ નહિ, એમાંતો મોટા મોટા રાજાઓ, વૈભવશાળીઓ અને બધા ગૃહસ્થો મોટે ભાગે એકવાર ભિક્ષુ જીવન ગાળીને પણ પાછા દુનિયાદારીમાં પડેલા હોય છે અને તેમનું માન-પાન ઉલટું વધેલું હોય છે. તેથી જ તો એ સંપ્રદાયમાં ભિક્ષુપદ છોડી ઘેર આવનાર પોતાનો જીવનને માટે અગર તો સમાજને માટે શાપરૂપ નથી નીવડતો, ઉલટું તેની બધી જ શક્તિઓ સમાજના કામમાં આવે છે. દીક્ષાત્યાગ પછીની આ સ્થિતિ આજના વિષયપરત્વે ખાસ ધ્યાનમાં રખાવી જોઈએ.

જો કે વિષય જાણીને જ “વિશ્વમાં દીક્ષાનું સ્થાન” એ રાખેલો છે, છતાં આજના પ્રસંગ પ્રમાણે તો એની ચર્ચા પરિમિત જ છે. એટલે જૈનધર્મમાં દીક્ષાનું સ્થાન એ જ આજની ચર્ચાની મુખ્ય નેમ છે. જૈન દીક્ષાનો મુખ્ય ઉદ્દેશ અથવા તો એની અનિવાર્ય શરત એક જ છે, અને તે જીવનશુદ્ધિની. જીવન શુદ્ધ કરવું એટલે જીવન શું છે તેનો સમાજ અને વિશ્વ સાથે શો સંબંધ છે તે વિચારવું અને એ વિચાર કર્યા પછી જે જે વાસનાઓ અને મળો તેમ જ સંકુચિતતાઓ પોતાને જણાઈ હોય તે બધીને જીવનમાંથી કાઢી નાંખવી અથવા તો એ કાઢી નાખવાનો પ્રયત્ન સેવવો. જૈન દીક્ષા લેનાર સમાજ, લોક કે દેશના કોઈપણ કામને કાં ન કરે? વ્યાવહારિક કે પારમાર્થિક મનાતા કોઈ પણ કામને કાં ન કરે? છતાં એટલી એની શરત અનિવાર્ય રીતે રહેલી જ છે કે તેણે જીવનશુદ્ધિનું જ મુખ્ય લક્ષ રાખવું, અને જીવનશુદ્ધિને હાથમાં રાખીને જ પ્રવૃત્તિ કરવી. દીક્ષાનો વિચાર કરતી વખતે જો એના આ મૂળ ઉદ્દેશને ધ્યાનમાં રાખીએ તો આગળની ચર્ચામાં બહુ જ સરળતા થશે.

એક જમાનો એવો હતો કે જ્યારે જાતિપરત્વે જૈનોમાં દીક્ષાની તકરાર હતી, અને તે તકરાર કાંઈ જેવી તેવી નહિ પણ ભારેમાં ભારે હતી. એના બન્ને પક્ષકારો સામસામા મહાભારતના કૌરવ પાંડવ સૈનિકાની પેઠે બૃહબલ્લ ગોઠવાયા હતા. એની પાછળ

સેંકડો પાંડિતો અને લાગી વિદ્વાનો રોકાતા, શક્તિ ખર્ચતા અને પોતપોતાના પક્ષની સત્યતા સ્થાપવા ખાતર રાજસભામાં જતા અને રાજ્યાશ્રય તેમજ તેવો બીજો આશ્રય બીજી કોઈ રીતે નહિ તો છેવટે મંત્ર, યંત્ર, તંત્ર, વશીકરણ, જ્યોતિષ અને વૈદકની ભ્રમણા દ્વારા પણ મેળવતા. વળી સ્ત્રી દીક્ષા ન જ લઈ શકે અને એ પુરુષની પેઠે જ સંપૂર્ણપણે લઈ શકે એટલો જ દીક્ષાપરત્વે આ ઝઘડો નહતો, પણ બીજા અનેક ઝઘડા હતા. દીક્ષિત વ્યક્તિ મોરપીંછ રાખે, ગૃહપીંછ રાખે, બલાકપીંછ રાખે કે ઉનનું તેવું કાંઈ સાધન રાખે; વળી દીક્ષિત વ્યક્તિ કપડાં ન પહેરે અગર પહેરે, અને પહેરે તો ઘોળાં પહેરે કે પીળાં, વળી એ કપડાં કદી ધૂવે જ નહિ કે ધૂવે પણ ખરા. વળી એ કપડાં કેટલાં અને કેવડાં રાખે, આ વિષે પણ મતભેદો હતા, તકરારો હતી, પક્ષાપક્ષી હતી અને વિદ્વાનો પોતપોતાનો પક્ષ સ્થાપવા શાસ્ત્રાર્થો કરતા અને ગ્રંથો લખતા. ત્યારે છાપાં તો ન હતાં, પણ તાડપત્રો અને કાગળો ઉપર લખાતું ખૂબ. ફક્ત એ તકરારોનાં શાસ્ત્રો જુદાં તારવીએ તો એક મોટો ઢગલો થાય. આજે કોલેજોમાં અને ખાનગી વિદ્યાલયોમાં એ ગ્રંથો શિખવવામાં આવે છે, પણ એ શિખનારને એમાં ભૂતકાળના તર્કો અને દલીલોનાં મુડાં ચીરવામાં વિશેષ રસ નથી આવતો. તેઓ જો તર્કરસિક અને ભાષાલાલિત્યના રસિક હોય તો પોતપોતાના વડવાઓની પ્રશંસા કરી પુલાઈ જાય છે. અને જો ઇતિહાસરસિક હોય તો ભૂતકાળના પોતાના પૂર્વજોએ આવી આવી ક્ષુદ્ર બાબતોમાં ખર્ચેલ અસાધારણ બુદ્ધિ અને કીંમતી જીવનનું સ્મરણ કરી માત્ર ભૂતકાળની પામરતા ઉપર હસે છે.

પણ પોતા ઉપર ચડેલા અને સંસ્કૃત પ્રાકૃત ભાષાનો વેષ પહેરેલા તેમજ શાસ્ત્રનું સુંદર નામ ધારણ કરેલા આ ક્ષુદ્ર કલહોને નિઃસાર જોનાર આજનો તરુણ વર્ગ, અથવા તો કેટલોક જુદો વર્ગ વળી એક દીક્ષાની બીજી મોહનીમાં પડ્યો છે. એ મોહની એટલે ઉમરની અને સંમતિ પૂર્વક દીક્ષા લેવા ન લેવાની. અત્યારનાં છાપાંઓને અને તેના વાંચનારાંઓને

ભૂતકાળના દીક્ષાપરત્વે સ્ત્રીનો અધિકાર હોવા ન હોવાના, અશુચિ રાખવા ન રાખવાના જૂના ઝઘડાઓ નીરસ લાગે છે ખરો પણ એમની પરાપૂર્વથી ઝઘડા માટે ટેવાયલી સ્થૂળ વૃત્તિ પાછાં નવો ઝઘડો માગી જ લે છે. તેથી જ તો આ ઉંમર પરત્વેનો અસંમતિ પરત્વેનો મઝેદાર ઝઘડો ઉભો થયો છે અને તે વિકસે જ જાય છે. માત્ર છાપાંઓમાં આ ઝઘડો મર્યાદિત ન રહેતાં રાજદરબારે સુદ્ધાં પહોંચ્યો છે. જૂના વખતમાં રાજદરબાર માત્ર બન્ને પક્ષોને ચર્ચા કરવાનું સ્થાન હતું. અને હારજિતનો નિકાલ વાદીની કુશળતા ઉપરથી આવી જતો; પણ આજનો રાજદરબાર જુદો છે. એમાં તમે ચડો એટલે બન્ને પક્ષકારોની બુદ્ધિની વાત જ નથી રહેતી. પક્ષની સત્યતા અથવા પક્ષકાર વાદીની બુદ્ધિમત્તા પૈસાની ક્રાચળી આડે દબાઈ જાય છે. એટલે જે નાણાં વધારે ખર્ચે તે જિત ખરીદી શકે. રાજતંત્રનો આ વ્યક્તિસ્વતંત્રતાવિષયક ગુણુ લલે બુદ્ધિમાનો અને રાજ્યકર્તાઓ માટે લાભદાયક હો, પણ જૈનસમાજ જેવા બુદ્ધ અને ગુલામ સમાજ માટે તો એ ગુણુ નાશકારક જ નીવડતો જાય છે.

અલારે એ પક્ષો છે. બન્ને દીક્ષામાં તો માને જ છે. દીક્ષાનું સ્વરૂપ અને દીક્ષાના નિયમો વિષે બંનેમાં કાંઈ ખાસ મતભેદ નથી. બંનેનો મતભેદ દીક્ષાની શરૂઆત પરત્વે છે. એક કહે છે કે લલેને આઠ કે નવ વર્ષનું બાળક હોય તે પણ જૈનદીક્ષા, જીવનપર્યંતની લઈ શકે, અને એવાં બાળકો ઉમેદવાર મળી આવે તો ગમે તે રીતે તેઓને દીક્ષા આપવી એ યોગ્ય છે. તેમજ તે કહે છે કે સોળ કે અઠાર વર્ષે પહોંચેલો તરુણ કાંઈની પરવાનગી લીધા સિવાય, માબાપ કે પતિપત્નીને પૂછ્યા સિવાય, તેમની હા સિવાય પણ દીક્ષા લઈ શકે અને તેવા તરુણો મળી આવે તો દીક્ષા આપવી જ જોઈએ. ધણીવાર તો આ પક્ષ બાળ ઉમેદવારો ન હોય તો તેવા ઉમેદવારોને કૃત્રિમ રીતે ઉભા કરી તેમને શિરે ધર્મમુકુટ પહેરાવવાનો

પ્રયત્ન પણ કરે છે. ખીજો પક્ષ કહે છે કે બાળકને તો દીક્ષા ન જ આપવી જોઈએ, અને તરુણને દીક્ષા આપવી હોય તો એના વાલી વારસદારો અને ખાસ લાગતા વળગતા તેમજ સ્થાનિક સંઘની પરવાનગી સિવાય તે આપવી યોગ્ય નથી. બન્ને પક્ષકારોની પોતપોતાની દલીલો છે. અને એ મોહક પણ ઘણીવાર કેટલાકને લાગે છે. પહેલો પક્ષ, બાળ અને તરુણવયમાં દીક્ષિત થઈ સમાજમાં પ્રતિષ્ઠિત થઈ ગયેલ, અને કાંઈક સારું કામ કરી નામના કાઢી ગયેલ હોય એવી કેટલીક જૂની સાધુ વ્યક્તિઓનાં અને વર્તમાન સાધુ વ્યક્તિઓનાં નામો પોતાના પક્ષની પુષ્ટિમાં ટાંકે છે. ખીજો પક્ષ કાચી ઉંમરે અથવા અસંમતિથી અપાયેલ દીક્ષાનાં માફા પરિણામો પોતાના પક્ષની પુષ્ટિમાં ટાંકે છે, અને તદ્દન બ્રૂટ થયેલ કે શિથિલ થયેલ વ્યક્તિઓનાં નામો પણ કોઈકવાર સૂચવે છે. પણ એ બન્નેમાંથી એકે પક્ષ જોઈએ તેવી સાચી અને પૂરી યાદી તૈયાર કરી લોકો સામે નથી મૂકતો. બન્ને પક્ષકારો ભલે પોતપોતાના પક્ષની પુષ્ટિ થાય એટલું જ આગળ ધરે છતાં, જો એ બન્ને સાચા અને ધૈર્યશાળી હોય તો વસ્તુસ્થિતિ તો તેમણે જાણવી જ અને રજુ કરવી જ જોઈએ. વસ્તુસ્થિતિ આ પ્રમાણે જાણી અને રજુ કરી શકાય. એક યાદી દરેક સાધુએ રાખવી જોઈએ. જેમાં તેમની પાસે દીક્ષા લેનારની ઉંમર, નામદામ, અને દીક્ષા લેવાની તારીખ વગેરે બધું નોંધાય, અને ખીજે પાસ પોતાની પાસે દીક્ષા લેનારમાંથી કોઈ છટકી જાય કે ચાલ્યો જાય તો તે પણ પ્રામાણિકપણે કારણપૂર્વક નોંધવામાં આવે. બધા જ સાધુઓ આવી પોતાની યાદીઓ એક આણંદજી કલ્યાણજી જેવી પેઢીએ અથવા એક પત્રમાં મોકલી આપે. આ યાદીઓ ઉપરથી દર વર્ષે, દર પાંચ વર્ષે અને દર દશ વર્ષે એક પરિણામ તારવી શકાશે કે એકંદર દીક્ષા લેનાર કેટલા અને છોડનાર કેટલા. વળી લેનાર છોડનારનું પરિમાણ ઉંમર પરત્વે કેટકેટલું, તેમજ લેવાના અને છોડવાના, ખાસ કરીને છોડવાના કારણોની સરખામણી. આ યાદીમાંની દર સો વ્યક્તિઓમાંથી સારી

પાંચ જ વ્યક્તિઓ લઈ ભલે બાળદીક્ષાના પક્ષપાતી પોતાના પક્ષને પુષ્ટિ કરે, અને એ યાદીમાંથી પતિત કે શિથિલ એંશી વ્યક્તિઓને લઈ ભલે બીજા પક્ષના અનુગામીઓ પોતાના પક્ષની પુષ્ટિ કરે. તે છતાં બંને પક્ષો એકંદર રીતે દીક્ષાના અને તેનાં શુભ પરિણામન સરખી રીતે હિમાયતી હોવાથી તેઓને દીક્ષા છોડવાનાં કારણો પરત્વે ખાસું જાણવાનું મળશે, અને ઉંમર તેમ જ વડીલોની સંમતિ પરત્વેની તકરારનું મૂળ અસલમાં ક્યાં છે તે તેઓ પ્રામાણિકપણે જાણી શકશે. ભલે બંને પક્ષો ચાલુ રહે છતાં તેઓ એક સરખી રીતે જે સાધુ જીવનમાં પવિત્રતા જેવા ઈતેજર છે તે પવિત્રતા લાવવા માટે તેઓને આ યાદીમાં નોંધાયેલાં દીક્ષા છોડવાનાં કારણો ઉપરથી ઘણું જ અગત્યનું જાણવાનું મળશે અને કરવાનું સૂઝશે. બાળ અને અસંમત દીક્ષાના પક્ષપાતીઓ કાંઈ કોઈ દીક્ષા છોડી જાય અથવા વઠી જાય એમ તો ઇચ્છતા જ નથી એટલે તેઓને માટે તો આવી યાદી સાચી રીતે ન કરવી એ તેમના પક્ષની હાર જેવું, અથવા તેમના પક્ષ માટે મૂળોચ્છેદ કરનાર છે. બીજા વિરોધી પક્ષે પણ છેવટે આ તકરારમાં ન ઊતરતાં અમુક વર્ષોની દીક્ષા લેનાર અને છોડનારની વિગતવાર તેમ જ પ્રામાણિક યાદી તૈયાર કરવી જોઈએ. એ યાદી નામોની સંખ્યામાં ભલે અધુરી હો, પણ હકીકતમાં જરાય ખોટી ન હોવી જોઈએ. કદાચ આ યાદી એમના પક્ષની પુષ્ટિમાં ઉપકારક ન પણ થાય, છતાં બાળદીક્ષાના પક્ષપાતીઓ માટે તો તે યાદી ભારે જ ઉપકારક નીવડશે, અને તેઓ આખરે બાળ તેમજ અસંમત દીક્ષાના વિરોધનું મૂળ સમજી કાંઈ અને કાંઈ વિચારણા કરશે જ. વળી કદાચ તેઓ આ યાદીને નહિ અડકે તો પણ લોકમત તેમને એનો વિચાર કરવાની ફરજ પાડશે. એટલે એક પક્ષ ખેચાર સારી નીવડેલ વ્યક્તિઓનાં નામો આગળ મૂકીને બાળ અને અસંમત દીક્ષાનું જે સમર્થન કરે છે અને બીજો પક્ષ જે તેની ગોળગોળ અને વિગત વિનાની ખામીઓ ગાઈ તેનો વિરોધ કરે છે, તેને બદલે બંનેનું લક્ષ્યિંદુ મૂળ કારણો તરફ જશે, અને એકંદર રીતે કાંઈક સાચી જ સુધારણા થશે.

દીક્ષા દેવા ન દેવાના મતભેદ પરત્વે જરા ઉડા ન ઉતરીએ તો ચર્ચાને અન્યાય થવા સંભવે છે. દીક્ષા દેવાની તરફેણનો વર્ગ ગમે તેમ કરી, ગમે તે સ્થિતિમાં દીક્ષા આપી દેવાની હિમાયત કરતી વખતે ભગવાન મહાવીરે બાળકોને જે દીક્ષા આપી હતી, તેમજ ત્યાર પછીના વજ્ર, હેમચંદ્ર, અને યશોવિજયજી જેવાએ બાળદીક્ષાને પરિણામે જે મહાનુભાવતા મેળવી હતી, તેના સાચા અને મનોરંજક દાખલાઓ ટાંકે છે. અને વળી ખીન્ને સામેનો પક્ષ તેવા દાખલાઓ સ્વીકાર્યા છતાં, દીક્ષાની જરુરિયાત અને મહત્તા માન્યા છતાં, અત્યારે દીક્ષા ન આપવાની જોસભેર હિમાયત કરે છે. તો પછી આપણને જોવાનું પ્રાપ્ત થાય છે કે આ વિવાદનો મૂળ મુદ્દો તે શો છે? જ્યારે સહેજ આજની સ્થિતિનો અભ્યાસ કરીએ છીએ ત્યારે એ વિવાદનો મૂળ મુદ્દો આપણી નજરે આવ્યા વિના નથી રહેતો. તે મુદ્દો એ છે કે ભગવાનના સમયના બાળદીક્ષાના દાખલાઓ આજે મૂકાય છે ખરા, પણ એ બાળદીક્ષા જે વાતાવરણમાં અમોઘ ફળ આપતી તે વાતાવરણ આજે છે કે નહિ, અને નથી તો લાવવાનો પ્રયત્ન થાય છે કે નહિ, એની વાત બાળદીક્ષાના હિમાયતીઓ કરતા જ નથી. ભગવાન બાળકોને, તરુણોને, કન્યાઓને, તરુણીઓને, નવવિવાહિત દંપતીઓને દીક્ષા આપતા, નિઃસંકોચ આપતા; પણ જેમ તેઓ આવી દીક્ષા આપતા તેમ તેઓ પોતાની જવાબદારી વધારે સમજતા. એટલે તેમની પાસે અને તેમની આજુબાજુ ચોમેર માત્ર તપનું જ વાતાવરણ રહેતું. એ વાતાવરણમાં માત્ર દેહદમન નહિ પણ સૂક્ષ્મ ચિંતનો ચાકતાં, અલૌકિક ધ્યાનો ધરાતાં. રાતદિવસના આઠ પહોરમાંથી એક પહોર ખાદ કરી, બાકીના સાતે પહોરનો સાધુચર્યાનો કાર્યક્રમ વિચારણા, ધ્યાન અને મનોનિઝાદિ તપમાં જ ગોઠવાયેલો રહેતો. એ વાતાવરણ એટલું અધું સાત્ત્વિકતામાં ઉંકું, જિજ્ઞાસામાં વિશાળ, અને તપમાં ગંભીર રહેતું કે તેમાં માર (આસુરી વૃત્તિ)ને પેસતાં ભારે મુશ્કેલી પડતી. ક્ષુદ્ર બાબતોની તકરારો, કથું નવું બણવાની બેદરકારી,

અને પુરુષાર્થ ન કરવાની આત્મહત્યા, તેમજ ખીક અને પામરતાની છાયા જે આજે ત્યાગિજીવનના વાતાવરણમાં છે, તે જે તે વખતે હોત તો તે વખતે પણ એવી દીક્ષાનો વિરોધ જરૂર થાત. અથવા તે વખતે પણ આજની પેઠે દીક્ષાઓ વગોવાત અને નિષ્ફળ જાત. દીક્ષાના પક્ષપાતીઓની મુખ્ય નેમ ગમે ત્યાંથી ગમે તેને પકડી કે મેળવીને દીક્ષા આપી દેવાની હોય, તે કરતાં પહેલી અને મુખ્ય ફરજ તો એ ભગવાનના સમયનું વાતાવરણ લાવવાની છે. જે દીક્ષાના પક્ષપાતીઓ એ તપોમય વાતાવરણ લાવવા લેશ પણ મથતા ન હોય, અથવા ત્યારપછીના જમાનાનું પણ કાંઈક સાત્ત્વિક, અભ્યાસમય અને કર્તવ્યશીલ વાતાવરણ અત્યારે ઉભું કરવા મથતા ન હોય, અને માત્ર દીક્ષા આપવાની પાછળ જ ગાંડા થઈ જાય તો સમજવું જોઈએ કે તેઓ પોતે જ દીક્ષા આપ્યા છતાં દીક્ષાનો પાયો હયમયાવી રહ્યા છે, અને પોતાના પક્ષ ઉપર મૂળમાંથી જ કુઠારાઘાત કરી રહ્યા છે, જે તેઓ પોતાની આજુબાજુના વાતાવરણ તરફ, અને પોતે જે વાતાવરણમાં રહે છે અને ઉછરે છે તે તરફ સહેજ પણ આંખ ઉઘાડીને જોશે તો તેમને જણાયા વિના નહિ રહે કે અત્યારે દીક્ષા લેનારાઓ હજારો કાં ન આવે ? પણ તેમને દીક્ષા આપવામાં ભારે જોખમદારી છે. ખાસ કરીને બાળકો, તરુણો અને યુવકદંપતીઓને દીક્ષા આપવામાં તો ભારે જોખમ છે જ. એક જ વસ્તુ જે એક વાતાવરણમાં સહેલી અને છે તે જ બીજા અને વિરોધી વાતાવરણમાં અસાધ્ય અને મુશ્કેલ થાય છે.

આપણે જાણીએ છીએ કે આજે કન્યાઓ અને કુમારોને સાથે શિક્ષણ આપવાનો કાયડો ફેટલો મુશ્કેલ છે. આ મુશ્કેલીનું કારણ શું છે ? શિક્ષકો, શિક્ષણસ્થાનો અને શિક્ષણના વિષયો એ જ એ ગૂંચનું કારણ છે. જે શિક્ષકો સાચા જ ઋષિ હોય, શિક્ષણના વિષયો જીવનસ્પર્શી હોય અને તેનાં સ્થાનો પણ મોહક ન હોય તો સહશિક્ષણનો કંઠણ દેખાતો કાયડો જૂના આશ્રમેના જમાનાની પેઠે આજે પણ સહેલો લાગે. એ જ ન્યાયે

એક વાતાવરણમાં જે દીક્ષા સહેલાઈથી સફળ થઈ શકતી તે જ દીક્ષા આજના તદ્દન વિરોધી વાતાવરણમાં, બારે પ્રયત્ન છતાં સફળ બનાવવી લગભગ અશક્ય થઈ ગઈ છે. મનુષ્યનું શરીર, તેનું મન અને એનો વિચાર એ બધું વાતાવરણનું સ્થૂળ અને સૂક્ષ્મ રૂપ જ છે. આજના ત્યાગીઓના વાતાવરણમાં જઈ આપણે જોઈએ તો આપણને જોવા શું મળે? ફક્ત એકવાર અને તે પણ ત્રીજે પહોરે આહાર લેવાને બદલે, આજે સૂર્યના ઉદયથી અસ્ત સુધીમાં રસનેદ્રિયને કંટાળો આવે એટલીવાર અને એવી વાનીઓ લવાતી જોવાય છે. જાણે કેમે કરી વખત જતો જ ન હોય તેમ દિવસે કલાકોના કલાકો સુધી નિદ્રાદેવી સત્કારાતી જોવાય છે, અમુકે તે કર્યું અને અમુકે પેલું કર્યું, મેં આ કર્યું અને પેલું કર્યું, અમુક આવો છે અને પેલો તેવો છે, એ જ આજનો મુખ્ય સ્વાધ્યાય છે. બાર અંગનું સ્થાન અગિયારે લીધું, અને અગિયારનું સ્થાન આજના વાતાવરણમાં છાપાંઓએ-ખાસ કરી ખંડનમંડનના એકબીજાને ઉતારી પાડવાના છાપાંઓએ-લીધેલું છે. પોષ્ટ, પાર્સલ અને બીજી તેવી જરૂરિયાતની ચીજોના ઢગલાઓ તળે બુદ્ધિ, સમય અને ત્યાગ એવા દબાઈ ગયેલા દેખાય છે કે તે માથું જ ઉંચકી શકતા નથી. જિજ્ઞાસાનું વહેણ એકબીજાના વિરોધી વર્ગના દોષોની શોધમાં વહે છે. જગતમાં શું નવું અને છે, શું તેમાંથી આપણે મેળવવા જેવું છે, ક્યાં બળો આપણે ફેંકી દેવા જેવાં છે, અને ક્યાં બળો પચાવ્યા સિવાય આજે ત્યાગને જીવવું કઠણ છે, આપણે ક્યાંથી ક્યાં આવ્યા છીએ, અને ક્યાં બેસીને શું કરી રહ્યા છીએ, આજના મહાન પુરુષો અને સંતો કોણ છે, તેમની મહત્તા અને સંતપણાનાં શાં કારણો છે, આજે જે મહાન વિદ્વાનો અને વિચારકો ગણાય છે, અને જેને આપણે પોતે પણ તેવા માનીએ છીએ તે શા કારણે, એ બધું જોવા જાણવાની અને વિચારવાની દિશા તો આજના ત્યાગી વાતાવરણમાં લગભગ બંધ થઈ ગયા જેવી છે. આજનો કોઈ સાધુ

દુનિયામાં સૌથી મહાન ગણાતા, અને હજારો માઇલથી જેને જેવા જેની સાથે વાતચીત કરવા, હજારો માણસો, લાખો રૂપિયા ખર્ચ કરી આવે છે એવા સાબરમતીના સંત પાસે જઈ શકે એવું વાતાવરણ છે ખરું? મળવાની, ચર્ચા કરવાની અને કાંઈક મેળવવાની અથવા આપવાની વૃત્તિવાળો આજનો કોઈ સાધુ, ગાંધીજી, નહેરુ કે પટેલના તંબુમાં જવાની હિંમત કરે એવું વાતાવરણ છે ખરું? ઉંચામાં ઉંચા ગણાતા પ્રેક્ષકોને ત્યાં ઇચ્છા છતાં શીખવા માટે આજનો કોઈ આચાર્ય કે પંન્યાસ જઈ શકશે ખરો? જીવનની સાધનામાં પુષ્કળ ઉડાણ કેળવેલ અરવિંદ સાથે પોતાની જ ચર્ચામાં રહી બે દિવસ ગાળવા ઇચ્છનાર જૈન સાધુ પાછો આજના જૈન વાતાવરણમાં નિર્ભય રહી શકશે ખરો? દાડને પીઠે, વિકાસનાં ભવનોમાં અને મૂર્ખામીના બજારોમાં જવાને આજનું વાતાવરણ જેટલા પ્રમાણમાં સાધુઓને રોકે છે તેટલા જ-ખરેખર તેટલા જ પ્રમાણમાં-આજનું વાતાવરણ જૈનસાધુઓને છુટથી જગતનાં ખુલાં વિદ્યાલયોમાં અભ્યાસ કરવા જતાં, જગતના મહાન પુરુષો સાથે મળવા હળવા અને ખાસ કરી તેમનો સહવાસ કરવા જતાં અને પોતાના ઇષ્ટ વિષયમાં અસાધારણ વિદ્વત્તા ધરાવનાર પ્રેક્ષકોના પાસમાં બેસી, તેમને ઘેર શીખવા જતાં રોકે છે, એ વાત જૈનોથી ભાગ્યે જ અબાણી છે.

કેવળ હકીકત રજૂ કરવા ખાતર માત્ર મધ્યસ્થ દૃષ્ટિથી (લં'ગાણુ અને નિદ્રાનો જે કોઈ આક્ષેપ કરે તો તેની પરવા ન કરીને પણ) થોડાક અનુભવો ટાંકું. જેવા અનુભવો ખીજાને પણ હશે જ. 'યંગ-ઈડિયા' વાંચવાની તો યોગ્યતા ન હોવાથી તેની વાત જતી કરીએ, પણ 'નવજીવન'ને લ્યો. જે નવજીવનને વાંચવા હજારો માણસ તલસે અને જેનો વિષય જાણુવા મોટામોટા ધાર્મિકો અને વિદ્વાનો પણ ઉત્સુક રહે તે નવજીવનને અડતાં અને પોતાના મંડળમાં લાવતાં ઘણા આચાર્યો અને સામાન્ય સાધુઓ ડરે છે. કોઈ ઉતાવળીઆ

સાધુએ નવજીવન હાથમાં લીધું હોય તો, એને જોઈ એની પાસેના મીઠા લાલચોળ થઈ જાય છે. એક વિદ્વાન ગણાતા સાધુના શિષ્યે મને કહ્યું કે મને વાંચવાની તો ખૂબ જ ઇચ્છા થાય છે પણ ઇષ્ટ માસિકો અને બીજાં પત્રો મંગાવું તો મારા ગુરુ બહુ જ નારાજ થઈ જાય છે. એક પ્રસિદ્ધ આચાર્ય એકવાર મને કહ્યું કે ગાંધીજીને મળવું કેમ શક્ય બને? મેં કહ્યું ચાલો અત્યારે જ. તેમણે નમ્ર છતાં બીરુ ધ્વનિથી કહ્યું કે અક્ષયત્ત તેમની પાસે જવામાં તો અડચણ નથી-મને અંગત વાંધો જ નથી. પણ લોકો શું ધારે? એકબીજા જાણીતા આચાર્યને તેવી જ ઇચ્છા થઈ ત્યારે આડકતરી રીતે ગાંધીજીને પોતાની પાસે આવવા ગોઠવણ કરી. બીજા કેટલાય સાધુઓ પ્રામાણિકપણે એમ જ માને છે કે હા એ સારા માણસ છે, પણ કાંઈ સાચા ત્યાગી જૈનસાધુ જેવા કહેવાય? સેંકડો સાધુઓ અને સાધ્વીઓ અમદાવાદ અને મુંબાઈમાં રહે છે. ગાંધીજી પણ ત્યાં નજીકમાં હોય છે; છતાં જાણે ત્યાગીવેષ લેવો એ કાઈ એવો ગુન-હો છે કે પછી તેઓ ગાંધીજી કે બીજા તેવા પુરુષની પાસે અથવા તેઓની સભામાં જઈને કશો જ સાર્વિક ફાળો પણ લઈ કે આપી ન શકે? જે ત્યાગીઓ ધર્મસ્થાન કહેવાતા પોતાના ઉપાશ્રયોમાં મુકર્દમાઓની પેરવાઈ કરે, સંસારીને પણ શરમાવે એવી ખટપટોમાં વખત ગાળે, તદ્દન નિવૃત્તિ અને ત્યાગનો ઉપદેશ દઈ, પાછા પાટથી ઉતરી પોતે જ કથાકથલીમાં પડી જાય, તે ત્યાગીઓના ચરણમાં એસનાર પેલા બાળદીક્ષિતો, જાણેઅજાણે એ વાતાવરણમાંથી શું શીખે એનો કાંઈ વિચાર કરે છે ખરું? તેમની સામે શબ્દગત આદર્શ ગમે તે હો, પણ દૃશ્ય અને જાગૃત આદર્શ અત્યારે શો હોય છે એ કાંઈ જુલે છે ખરું? જેને પોતે વિદ્વાન માનતા હોય એવા આચાર્ય કે સાધુ પાસે તેમનાથી જુદા ગચ્છના આચાર્ય કે સાધુ ઇચ્છા છતાં લાગવા જઈ શકે, એટલી ઉદારતા આજના વાતાવરણમાં

છે ખરી ? પોતાની વાત બાબુએ મુકો તો ય પોતાના શિષ્યો સુદ્ધાને બીજા જુદા ગચ્છ કે સંઘાડાના વિદ્વાન સાધુ પાસે શીખવા મોકલે એવું આજે વાતાવરણ છે ખરું ? સાધુની વાત જવા દો, પણ એક સાધુના રાખેલ પંડિત પાસે બીજા સાધુના શિષ્યો છુટથી ભણવા જઈ શકે છે ખરા ? એક મહાન મનાતા સૂરિના તાર્કિક પંડિતે સાંજને વખતે પુરાતત્ત્વ મંદિરમાં આવીને કહ્યું હતું કે ઘણા દિવસ થયાં આવવાની ઈચ્છા તો હતી, પણ જરા મહારાજજીનો ભય હતો. એ જ સૂરીશ્વરના બીજા સાહિત્યશાસ્ત્રી પંડિતે મારા મિત્રને મળ્યા પછી કહ્યું કે ‘હું તમારી પાસે આવ્યો છું એ વાત મહારાજજી જાણવા ન પામે.’ હું કહ્યું છું કે આ મારું વર્ણન સર્વને એક સરખું લાગુ નથી પડતું. પણ આ ઉપરથી એટલું જ કહેવા માગું છું કે આજનું આપણું ત્યાગી વાતાવરણ કેટલું સંકુચિત, કેટલું બીકણ અને કેટલું જિજ્ઞાસાશૂન્ય જેવું થઈ ગયું છે.

એક બાબુ ભગવાન મહાવીરના સમયનું તપોમય વાતાવરણ નથી, અને બીજા બાબુ આજે દુનિયામાં તથા આપણા જ દેશમાં બીજા જગોએ મળી શકે છે તેવું ઉચ્ચ વાતાવરણ પણ આપણા દીક્ષિતો સામે નથી.

એવી સ્થિતિમાં ગમે તેટલી મહેનત કર્યા છતાં પણ, બાળ અને તરુણદીક્ષા જ નહિ પણ આયેડ અને વૃદ્ધદીક્ષા સુદ્ધાં ઈષ્ટ ફળ કેવી રીતે આપી શકે એનો વિચાર કોઈ કરે છે ખરું ? હું ધારું છું કે જો આજનાં વાતાવરણ અને પૂર્વકાલીન વાતાવરણને સરખાવી દીક્ષા આપવા ન આપવાનો વિચાર કરવામાં આવે તો ઝઘડો રહે નહિ. કાંતો દીક્ષાપક્ષપાતીઓને પોતાનું સંકુચિત વાતાવરણ વિશાળ કરવાની ફરજ પડે અને કાંતો દીક્ષાનો આગ્રહ જ છોડવો પડે. જે માતાએ સીકંદર, નેપોલિયન, પ્રતાપ કે શિવાજી જેવા પરાક્રમીઓ જગતને આપવા હોય, તે માતાએ સંયમ કેળવે જ છુટકો છે. અથવા

એવી ભેટ ધરવાની મહત્વાકાંક્ષા છોડે જ છૂટકો છે. આપણો ગુરુવર્ગ બાળદીક્ષા મારફત જો સમાજ, રાષ્ટ્ર કે જગતને કાંઈ અને કાંઈ આપવા જ માગતો હોય તો તેણે પોતાના જીવનમાં અસાધારણ ત્યાગ, વિશાળ જ્ઞાન અને ચિત્તની વ્યાપક ઉદારતા કેળવે જ છૂટકો છે. અને તે માટે તેમને આજનું વાતાવરણ બદલ્યા વિના ચાલી શકે તેમ જ નથી. એટલે ઝઘડો દીક્ષા આપવા ન આપવાનો નથી પણ અત્યારના ક્ષુદ્ર વાતાવરણને બદલવા ન બદલવાનો છે. મ્હોંડેથી એમ તો કહેવાય જ નહિ કે અમારી પરિસ્થિતિ અને અમારું વાતાવરણ કેટલું ક્ષુદ્રક છે (જો કે સહુ મનમાં તો જાણે જ છે) એટલે બહારથી દીક્ષા આપવાની વાતો થાય છે.

‘વિશ્વમાં દીક્ષાનું સ્થાન શું છે’ એ પ્રશ્નનો ઉત્તર વાતાવરણમાં છે. જો ત્યાગીઓને રહેવા, વિચરવા, શીખવા, કામ કરવા અને આખી દિનચર્યા ગોઠવવાનું વાતાવરણ ઉદાત્ત હોય તો, વીશ વર્ષના, દશ વર્ષના. અને પાંચ વર્ષના સુદ્ધાંતે દીક્ષામાં સ્થાન છે. અને જો વાતાવરણ એદી તથા બીકણ હોય તો, તેમાં સાઠ કે એંશી વર્ષનો ખુટ્ટો દીક્ષા લઈને કાંઈ ઉકાળવાનો નથી, એ વાત ત્યાગીઓની સફળતા, નિષ્ફળતાનો ઈતિહાસ આપણને જણાવે છે. જગત આખામાં, અને ખાસ કરી આપણા દેશમાં અને સમાજમાં તો ત્યાગીઓની ભારે જરૂર છે. સેવા માટે ઝંખનાર આપદ્વચસ્ત લોકો અને પ્રાણીઓનો પાર નથી. સેવકો શોધ્યા જડતા નથી. ત્યારે પછી દીક્ષાનો વિરોધ કેવી રીતે હોઈ શકે ? વિરોધ તો દીક્ષા લેનારમાં બ્યારે સેવકપણું મટી સેવા લેવાપણું વધી જાય છે ત્યારે જ ઉભો થાય છે. એટલે દીક્ષાના પક્ષપાતીઓ જો તેના વિરોધીઓનું મ્હોંડું આમાણિકપણે અને હંમેશને માટે બંધ જ કરવા માગતા હોય, અને પોતાના પક્ષનો ખરીદ્દો નહિ પણ સાચો જ વિજય માગતા હોય તો, તેમની ફરજ એ છે કે તેઓ દીક્ષાને સેવાનું સાધન બનાવે. કોઈ એમ ન કહે અને

ન સમજે કે સેવા સાથે દીક્ષાનો શો સંબંધ ? જો દીક્ષાનો મૂળ ઉદ્દેશ જીવનશુદ્ધિ હાથમાં હશે, અને તે માટેનો સતત પ્રયત્ન હશે તો દીક્ષા સેવા સાથે કશો વિરોધ જ નથી; અને જો એ મૂળ ઉદ્દેશ જીવનમ નહિ હોય, અથવા તે માટેની તાલાવેલી પણ નહિ હોય તો તેવ દીક્ષા જેમ ખીજની સેવા નહિ સાધે, તેમ દીક્ષા લેનારની પણ સેવા નહિ સાધે, એ નિઃશંક, એટલે જેમ હંમેશાં બનતું આવ્યું છે તેમ આજે પણ સેવા લેવા યોગ્ય વર્ગ મોટો હોવાથી સાચી દીક્ષાની સૌથી વધારેમાં વધારે ઉપયોગિતા છે.

દીક્ષાના પક્ષપાતીઓ જો આ વસ્તુ સમજવામાં એક રસ થઈ જાય તો, હજારો માબાપો પોતાના બે બાળકોમાંથી ઓછામાં ઓછું એકતો સાધુને ચરણે લાવપૂર્વક ધર્યા વિના નહિ રહે. આજે છાત્રાલયોમાં અને વિદ્યાલયોમાં બાળકો ઉભરાય છે. તેમને માટે પૂરતી જગ્યાઓ નથી. માબાપો પોતાના બાળકને તેવે સ્થળે મૂકવા તલસે છે, અને પોતાના બાળકને નીતિમાન તથા વિદ્વાન જેવા ભારે તનમનાટ ધરાવે છે, એવી સ્થિતિમાં દીક્ષા આપનાર ગુરુવર્ગ જો પોતાની પાસે અપાર જ્ઞાનનું, ઉદાત્ત નીતિનું અને જીવતા ચારિત્રનું વાતાવરણ ઉભું કરે તો જેમ ગૃહસ્થોને વગર પૈસે અને વગર મહેનતે પોતાનાં બાળકોને તાલીમ આપવાની તક મળે, તેમ ગુરુવર્ગની પણ ચેલાઓની ભૂખ લાંગે. પરંતુ આજનો દીક્ષાની તરફેણ કરનારો તેના ક્ષણ પાછળ શુદ્ધિ અને ધન ખર્ચનારો ગૃહસ્થ વર્ગ પણ એમ એકબીજા માને છે કે, આપણા બાળકો માટે સાધુ પાસે રહેવું સલામતીવાળું કે લાભદાયક નથી. જો તેઓને ગુરુવર્ગના વાતાવરણમાં વિશાળ અને સાચાં જ્ઞાન દેખાતાં હોય, અકૃત્રિમ નીતિ દેખાતી હોય તો તેઓ ખીજના નહિ તો પોતાના અને વધારે નહિ તો એક એક બાળકને ખાસ કરી પોતાના માનીતા ગુરુને ચરણે કાં ન ધરે ? આનો ઉત્તર શી છે એ વિચારવામાં આવે તો આજે દીક્ષાની ઉપયોગિતા શી છે એનું જ્ઞાન થાય.

જે વસ્તુ વધારે પ્રમાણમાં અને વધારે વખત સુધી, અથવા તો વધારે ઉંડાણથી જગતને ઉપયોગી હોય તે જ ટકી અને જીવિત રહી શકે છે. એટલે આપણે દીક્ષાને ટકાવી તેમજ સજીવ રાખવી હોય તો આપણો ધર્મ એને ઉપયોગી બનાવવાનો છે. એની ઉપયોગિતાની ચાવી જનસમાજ અને લોકની સેવામાં, તેમને માટે ખપી જવામાં, અને સતત અંતર્મુખ રહેવામાં છે; જે અંતર્જીવન વિકસિત થાય અને સેવામાર્ગ વિસ્તરે તો કોઈ પણ વખતે ન હોય તે કરતાં પણ વધારે આજે દીક્ષાની ઉપયોગિતા છે. આખું વિશ્વ જ સાચી દીક્ષા ઉપર ટકી અને સુખી રહી શકે.

આ ચર્ચા માત્ર દોષદર્શન માટે નથી પણ વસ્તુસ્થિતિ રજૂ કરી આજનું ત્યાગી વાતાવરણ પુનર્વિધાન માગી રહ્યું છે એ દર્શાવવા પૂરતી છે. હવે પુનર્વિધાનનો પ્રશ્ન આવે છે. પણ જે દીક્ષાની સામાન્ય હિમાયત કરનાર બન્નેપક્ષકારો, ખાસ કરી ગુરુઓ આ વસ્તુ સમજે છે તો તેમની વિચારણામાંથી પુનર્વિધાનનું 'ખોખું' ઉભું થશે અને કદાચ તેઓ માગશે તો પુનર્વિધાન પરત્વે બહારથી પણ તેઓને પ્રેરણા મળી આવશે. આપણે જાણીએ છીએ કે જે વસ્તુ મેળવવાની ઉત્કટ ઝંખના હોય છે તે વસ્તુ મળ્યા વિના કદી રહેતી નથી. તેથી પુનર્વિધાન કેવું હોવું જોઈએ એ ભાગ જાણીને જ છોડી દઉં છું. એ એક સ્વતંત્ર લાપણનો વિષય છે.

તા. ૨૬-૮-૩૦

સુખલાલ.

જ્ઞાનસંસ્થા અને સંઘસંસ્થા

તથા તેનો ઉપયોગ

જ્યાં માનવ જન્મ છે, ત્યાં જ્ઞાનનો આદર સહજ હોય જ છે, અને જરા ઓછો હોય તો એને જમાવવો પણ સહેલ છે. હિંદુસ્તાનમાં તો જ્ઞાનની પ્રતિષ્ઠા હજારો વર્ષથી ચાલી આવે છે. બ્રાહ્મણ અને શ્રમણ સંપ્રદાયની ગંગાધારાઓ માત્ર વિશાળ જ્ઞાનના પટ ઉપર જ વહેતી આવી છે, અને વહે જાય છે. ભગવાન મહાવીરનું તપ એટલે બીજું કંઈ જ નહિ પણ જ્ઞાનની ઉડી શોધ, જે શોધ માટે એમણે તન તોડ્યું, રાત દિવસ ન ગણ્યા, અને તેમની જે ઉડી શોધ જાણવા, સાંભળવા હજારો માણસોની મેદની તેમની સામે ઉભરાતી, તે શોધ એ જ જ્ઞાન, અને એના ઉપર જ ભગવાનના પંચનું મંડાણ છે.

ભગવાનના નિર્વાણ પછી, એમના અનુભવજ્ઞાનનો આસ્વાદ લેવા એકત્ર થયેલ, અથવા એકત્ર થનાર, હજારો માણસો એ જ્ઞાન પાછળ પ્રાણ પાથરતા. એ જ્ઞાને શ્રુત અને આગમ નામ ધારણ કર્યું, એમાં ઉમેરો પણ થયો, અને સ્પષ્ટતાઓ પણ થતી ચાલી. જેમ જેમ એ શ્રુત અને આગમના માનસરોવરને કિનારે જિજ્ઞાસુ હંસો વધારે અને વધારે આવતા ગયા, તેમ તેમ એ જ્ઞાનનો મહિમા વધતો ચાલ્યો. એ મહિમાની સાથે જ એ જ્ઞાનને મૂર્ત કરનાર એનાં સ્થૂળ સાધનોનો પણ મહિમા વધતો ચાલ્યો, સીધી રીતે જ્ઞાન સાચવવામાં મદદ કરનાર, પુસ્તક પાનાં જ નહિ પણ તેના કામમાં આવનાર તાડપત્ર, લેખણ, શાહીનો પણ જ્ઞાનના જેટલો જ આદર થવા લાગ્યો એટલું જ નહિ પણ એ પોથી પાનાનાં બંધનો, તેને રાખવા મૂકવ અને બાંધવાનાં ઉપકરણો બહુ જ સત્કારાવા લાગ્યાં. જ્ઞાન આપવ

અને મેળવવામાં જેટલું પુણ્ય કાર્ય, તેટલું જ જ્ઞાનનાં સ્થૂળ ઉપકરણોને આપવા અને લેવામાં પુણ્ય કાર્ય મનાવા લાગ્યું.

જ્ઞાનપ્રાપ્તિ અનેક માટે તપો યોજનામાં હતાં. એવાં તપો વધારે જાહેરમાં આવે, અને ચોમેર જ્ઞાનનું આકર્ષણ વધે, એટલા માટે મોટા મોટા જ્ઞાનતપના ઉત્સવો અને ભિન્નભિન્ન યોજના. તેની અનેક જાતની પૂજાઓ રચાઈ, ગવાઈ અને તેને લીધે એવું વાતાવરણ બની ગયું કે, જૈનનો એકેએક બચ્ચો એમ વગર ભણે સમજવા મંડી ગયો કે, 'કરોડો ભવનાં પાપ, એક જ પદના કે, એક અક્ષરના જ્ઞાનથી, બળી શકે છે.'

આ જ્ઞાનની ભક્તિ અને મહિમામાંથી, જે એકવારના વ્યક્તિગત, અને જાતે ઉપાડી શકાય એટલા જ, સાધુઓના ખંભે અને પીઠે ભંડારો લટકતા, તે બીજાં કારણો ઉપસ્થિત થતાં, મોટા બન્યા અને ગામ તથા શહેરમાં દૃશ્યમાન થયા. એક બાળુ શાસ્ત્રસંગ્રહ અને લખાણનો વધતો જતો મહિમા અને બીજી બાળુ સંપ્રદાયોની જ્ઞાન વિષેની હરીફાઈઓ, આ બે કારણોને લીધે પહેલાંની એકવારની મોટે ચાલી આવતી જ્ઞાનસંસ્થા આખી જ ફેરવાઈ ગઈ, અને મોટા મોટા ભંડારરૂપમાં દેખા દેવા લાગી.

દરેક ગામ અને શહેરના સંઘને એમ લાગે જ કે અમારે ત્યાં જ્ઞાનભંડાર હોવો જ જોઈએ. દરેક ત્યાગી સાધુ પણ જ્ઞાનભંડારની રક્ષા અને વૃદ્ધિમાં જ ધર્મની રક્ષા માનતો થઈ ગયો. પરિણામે આખા દેશમાં, એક છેડેથી બીજા છેડા સુધી જૈન જ્ઞાનસંસ્થા, ભંડારરૂપે વ્યવસ્થિત થઈ ગઈ. ભંડારો પુસ્તકોથી ઉભરાતા ચાલ્યા પુસ્તકોમાં પણ વિવિધ વિષયોનું અને વિવિધ સંપ્રદાયોનું જ્ઞાન સંઘરાતું ગયું. સંઘના ભંડારો, સાધુના ભંડારો, અને વ્યક્તિગત માલિકીના પણ ભંડારો એમ ભગવાનના શાસનમાં ભંડાર, ભંડાર અને ભંડાર જ થઈ ગયા. એની સાથે જ મોટો લેખકવર્ગ ઉભો થયો, લેખનકળા વિકાસ પામી, અને અભ્યાસી વર્ગ પણ લારે વધ્યો. છાપાંતી કળા

અહીં આવી ન હતી, ત્યારે પણ કાઈ એક નવો ગ્રંથ રચાયો કે તરત જ તેની સેંકડો નકલો થઈ જતી અને દેશના બધે ખૂણે વિદ્વાનોમાં વહેંચાઈ જતી. આ રીતે, જૈન સંપ્રદાયમાં જ્ઞાનસંસ્થાની ગંગા અવિચ્છિન્નપણે વહેતી આવી છે. વંદા, ઉધધ અને ઉંદરો તેમજ ભેજ, શરદી અને બીજાં કુદરતી વિદ્યો જ નહિ, પણ ધર્માધ યવનો સુદ્ધાંએ આ ભંડારો ઉપર પોતાનો નાશકારક પંખો ફેરવ્યો, હજારો ગ્રંથો તદ્દન નાશ પામ્યા, હજારો ખર્ચા ગયા, હજારો રક્ષકોની અને બીજાઓની બેપરવાઈથી નષ્ટબ્રષ્ટ થઈ ગયા, છતાં જ્ઞાન તરફની જીવતી જૈનભક્તિને પરિણામે આજે પણ એ ભંડારો એટલા બધા છે, અને એમાં એટલું બધું વિવિધ તેમ જ જૂનું સાહિત્ય છે કે, તેના અભ્યાસ કરવા માટે સેંકડો વિદ્વાનો પણ ઓછા જ છે. પરદેશના અને આ દેશના, કાડીબંધ શોધકો અને વિદ્વાનોએ આ ભંડારોની પાછળ વર્ષો ગાળ્યાં છે, અને એમાંની વસ્તુ તથા એનો પ્રાચીનરક્ષાગ્રંથ જોઈ તેઓ ચકિત થયા છે. વર્ષો થયાં કાડીબંધ છાપખાનાંઓને જૈન ભંડારો પૂરતો ખોરાક આપી રહ્યા છે, અને હજી પણ વર્ષો સુધી તેથી વધારે ખોરાક પૂરો પાડશે.

ભંડારો જેમ નામમાં તેમ સ્વરૂપમાં પણ હવે બદલાયા છે. હવે પુસ્તકાલયો, લાયબ્રેરીઓ, જ્ઞાનમંદિરો અને સરસ્વતીમંદિરોનાં નામ તેઓએ ધારણ કર્યાં છે, અને કલમને બદલે બીબામાંથી લખાઈ, નવે આકારે બહાર પડતાં જાય છે. ભંડારોની જૂની સંગ્રાહક શક્તિ હજી પુસ્તકાલયોમાં કાયમ છે. એટલું જ નહિ પણ તે, જમાનાના જ્ઞાનપ્રચાર સાથે વધી છે. તેથી જ આજનાં જૈન પુસ્તકાલયો જૂના જૈન ગ્રંથો ઉપરાંત આધુનિક, દેશી, પરદેશી અને બધા સંપ્રદાયોના સાહિત્યથી ઉભરાતા ચાલ્યા છે.

બ્રાહ્મણ સંપ્રદાયના અને જૈન સંપ્રદાયના ભંડારો વચ્ચે એક ફેર છે, અને તે એ કે બ્રાહ્મણના ભંડારો વ્યક્તિની માલિકીના હોય

છે. જ્યારે જૈન ભંડારો બહુધા સંઘની માલિકીના જ હોય છે, અને કવચિત્ વ્યક્તિની માલિકીના હોય, ત્યાં પણ તેનો સદુપયોગ કરવા માટે તે વ્યક્તિ માલિક છે. અને દુરુપયોગ થતો હોય ત્યાં મોટે ભાગે સંઘની જ સત્તા આવીને ઉભી રહે છે. બ્રાહ્મણો આસો મહિનામાં જ પુસ્તકોમાંથી ચોમાસાનો ભેજ ઉડાડવા, અને પુસ્તકોની સારસંભાળ લેવા, ત્રણ દિવસનું એક સરસ્વતીશયન નામનું પર્વ ઉજવે છે, જ્યારે જૂનો કાર્તિક શુદ્ધિ પંચમીને જ્ઞાનપંચમી કહી તે વખતે પુસ્તકો અને ભંડારોને પૂજે છે, અને એ નિમિત્તે ચોમાસામાંથી સંભવતો બગાડ ભંડારોમાંથી દૂર કરે છે. આ રીતે જૈન જ્ઞાનસંસ્થા જે એકવાર માત્ર મૌખિક હતી, તે અનેક ફેરફાર પામતાં પામતાં, અનેક ઘટાડા વધારા, અને અનેક વિવિધતા અનુભવતાં અનુભવતાં, આજે મૂર્તરૂપે આપણી સામે છે.

પરંતુ આ બધું વારસાગત હોવા છતાં અત્યારે, જમાનાને પહોંચી વળે તેવા અભ્યાસી વર્ગ એ ભંડારોની મદદથી કોઈ ઉભો થતો નથી. પ્રાચીન અને મધ્યકાળમાં જે ભંડારોએ, સિદ્ધસેન અને સમંતભદ્ર, હરિભદ્ર અને અકલંક, હેમચંદ્ર અને યશોવિજયને જન્મભાવ્યા, તે જ ભંડારો અને તેથીએ મોટા ભંડારો વધારે સગવડ સાથે આજે હોવા છતાં, અત્યારે વિશિષ્ટ અભ્યાસીને નામે મીંડુ છે. કોઇને જાણે સંગ્રહ સિવાય બીજી ખાસ પડી જ ન હોય તેમ અત્યારની આપણી સ્થિતિ છે. બે એક અપવાદને બાદ કરીએ તો આ જ્ઞાનસંસ્થાને વારસો સંભાળી રાખનાર, અને ધરાવનાર ત્યાગી વર્ગ જાણે તુષ્ટિમાં પડી ગયો છે, અને અત્યારના યુગની સામે તેમની જ્ઞાન દષ્ટિએ કેટલી મોટી જવાબદારી છે, એ વાત જ છેક ભૂલી ગયો છે, અથવા સમજી શક્યો નથી, એમ કોઈ પણ આખા સાધુવર્ગના પરિચય પછી કહ્યા વિના ભાગ્યે જ રહી શકે.

આ ભંડારોનો ઉપયોગ અભ્યાસીએ સર્જવામાં જ ખરો હોઈ શકે. અત્યારસુધી જે એની સ્થૂળપૂજા થઈ, તેણે હવે અભ્યાસનું રૂપ

ધારણ કરવું જોઈએ. સાધુવર્ગ એ વસ્તુ સમજે તો ગૃહસ્થો પણ એ દિશામાં પ્રેરાય અને આપણો વારસો બધે સુવાસ ફેલાવે.

અત્યારે જે કેટલાક ખાંડ ભાંડારો છે, એક જ ગામ કે શહેરમાં અનેક ભાંડારો છે, એક જ સ્થળે એક જ વિષયનાં અનેક પુસ્તકો છતાં, પાછાં વળી તેનાં અનેક પુસ્તકો લખાયે જ જવાય છે, અથવા સંધરે જ જવાય છે, તે બધાનો ઉપયોગતી દૃષ્ટિએ વિચાર કરી એક કેંદ્રસ્થ ભાંડાર તે તે સ્થાને બનવો જોઈએ. અને દરેક ગામ કે શહેરના કેંદ્રસ્થ ભાંડાર ઉપરથી, એક મહાન સરસ્વતીમંદિર ઉભું થવું જોઈએ, કે જ્યાં કોઈપણ દેશ-પરદેશનો વિદ્વાન આવી અભ્યાસ કરી શકે, અને તે તરફ આવવા લલચાય. ભાંડાર કે અર્ચિનની લાયકેરીનું ગૌરવ એ મુખ્ય સરસ્વતીમંદિરને મળે અને તેની અંદર અનેક જાતની ઉપયોગી કાર્યશાખાઓ ચાલે, જેના દ્વારા ભણેલ, અભણ, સમગ્ર જનતામાં એ જ્ઞાનગંગાના છાંટા અને પ્રવાહો પહોંચે.

આટલું આપણા ત્યાગી ગુરુઓ ન કરે તો તેઓ ઈચ્છશે છતાં તેમનામાંથી આલસ્ય, કલેશ અને બીનજવાબદારી જીવન કદી જ જવાનાં નથી. તેથી સાધુતાને જીવતી કરવા આ ભાંડારોના જીવંત ઉપયોગમાં જ વ્યવસ્થિત રીતે સાધુવર્ગે નિયંત્રણપૂર્વક અને ઈચ્છાપૂર્વક એક પણ ક્ષણનો વિલંબ કર્યા સિવાય ગોડવાઈ જવું જોઈએ. જેમના પૂર્વજોએ ખાલે જ્ઞાનની કાવડનો ભારેમાં ભારે બોળે લાકડીને ટેકે ઉપાડી, પગપાળા ચાલી કેડ વળી જાય ત્યાંસુધી અને ઘોળાં આવે ત્યાંસુધી જહેમત ઉઠાવી છે, અને એકેએક જણને તાજું જ્ઞાનામૃત પાવાની ફાશીષ કરી છે તે સાધુવર્ગને મારા જેવા ક્ષુદ્ર જ્ઞાનપિપાસુ સેવકે એમને વારસાગત કાર્ય જમાનાની રીતે બજાવવા માટે એમને વિનવણી કરવી, એમાં તો વિનવણી કરનાર, અને વિનવાતા વર્ગ, બંનેનું અપમાન છે. હું મારું પોતાનું અપમાન જ ગળી જાઉં તો પણ એ જ્ઞાનગંગાવાહીઓનું અપમાન સહી શકાય નહિ. તેથી તેઓ આપોઆપ સમજી જઈ વિનવણીને નિરર્થક સાબીત કરે.

સંઘસંસ્થા—હવે આપણે વિષયના ખીજ ભાગ તરફ વળીએ. જૈનો બૌદ્ધો અને ખીજ આજીવક જેવા શ્રમણ પંથોની પેઠે વર્ણવ્યવસ્થામાં નથી માનતા. એટલે એમને વર્ણોના નામ સામે કે વિભાગ સામે વાંધો નથી, પણ એ વર્ણુવિભાગને તેઓ વ્યાવહારિક કે આધ્યાત્મિક વિકાસમાં બંધનરૂપ માનવાને ના પાડે છે. બ્રાહ્મણસંપ્રદાય વર્ણુવિભાગમાં બહેંચાયેલો અને બંધાયેલો છે. એમાં જ્યારે વર્ણુવિભાગે વ્યાવહારિક અને આધ્યાત્મિક વિકાસ સાધવામાં બંધન ઉભું કર્યું અને આયં માનવોના માનસિક વિકાસમાં આડ ઉભી કરી ત્યારે ભગવાન મહાવીરે એ આડ ફેંકી દેવા, અને સામ્યવાદ સ્થાપવા યુદ્ધના જેટલો જ પ્રયત્ન કર્યો.

જેઓ જેઓ ભગવાન મહાવીરના અનુગામી થતા ગયા તેઓ વર્ણનું બંધન ફેંકતા કે ઢીલું તો કરતા જ ગયા, છતાં પોતાના પૂર્વજોના અને પોતાના જમાનાના બ્રાહ્મણપંથી પડોસીઓના કડક વર્ણબંધનોના સંસ્કારોથી છેક જ અલિપ્ત રહી ન શક્યા. એટલે વળી બ્રાહ્મણ પંથે જ્યારે જ્યારે જોર પકડ્યું, ત્યારે ત્યારે જૈનો એ પંથના વર્ણબંધનના સંસ્કારોથી કાંઈક રીતે અને કાંઈક લેપાયા. એકપાસ વર્ણબંધન સામેના જૈનવિરોધે, બ્રાહ્મણપંથ ઉપર સીધી અંસર કરી અને તે પંથના વર્ણબંધન સંસ્કારો કાંઈક મોળા પાડ્યા, અને ખીજે પાસ બ્રાહ્મણપંથના વર્ણબંધન વિષેના દઢ આગ્રહે જૈનપંથ ઉપર અંસર પાડી. જેને લીધે ઇચ્છાએ કે અનિચ્છાએ, એક અથવા ખીજે રૂપે, જૈન લોકોમાં વર્ણસંસ્કારોનું કાંઈક વાતાવરણ આવ્યું. આ રીતે વર્ણબંધનના વિરોધી અને અવિરોધી બંને પક્ષો એકબીજા સાથે લડતા, અફળાતા, છેવટે એકબીજાની થોડીઘણી અંસર લઈ, સમાધાનીપૂર્વક આ દેશમાં વસે છે.

આ તો ટુંકમાં ઐતિહાસિક અવલોકન થયું. પણ ભગવાન મહાવીરે જ્યારે વર્ણબંધનનો છેદ ઉડાડી મૂક્યો ત્યારે, ત્યાગના

દષ્ટિર્મિદુ ઉપર પોતાની સંસ્થાના વર્ગો પાડ્યા. મુખ્ય બે વર્ગ: એક ધરખાર અને કુટુંબકળીલા વિનાનો ફરતો અનગાર વર્ગ. અને બીજો કુટુંબકળીલામાં રાચનાર સ્થાનબદ્ધ અગારી વર્ગ. પહેલો વર્ગ પૂર્ણત્યાગી. એમાં સ્ત્રી અને પુરુષો બન્ને આવે, અને તે સાધુસાધ્વી કહેવાય. બીજો વર્ગ પૂર્ણ ત્યાગનો ઉમેદવાર. એમાં પણ સ્ત્રી અને પુરુષો બન્ને આવે અને તે શ્રાવક શ્રાવિકા કહેવાય. આ રીતે ચતુર્વિધ સંઘ વ્યવસ્થા અથવા વ્યાજ્ઞાણપંથના પ્રાચીન શબ્દનો નવેસર ઉપયોગ કરી ચતુર્વિધ વર્ણવ્યવસ્થા શરૂ થઈ. સાધુસંઘની વ્યવસ્થા સાધુઓ કરે; એના નિયમો એ સંઘમાં અત્યારે પણ છે, અને શાસ્ત્રમાં પણ બહુ સુંદર અને વ્યવસ્થિત રીતે મૂકાયલા છે. સાધુસંઘ ઉપર શ્રાવકસંઘનો અંકુશ નથી એમ કોઈ ન સમજે. પ્રત્યેક નિર્વિવાદ સારું કાર્ય કરવા સાધુસંઘ સ્વતંત્ર જ છે. પણ કયાંય ભૂલ દેખાય, અથવા તો મતભેદ હોય, અથવા તો સારા કાર્યમાં, પણ ખાસ મદદની અપેક્ષા હોય ત્યાં સાધુસંઘે પોતે જાતે જ શ્રાવકસંઘનો અંકુશ પોતાની ઈચ્છાથી જ સ્વીકાર્યો છે. એ જ રીતે શ્રાવકસંઘનું બંધારણ ઘણી રીતે જુદું હોવા છતાં તે સાધુસંઘનો અંકુશ સ્વીકારતો જ આવ્યો છે. આ રીતે પરસ્પરના સહકારથી એ બંને સંઘો એકંદર હિતકાર્ય જ કરતા આવ્યા છે.

મૂળમાં તો સંઘના બે જ ભાગ, અને ધર્મની દષ્ટિએ મહાવીરનો એક જ સંઘ છતાં ગામ અને શહેર તેમજ પ્રદેશોના ભેદ પ્રમાણે, એ સંઘ લાખો નાના નાના ભાગમાં વહેંચાઈ ગયો, અને વળી દુર્દૈવથી પડેલા શ્વેતાંબર, દિગંબર સ્થાનકવાસી જેવા ત્રણ ફાંટાઓને એ લાખો નાનકડા સંઘો સાથે ગુણીએ તો અનેક લાખો નાનકડા ટુકડા થઈ જાય. દુર્દૈવ ત્યાંથી જ ન અટક્યું પણ ગચ્છ વગેરેના ભેદો પાડી તેણે એ નાના ટુકડાઓને આજના હિંદુસ્તાનના ખેડૂતોની ખેડવાની જમીનના નાના નાના ટુકડાની પેઠે વધારે અને વધારે ભાગલા

પાડી દીધા. આ બધું છતાં જૈન સમાજમાં કેટલાંક એવાં સામાન્ય તત્ત્વો સુરક્ષિત છે, અને ચાલ્યાં આવે છે કે જેને લીધે આખો જૈન સંઘ એકત્ર થઈ શકે, અને એક સાંકળમાં બંધાઈ પ્રગતિ કરે જાય.

એ સામાન્ય તત્ત્વોમાં ભગવાન મહાવીરે વારસામાં આપેલી અનેક વસ્તુઓમાંની શ્રેષ્ઠ, શાશ્વત અને સદા ઉપયોગી એ વસ્તુઓ આવે છે. એક અહિંસાનો આચાર અને બીજી વસ્તુ અનેકાંતનો વિચાર.

ભગવાન મહાવીરનો સંઘ એટલે પ્રચારકસંઘ. પ્રચાર શેનો ? તો ઉપલી એ વસ્તુઓનો, અને એ એ વસ્તુઓની સાથે સાથે, અથવા એ એ વસ્તુઓના વાહનરૂપે નાની મોટી બીજી અનેક વસ્તુઓનો. હવે નાના નાના કટકાઓમાં વહેંચાયેલા, અને વળી વધારે અને વધારે આજે વહેંચાતો જતો જૈનસંઘ, પોતાના પ્રચારધર્મના ઉદ્દેશને, અને પ્રચારની વસ્તુને સમજી લે, તેમ જ આ સમયમાં આ દેશમાં તેમજ સર્વત્ર લોકોની શી અપેક્ષા છે, તેઓ શું માગે છે, એ વિચારી લે. અને લોકોની એ માંગણી અહિંસા તેમજ અનેકાંતદ્વારા કેવી રીતે પૂરી પાડી શકાય, એનો અભ્યાસ કરી લે તો હજીએ એ સઘ એ તત્ત્વો ઉપર અખંડ રહી શકે, અને એનું બળ ટકી શકે. ફરજનું ભાન જ, સમય, શક્તિ અને જીવિતો દુરુપયોગ અટકાવે છે. તેથી જૈનસંઘે પહેલાં પોતાની ફરજનું ભાન જીવનમાં જીવવું કરવું જોઈએ.

દેશના સદ્ભાગ્યે તેમાં જૈન જેવો પ્રચારકસંઘ પડ્યો છે. તેનું બંધારણુ વિશાળ છે. તેનું કાર્ય સૌને જોઈએ અને સૌ માગે તેવું જ છે. એટલે અત્યારે, બીજે કોઈપણ વખતે હતી તે કરતાં, સંઘસંસ્થાને અવસ્થિત કરવાની વધારે જરૂર છે. જે સંઘના આગેવાનો પોતાની સંઘસંસ્થાને નિષ્પ્રાણુ જેવા ન માગતા હોય અને પોતાના વારસદારોનો શાપ, તેમ જ દેશવાસીઓનો તિરસ્કાર વહોરવા ન

માગતા હોય તો, અત્યારે સંઘસંસ્થાને વ્યવસ્થિત કરવાની, તેનો ઉપયોગ રાષ્ટ્રપરત્વે કરવાની ખાસ જરૂર છે.

આ દેશમાં જે એકવાર ભારે વગસગ ધરાવતો તે બૌદ્ધસંઘ હતો નથી, છતાં જૈનસંઘ તો છે જ. એટલે આ સંસ્થાનો ઉપયોગ દેશપરત્વે પહેલાં જ થવો ઘટે; અને માત્ર તબલાં કે ખડતલ, ઝાંઝ કે ડાંડીઆરા વગાડવા-વગડાવવામાં, તેમ જ નિર્જીવ જમણુવારો મીઠાઈઓ ખાવા-ખવરાવવામાં, અને બહુ તો ભપકાબંધ વરઘોડ ચડાવવામાં જ એ સંઘસંસ્થા પોતાની છતિશ્રી ન સમજે. જો કેદ શાસનદેવી હોય અને તેના સુધી સાચી પ્રાર્થના પહોંચતી હોય, અને પ્રાર્થના પહોંચ્યા પછી તે કાંઈ કરી શકતી હોય, તો આપણે બધા તેને પ્રાર્થાશું કે આજે જ તેને પોતાનું શાસનદેવતા નામ સફળ કરવાનો વખત આવ્યો છે. જો આજે તે ઉદાસીન રહે તો ફરી તેને પોતાનો અધિકાર ઝોજસ્ત્રી બનાવવાની તક આવશે કે નહિ એ કહેવું કઠણ છે. ખરી વાત તો એ છે કે આપણે બધા જ શાસન-દેવતા છીએ, અને આપણામાં જ બધું સારું કે નરસું કરવાની શક્તિ છે. પ્રાર્થના કરનાર પણ આપણે છીએ, એટલે આપણી પ્રાર્થના આપણે જ પૂરી કરવાની છે. જો એ કામ આપણે ન કરીએ તો શાસનદેવતાને કપકો આપવો એનો અર્થ આપણી જાતને મૂર્ખ બનાવ્યા બરાબર છે. પુરુષાર્થ ન હોય તો કશું જ સિદ્ધ થતું નથી, અને હોય તો કશું જ અસાધ્ય નથી, તેથી આપણે આપણા પુરુષાર્થ સંઘસંસ્થાને દેશોપયોગી કરવામાં પ્રેરીએ એટલે આપણું કામ કેટલેક અંશે પુરું થયું.

જીવનશુદ્ધિ અને ભગવાન મહાવીર

આજનો છેલ્લો દિવસ એટલે શું ? લોકો એને સાંવત્સરિક દિવસ કે પર્વ કહે છે. પણ વળી સાંવત્સરિક એટલે શું ? એ પ્રશ્ન થાય છે. એનો ઉત્તર ઉપરના મથાળામાં આવે છે.

ભગવાન મહાવીર અને જીવનશુદ્ધિ એ બે વસ્તુ નોખી નથી જ. એક જ તત્ત્વનાં બે નામો અને રૂપો છે. કલ્પના અને શુદ્ધિ જ કાંઈક વિચારી શકે તેવી સૂક્ષ્મ વસ્તુ એ જીવનશુદ્ધિ. અને હાલતી ચાલતી, તથા જીવતી જાગતી, સ્થૂળ દષ્ટિને પણ ગ્રાહ્ય થઈ શકે તેવી જીવનશુદ્ધિ એ ભગવાન મહાવીર.

આજનો દિવસ જીવનશુદ્ધિનો એટલે જીવનશુદ્ધિને આદર્શ માનનાર હરકોઈને માટે પોતાના ભૂતજીવનમાં ડોકિયું કરવાનો, અને એ જીવનમાં ક્યાં ક્યાં કચરો એકઠો થયો છે, એની સૂક્ષ્મ તપાસ કરવાનો. આટલું જ કરવા માટે આપણે ભગવાનનું જીવન સાંભળીએ છીએ. જો એ જીવન સાંભળી પોતાના જીવનમાં એકવાર પણ ડોકિયું કરાય, અને પોતાની નબળાઈઓ નજરે પડે તો, સમજી લેવું કે તે બધાં જ તપો તપ્યો અને બધાં જ તીર્થોની યાત્રા કરી. પછી દેવ, ગુરુ અને ધર્મ એ ત્રણની જુદાઈ નહિ રહે, એને માટે એને રણરોઝની પેઠે રખડવું નહિ પડે.

આપણે સાંવત્સરિક દિવસો કેટલા પસાર કર્યા ? તેનો સ્થૂળ ઉત્તર તો સૌ કોઈ પોતાની જન્મપત્રિકામાંથી મેળવી શકે પણ મથાર્થ સાંવત્સરિક દિવસ પસાર કર્યો છે કે નહિ એનો સત્ય ઉત્તર

તો અંતરાત્મા જ આપી શકે. પચાસ વર્ષ જેટલી લાંબી ઉંમરમાં એકવાર પણ આવું સાંવત્સરિક પર્વ જીવનમાં આવી જાય તો, એ આકીનાં ઓગણપચાસે સફળ જ છે. ભગવાન મહાવીરનું જીવન સાંભળીએ છીએ ત્યારે તેમના ઉપર પડેલા ઉપસર્ગો સાંભળી અને તેમની પાસે હાજર થતી દેવોની સંખ્યા સાંભળી કાંતો અચરજ પામી વાહ વાહ કરીએ છીએ અને કાંતો ‘કાંઈક હશે’ એમ કહી અશ્રદ્ધાથી ફેંકી દેએ છીએ. જ્યારે એ ભયાનક પરિપ્લો, અને પ્રભાવશાળી દેવોની વાતો સામે આવે છે ત્યારે, શ્રદ્ધાથી અચંખો પામીએ, કે અશ્રદ્ધાથી એ વાત ન માનિયે, પણ બંનેનું પરિણામ એક જ આવે છે, અને તે એ કે આપણે ક્ષુદ્ર રહ્યા. આવું તો આપણા જીવનમાં ક્યાંથી આવે! એ તો મહાપુરુષમાં જ હોય અથવા કોઈમાં ન હોય એમ ધારી આપણે શ્રદ્ધાળુ હોઈએ કે અશ્રદ્ધાળુ હોઈએ, પણ મહાવીરના જીવનમાંથી આપણા સાધારણ જીવન પરત્વે કશું જ ઘટાવી કે ફલિત કરી શકતા નથી. એટલે આપણે તો જીવનશુદ્ધિની દૃષ્ટિએ ભગવાન મહાવીરના જીવનમાંથી કશો જ ફાયદો ઉઠાવી શકતા નથી, એમ સામાન્ય રીતે કહી શકાય. મહાવીરની મહત્તા દેવોના આગમન, કે બીજા દિવ્ય વિભૂતિઓમાં નથી. શરીરસૌષ્ઠવ કે બીજા ચમત્કારોમાં પણ નથી. કારણ કે જે દેવો આવી જ શકતા હોય તો બીજાઓ પાસે પણ આવે અને શરીરનું સૌષ્ઠવ તથા બીજા વિભૂતિઓતો મહાન ભોગી ચક્રવર્તીઓને કે જાદુગરોને પણ સાંપડે. ત્યારે પછી આપણે આવી અતિશયતાઓથી કાં લોભાવું નેહએ ?

ત્યારે પ્રશ્ન થશે કે, ભગવાનના જીવનમાં આકર્ષક અથવા ઉપયોગી, મોહક અસાધારણ તત્ત્વ શું છે કે જેનો સંબંધ આપણી સાથે પણ સંભવી શકે, અને જેને લીધે ભગવાનની આટલી મહત્તા છે ? એનો ઉત્તર રાતદિવસ ચાલતા આપણા જીવનમાંના તોફાનોમાંથી મળી રહે છે. જે તોફાનો આપણને હેરાન કરે છે, કચરી નાખે છે

અને નિરાશ કરી મૂકે છે, તેજ મનનાં તોફાનો ભગવાનને પણ હતાં. ભયનું ભારે વાવાઝોડું, ખીકનું ભારે દબાણ, લીધેલ સ્થિર રહેવાની પ્રતિજ્ઞામાંથી ચલિત થઇ, હંમેશની પહેલી ભોગની ટેવોમાં તણાઇ જવાની નબળાઈ, સંઘમનું રૂપ ધારણ કરીને આવી, અને ભગવાનની કસોટી થવા લાગી. પ્રતિજ્ઞાના અડગ પગ ડગાવવા, પૂર્વ ભોગોના રમરણ અને લાલચે આગનું રૂપ ધારણ કર્યું અને ખીર પાકવા લાગી. મહાવ્રતની ભીષ્મ પ્રતિજ્ઞા લેતી વખતે અંતરાત્માના દિવ્ય નાદને સાંભળવા ભગવાને જે મનમાં શ્રવણ બારીઓ ઉઘાડી મૂકી હતી, તેમાં દુન્યવી વાવાઝોડાના નાદો ખીલારૂપે દાખલ થયા. આ બધું છતાં એ ભીષ્મપ્રતિજ્ઞાવીર કેવી કેવી રીતે આગળ વધે જ ગયો, અને સંગમથી કે પગ ઉપરના ખીરપાકથી કે ખીલા ભોંકાવાથી જરા પણ પાછો ન હઠતાં, છેવટે વિજયવાન થયો, એ જ જાણવામાં મહાવીરના જીવનની મહત્તા છે. અને એવા સંગમ દેવો, એ રઘાતી ખીરો, એ કાનમાં ઠોકાતા ખીલાઓ આપણે રોજને રોજ આપણા જીવનમાં, ધર્મસ્થાનોમાં કે બજારમાં અનુભવીએ છીએ. કપડાં યોગીનાં હોય કે ભોગીનાં, પણ આપણા જીવનમાં એ બધા જ ઉપસર્ગો આપણે અનુભવીએ છીએ. પછી શંકા શી કે ભલા, આવા દેવો હોઈ શકે ? કે વળી આવા ઉપસર્ગો હોઈ શકે ? તેમજ અચળો પણ શો, કે અહો ! આ તો બધું ભગવાન જેવા મોટા પુરુષને જ હોય, એમને જ આવા ઉપસર્ગો પડે, અને એ જ તેને જિતી શકે.

આપણે પોતે ભગવાન છીએ. આપણા જીવનમાં તેમને પડ્યા, અને તેમણે સહ્યા, તે બધા જ ઉપસર્ગો રાત દિવસ આવે જાય છે. પણ આપણે પોતાના જીવનમાં ડોકિયું નથી કરતા, અને ભગવાનના જીવન તરફ પણ નજર કરીએ છીએ તો અંદર ઊતરવા ખાતર નહિ, પણ ઉપર ઉપરથી જ. એટલે જ આપણે ભગવાનના જીવન અને આપણા જીવન વચ્ચે ભારે ફેર અનુભવીએ છીએ, અને એ ફેર એક એવો દેવતાઇ માની લાઇએ છીએ કે આપણે ભગવાન ઉપર

શ્રદ્ધા રાખવા છતાં તેમનાથી વેગળા અને વેગળા રહીએ છીએ આપણે પોતે જ ભગવાન છીએ, એનો અર્થ એટલો જ કે ભગવાનનાં માનસિક વિટંબણાઓ એમના જીવનનાં તોફાનો, અને એમનું દિવ આસુરી વૃત્તિનું યુદ્ધ, એ જ આપણા જીવનમાં છે. ફેર હોય તો એટલો જ છે કે આપણે આપણા જીવનગત એ ઉપસર્ગોને જોત નથી, જોવા ઈચ્છતા નથી, તે માટે પ્રયત્ન કરતા નથી, જ્યાં ભગવાને એ બધું કર્યું. અને જે જાણે, ઈચ્છે અને પ્રયત્ન કરે તે વસ્તુને મેળવે તેથી જ ભગવાને જીવન મેળવ્યું અને આપણે ગુમાવ્યું અને હજી ગુમાવતા જઈએ છીએ.

મહાવીર કોના પુત્ર હતા, કંઈ નાતના હતા, ઉમર શી હતી, તેમનો પરિવાર કેટલો હતો, સમૃદ્ધિ શી હતી, ઘર ક્યારે છોડ્યું, ક્યાં ક્યાં ફર્યા, કોણ તેમના પરિચયમાં આવ્યું, કેટલા અને ક્યા ક્યા દૈવી બનાવો બન્યા, કે કેટલા રાજાઓ ચરણોમાં પડ્યા, કેટલા ચેલા અને ચેલીઓ થયા, કેટલા ગૃહસ્થોએ તેમના પગ પૂજ્યા, તેમણે શાં શાં કામો કર્યાં, ક્યાં નિર્વાણ પામ્યા, વગેરે બધું જાણવું હોય તો જાણવું ખરું પણ સ્મરણમાં રહે કે એ બધી બાબત તો વધારે ચમત્કાર પૂર્વક અને વધારે આકર્ષક રીતે બીજાના જીવનમાંથી પણ સાંભળી અને મેળવી શકીએ. ત્યારે આજકાલ વંચાતા મહાવીરજીવનમાંથી શું કાંઈ સાંભળવા જેવું નથી? એ પ્રશ્ન થશે. ઉત્તર ઉપર દેવાઈ તો ગયો જ છે, છતાં સ્પષ્ટતા ખાતર કહેવું જોઈએ કે મહાવીરજીવન સાંભળતી કે વિચારતી વખતે અંતર્મુખ થઈ, એમના જીવનની ઘટનાઓ, ખાસ કરી ગૃહસ્થ અને સાધક જીવનની ઘટનાઓ, આપણા જીવનમાં કઈ કઈ રીતે બની રહી છે તે ઉડાણથી જોવા કરવું. ચમત્કારો, દૈવી ઘટનાઓ અને અતિશયોની વાતો પાછળનું યથાર્થ રહસ્ય, આપણા જીવનને સામે રાખી, ભગવાનના જીવનમાં ડોકિયું કરવાથી તરત ધ્યાનમાં આવશે. એ ધ્યાનમાં આવતાં જ ભગવાનની

સ્વતઃસિદ્ધ મહત્તા નજરે ચડશે. પછી એ મહત્તા માટે કાષ્ઠ ઠાઠમાઠ દિવ્ય ઘટના કે ચમત્કારોનું શરણ લેવાની જરૂર નહિ રહે.

જેમ જેમ એ જરૂર નહિ રહે તેમ તેમ આપણે ભગવાનના જીવનની એટલે સાંવત્સરિક પર્વની નજીક જઈશું. આજે તો આપણે બધાય સાંવત્સરિક પર્વમાં હોવા છતાં તેમાં નથી; કારણ કે આપણે જીવનશુદ્ધિમાં જ નથી. એટલે સાંવત્સરિક પર્વનું કલેવર તો આપણી પાસે છે જ. એમાં પ્રાણ પૂરાય અને એ પ્રાણ પૂરવાના સ્થૂળ ચિહ્નરૂપે આપણે રાષ્ટ્ર માટે ભોગનો ત્યાગ કરીએ, અને એમ સાબીત કરી બતાવીએ કે, રાષ્ટ્રને ઉપયોગી થવાની જીવનશુદ્ધિ અમારામાં આ રીતે છે, તો આજનું આપણું આંશિક કર્તવ્ય સિદ્ધ થયું લેખાય.

ભગવાનની જીવનશુદ્ધિનો એટલે તેનો પડઘો પાડતો સાંવત્સરિક પર્વનો પંથ એવો વિશાળ છે કે તેમાંથી આપણે આધ્યાત્મિક અને લૌકિક બંને કલ્યાણ સાધી શકીએ. હવે જોવાનું છે કે જીવનશુદ્ધિનો દાવો કરતા આપણે રાષ્ટ્રસેવા દ્વારા એનો કેટલો વિકાસ કરી શકીએ છીએ. રસ્તો તો આજે ખુલ્લો થઈ ગયો છે. રાષ્ટ્રધર્મ એટલે પ્રવૃત્તિ અને જીવનશુદ્ધિ એટલે નિવૃત્તિ, એ બે વચ્ચેનો માની લોધેલ વિરોધનો ભ્રમ પણ હવે ભાંગી ગયો છે. એટલે ફક્ત પુરુષાર્થ કરવો છે કે નહિ, એ જ ઉત્તર આપવો બાકી રહે છે. આના ઉત્તરમાં જ જૈન સમાજનું જીવન અને મરણ સમાયલું છે.

ધર્મ અને પંથ

પ્રિય બંધુઓ અને બહેનો !

ધર્મ એ વિશાળ વસ્તુ છે. તે આત્માના સકળ સ્વરૂપને ખીલવવાનું સાધનો પુરાં પાડે છે. શ્રીહરિભદ્રસૂરિએ ધર્મબિન્દુમાં કહ્યું છે કે

ધનદો ધનાર્થિનાં પ્રોક્તઃ કામિનાં સર્વ કામદઃ ।

ધર્મ એવાપવર્ગસ્ય પારંપર્યેણ સાધકઃ ॥

ધન એ ધનના અર્થાંતે ધન આપવાવાળો છે, અમુક વસ્તુઓની કામના-ઈચ્છા કરનારને તેની કામના પુરો કરનાર છે અને ધર્મ જ સર્વ આદિ આપી પરંપરાએ મોકલેલો દાતા છે. ધર્મ આ પ્રમાણે વિશાળ અને વ્યાપક હોય છે, પણ તેનું વ્યાપક સ્વરૂપ ભૂલીને મમત્વને વશ થઈ કે કદાચહથી નાની અને બીજી મહત્ત્વની બાબતોના સંબંધમાં પંથો ઉભા થયા છે. પંથો મર્યાદિત બને છે, અને એક પંથવાળો બીજા પંથો ઉપર આક્ષેપ કરે છે, અને તેમાંથી ઝઘડા અને વેર વિરોધ પ્રકટે છે.

કોઈ ચોથને દિવસે સાંવત્સરિક પ્રતિક્રમણ કરે અને કોઈ પાંચમને દિવસે કરે, પણ જ્યાં સુધી બંને પક્ષવાળા આખા વર્ષમાં કરેલાં પાપનું પ્રાયશ્ચિત્ત કરે, અને બીજાઓ પ્રત્યે થયેલા વિરોધ કે અવિનયની ક્ષમા આપે અને માગે, ત્યાંસુધી બંને પક્ષો માનને પાત્ર છે. પણ જ્યાં બીજી મહત્ત્વની વસ્તુને પ્રધાનપદ આપવામાં આવે છે, ત્યાં ધર્મભાવના ભીડી જાય છે.

સ્વેતાંબર અને દિગંબર બન્ને જૈનધર્મના પંથોમાં દૃપ ટકા જોટલી સમાનતા છે. બંને ધર્મો શ્રીમહાવીર પ્રભુને, નવતત્ત્વને

પંચમહાવ્રતને, આત્માના અમરત્વને, કર્મને, પુનર્જન્મને, મુક્તિનાં સાધનો તરીકે જ્ઞાન દર્શન અને ચારિત્રને, અને એવી બીજી અનેક મહત્ત્વની વસ્તુઓને માને છે, તો પછી જે બાબતમાં મતભેદ હોય તેને જ કેમ આગળ ધરવામાં આવે છે ? મનુષ્યને પોતાની અને પોતાના પંથની વિશિષ્ટતા બતાવવાની ઇચ્છા થાય છે, અને તેથી જે તુચ્છ ભેદો હોય છે, તેને જ આગળ લાવે છે. કેઈ શ્વેતાંબરને દિગંબરના સંબંધમાં પૂછવામાં આવે તો તે એમજ કહે કે “તેમના અન્થો પાછળથી લખાયેલા છે, અને તેમનામાં સ્ત્રીને દીક્ષા હોય નહિ, અને દિગંબર સ્ત્રીઓ મોક્ષને પામે નહિ !” હવે દિગંબરને પૂછવામાં આવે તો તે પણ એમજ કહે કે “શ્વેતાંબર સંપ્રદાયના અન્થો પાછળથી લખાયેલા છે. શ્વેતાંબર પંથના સાધુઓ મહાવીર પ્રભુ જે દિગંબર હતા તેમની આજ્ઞાને લોપીને શ્વેત વસ્ત્રો પહેરે છે. તેમને ત્યાગ ધર્મ અમારા જેવો ઉત્કૃષ્ટ નહિ.” આવી રીતે મૂળ વસ્તુને બૂલી સ્ત્રીઓને મોક્ષ હોય કે ન હોય, સ્ત્રીઓ દીક્ષા લઈ શકે કે નહિ અથવા તો સાધુઓને વસ્ત્રો પહેરવાં કે ન પહેરવાં આ બીજા મહત્ત્વની બાબતો પર ભાર મૂકીને બીજા પંથની અવગણના કરવામાં આવે છે.

‘સમ્યગ્દર્શનજ્ઞાનચારિત્રાણિ મોક્ષમાર્ગઃ’ એ બાબતમાં શું મતભેદ છે ? કષાયમુક્તિઃ સા ઇવ મુક્તિઃ કષાયથી મુક્ત થવું એ જ મુક્તિ છે, એમાં શું મતભેદ છે ? દાન, શીલ, તપ અને લાવ એ ધર્મનાં ચાર અંગ છે, તેમાં મતભેદ છે ? પંચમહાવ્રતમાં મતભેદ છે ? એકતા બતાવનારાં અનેક તત્ત્વો હોવા છતાં તેને જતાં કરીને ભેદદર્શક બીજા મહત્ત્વની બાબતો પર ભાર મૂકવામાં ઝંઘડાઓ થાય છે. શ્વેતાંબર હોય કે દિગંબર હોય, બૌદ્ધ હોય કે અન્ય કોઈ ધર્મી હોય, પણ જેના હૃદયમાં સમભાવ છે, તે મોક્ષ મેળવશે, એમાં ભેદ નથી.

જૈનધર્મને સ્પષ્ટતા અથવા અનેકાંતવાદ કહે છે. જે સ્પષ્ટતાદનું અર્થ સ્વરૂપ સમજે, તે કદાપિ દુરાગ્રહી કે પરમત અસહિષ્ણુ હોઈ

શકે નહિ. તે તો સામા મનુષ્યને અપેક્ષાએ સમજે છે, અને તેથી તે કદાપિ બીજાઓ જોડે લડતો નથી. ધર્મના લોટની અપેક્ષાથી રેતી ભારે લાગે, તેજ રેતો સીસાના ભૂકાની અપેક્ષાએ હલકી લાગે. આ રીતે રેતમાં ભારેપણું તેમજ હલકાપણું બંને ગુણ આવેલા છે, પણ તે અમુક અપેક્ષાએ છે.

જેમ પંથોમાં મતભેદ પડે, તેમ ધર્મોમાં પણ મતભેદ પડે. ત્યારે મનુષ્યે શું કરવું ? ત્યાં બધા ધર્મો કરતાં પણ એક મોટું તત્ત્વ છે કે જે આત્મધર્મ છે. આત્મધર્મોવલંબી સ્વાશ્રયી બને છે. તે ધર્મોનાં પુસ્તકો વાંચે છે, બીજા મહાન્ પુરુષોનાં વચનો શ્રવણ કરે છે, પણ છેવટે તો પોતાના ઉપર જ વિશ્વાસ રાખે છે. આ ઉપર એક જાણીતું દૃષ્ટાંત છે. યુધિષ્ઠિર મહાભારતના યુદ્ધમાં અણીને પ્રસંગે પોતાના પક્ષનો જય થાય, તે હેતુથી પોતાના અંતરાત્માને ઠગીને શ્રીકૃષ્ણના મૂચનથી એક અસત્યવચન બોલ્યા, અશ્વત્થામા નામનો હાથી મરી ગયો હતો. જ્યારે અશ્વત્થામાના પિતા દ્રોણાચાર્યે યુધિષ્ઠિરને સત્યવાદી માનીને પૂછ્યું કે “ શું મારો પુત્ર અશ્વત્થામા મરી ગયો ? ” યુધિષ્ઠિરે અંતરાત્માને ઠગીને કહ્યું કે અશ્વત્થામા મરી ગયો. પણ ધીમેથી ઉમેર્યું કે નરો વા કુંજરો વા (માણસ મરી ગયો હોય કે હાથી મરી ગયો હોય !) આ અસત્ય વચન બોલવાથી તેમના હૃદયને ઘણો આઘાત થયો. વાત એટલેથી અટકતી નથી. મહાભારતનું યુદ્ધ પૂરું થયું, અને છેવટના સમયે યુધિષ્ઠિર પોતાના ચાર ભાઈઓ તથા દ્રૌપદી સાથે હિમાલય તરફ જવા નીકળ્યા. રસ્તામાં જંગલમાં થઈને તેઓ ગયા. ત્યાં એક કુતરો તેમની સાથે હતો. જંગલમાં યુધિષ્ઠિરના ચારે ભાઈઓ તથા દ્રૌપદી મરણ પામ્યાં, અને એકલા યુધિષ્ઠિર જીવતા રહ્યા અને કુતરો તો તેમની સાથે હતો. જંગલને અંતે ઇંદ્ર એક વિમાન લઈને આવ્યા અને યુધિષ્ઠિરને કહેવા લાગ્યા કે ચાલો આ વિમાનમાં બેસો, આપણે સ્વર્ગે જઈએ. યુધિષ્ઠિરે તે કુતરાને સાથે લીધા સિવાય સ્વર્ગે જવાની ના પાડી.

ઇંદ્રે ઘણું સમજાયું, પણ તેમણે ના પાડી. ત્યારે ઇંદ્રે કહ્યું “ હું ઇન્દ્ર તરીકે કહું છું કે જે આ તક ગુમાવશે તો ફરીથી તક નહિ મળે. માટે કુતરાને સાફ શા માટે સ્વર્ગને જતું કરે છે ?” યુધિષ્ઠિરે કહ્યું. “ શ્રીકૃષ્ણે મને એકવાર મારી ઇચ્છા વિરુદ્ધ અસત્ય બોલાવ્યું હતું. હવે તમે ઇંદ્ર હો કે ઇંદ્રના પિતા હો, પણ મારો આત્મા કહે છે કે આ કુતરો જંગલમાં મારી સાથે હતો, તો તેને મૂકીને હું સ્વર્ગમાં એકલો આવી શકું નહિ. હું મારા અસત્ય વચનના પરિણામથી આ પાઠ શીખ્યો છું કે જે મારું હૃદય કબૂલ ન કરે તે ગમે તેવો મહાન પુરુષ કહે તો પણ હું સ્વીકારું નહિ.” આ શબ્દો બોલતાં જ તે કુતરો ધર્મરાજ થઈ ગયો. યુધિષ્ઠિરની પરીક્ષા લેવાનો આ પ્રયત્ન હતો તેમાં તે ફાળ્યો.

રાજદણ્ડમયાત્પાપં નાચરત્યધર્મો જનઃ ।

પરલોકમયાદ્ મધ્યઃ સ્વભાવાચ્ચૈવ ઉત્તમઃ ॥

કનિષ્ઠ મનુષ્ય રાજદંડના ભયથી પાપકર્મ કરતો નથી, મધ્યમ પુરુષ પરલોકના ભયથી પાપકર્મથી અટકે છે, પણ ઉત્તમ પુરુષ તો સ્વભાવથી જ સારી રીતે વર્તે છે.

સાર એ છે કે પંથો કરતાં ધર્મ મહાન છે, અને ધર્મો કરતાં આત્મધર્મ મહાન છે. જ્યાં મનુષ્ય મહત્ત્વની વસ્તુને પ્રધાનપદ આપે છે, ત્યાં નાના નાના મતભેદો ચાલ્યા જાય છે. અને ધર્મ એ અશાંતિ નહિ પણ શાંતિનું સ્થાન બને છે.

૨૨-૮-૩૦

મણિલાલ નથુભાઈ દારી.

અમારિ—અહિંસા

અહિંસાનો બોધ સર્વ ધર્મમાં અપાયો છે. હિંદુધર્મ, જૈનધર્મ અને બૌદ્ધધર્મ તો અહિંસાને સ્વીકારે છે, એટલું જ નહિ પણ બાઈબલ પણ જણાવે છે Thou shalt not kill “તારે ક્રોધને મારી નાખવું નહિ.” અહિંસા એ કેવળ નિષેધાત્મક નથી, પણ તેનું વિધાયક સ્વરૂપ પણ છે અને તેના વિધાયક અથવા નિશ્ચયાત્મક સ્વરૂપને વિશ્વપ્રેમ કહે છે. આપણે અહિંસાને ચાર વિભાગમાં બહેંચી નાખીશું.

સામાન્યહિંસા, સામાજિકહિંસા, ધાર્મિકહિંસા, અને આત્મિકહિંસા. સામાન્ય રીતે ક્રોધપણુ જીવનો ધાત કરવો, તેને પ્રાણુથી છૂટો કરવો તે હિંસા ગણાય છે. ખોરાકનિમિત્તે, ક્રીડાનિમિત્તે, શિકારનિમિત્તે, મનુષ્યો પશુઓની હિંસા કરે છે. શરીરથી મનુષ્યો જે હિંસાદ્વારા પાપ કરે છે, તેના કરતાં વચનોથી વધારે પાપ કરે છે. જીભનાં પાપ શરીરનાં પાપ જેવાં સ્પષ્ટ દેખાય નહિ. પણ તલવારના ધા કરતાં વચનનો ધા ઘણો વિશેષ કારી હોય છે. પરનિંદા સાંભળવામાં તથા કરવામાં આપણને રસ પડે છે. જ્યારે ક્રોધના સંબંધી નિંદાની વાત અથવા ઘસાતું વચન આપણે સાંભળીએ ત્યારે આપણે બેઘડક કહેવું કે “કદાચ એ વાત સાચી ન પણ હોય અને હોય તો પણ તે વિષે બોલીને તેને વધારવી એ દયાભર્યું નથી—એ હિંસા છે.”

ક્રોધ એ મૂર્ખતા કરી. પણ તેની વાત કરીને ખીજને કહેવામાં આપણે પણ મૂર્ખ ઠરીએ છીએ. એક કવિએ કહ્યું છે કે :

પરાઈ મૂર્ખતા કાળે, મુખે ના ઝેર તું લેજે.

આપણે આપણાં કાર્યો તથા વચનો વાસ્તે જવાબદાર છીએ, તેના કરતાં પણ આપણા વિચારો વાસ્તે વધારે જવાબદાર છીએ. કાર્યો અને વચનોની અસર પરિમિત છે, પણ આપણા વિચારો સૂક્ષ્મ હોવાથી ઘણે દૂર સુધી પહોંચે છે. અને વાતાવરણને કાંતો

અગાડે છે કે સુધારે છે. પ્રસન્નચંદ્ર રાજાપત્તિ દષ્ટાંત જોઈને આલમને સુવિદિત છે. તેમણે પોતાના જ વિચારવડે દેવગતિને યોગ્ય કર્મ બાંધ્યું, નરકગતિને યોગ્ય કર્મ બાંધ્યું અને કેવળી પણ થયા, માટે મનુષ્યના બંધ અને મોક્ષનું કારણ તેના વિચારો છે. વિચાર એ તેના વચનોનો તથા કાર્યોનો પિતા છે. દાન, શીલ, અને તપ એ ત્રણેની મહત્તા તેની પાછળ રહેલા ભાવ-વિચાર ઉપર રહેલી છે. આપણા સમાજમાં પણ અનેક પ્રકારે હિંસા થઈ રહેલી છે. જો કે આપણે કોઈને શસ્ત્રથી મારતા નથી, પણ બાળલગ્ન, કન્યાવિક્રય, વૃદ્ધલગ્ન, એક પત્ની હોવા છતાં બીજું લગ્ન કરવું-આ બધાં રૂઢિનાં શસ્ત્રો છે. તે સમાજના જીવનને, અને સમાજમાં રહેલી વ્યક્તિઓનાં જીવનને કચરી નાખે છે, દાબી રાખે છે, રીબાવી રીબાવીને મારે છે, ને કોઈવાર તો કસોઈના છરા કરતાં પણ ભારે દુઃખ ઉત્પન્ન કરે છે. સમાજમાં રહેલા દૂર રીવાજોને આપણે ફેરવાવીએ નહિ, પણ તે સંબંધી આંખમીચામણાં કરી તે રીવાજોને ચાલવા દઈએ તો આપણે પણ હિંસામાં ભાગ લીધો છે. Inaction in an act of mercy is an act in a deadly sin દયાના કામમાં છતી શક્તિએ ભાગ ન લેવો તે નિર્દયતાના કાર્યમાં ભાગ લીધા સમાન છે.

ધાર્મિકહિંસા, યજ્ઞનિમિત્તે પશુનો વધ કરવો તે ધાર્મિકહિંસાનો એક પ્રકાર છે. બીજા ધર્મોની નિંદા કરવી, બીજા પંથોપર આક્ષેપો કરવા, એ પણ ધાર્મિક હિંસા. ઘણા ખરા ધાર્મિક મનુષ્યો પોતાના સત્યસિદ્ધાંતો પ્રતિપાદન કરવાનું રચનાત્મક કાર્ય કરવાને બદલે બીજા પંથ કે ધર્મના દોષો નિરૂપણ કરવાનું ખંડનાત્મક કાર્ય કરે છે, અને આમ કરવા જતાં સિદ્ધાંતોની ચર્ચા દૂર રાખી જીવન વિચારોને માનનારાઓ ઉપર અંગત આક્ષેપો કરે છે; આ પણ એક પ્રકારની પ્રબલ હિંસા છે. કોઈપણ ધર્મનું અર્થુ વાક્ય કે અર્થો શ્લોક લખને, તેનું દૂષણ બતાવવું અને તેનું ખંડન કરવું એ મહાન દોષ છે.

મનુસ્મૃતિમાં એક શ્લોક છે, તેની પ્રથમની લીંટી આ પ્રમાણે છે

ન માંસભક્ષણે દોષો ન મયે ન ચ મૈથુને ।

માંસભક્ષણમાં, દારૂમાં, અને મૈથુનમાં દોષ નથી—આટલું જો કાઠ વાંચે તો મનુસ્મૃતિ અને તેના લખનાર તથા માનનાર ઉપર તિરસ્કાર પ્રકટે. પણ તે શ્લોકની બીજી લીંટી જણાવે છે કે—

પ્રવૃત્તિરેષા ભૂતાનાં નિવૃત્તિસ્તુ મહાફલા ॥

લોકોની ઉપર પ્રમાણે પ્રવૃત્તિ છે. પણ તે ત્રણ દોષોથી મુક્ત થવું તે મહા ફળદાયી છે. માટે અર્ધા ઉતારાઓ કરી બીજા ધર્મની નિંદા કરવી, કરાવવી તે ધાર્મિક હિંસા છે.

અંત્યજો તરફનું લોકોનું વર્તન એ પણ ધર્મ સંબંધીના અધુરા જ્ઞાનને આભારી છે. સર્વ ભૂત પ્રાણીમાં પ્રભુ રહેલો છે—એમ માનવું, અને તે સાથે અંત્યજમાં રહેલા પ્રભુનો તિરસ્કાર કરવો એ કેમ યોગ્ય ગણાય ? છતાં ધર્મને નામે જ અંત્યજો અત્યાર સુધી કચરાયા છે.

હવે ચોથી અને મહત્વની હિંસા તે આત્મિકહિંસા છે.

જ્યાં રાગ, દ્વેષ અને મોહ છે, ત્યાં આત્માની સ્વાભાવિક સ્થિતિનો નાશ થાય છે.

કોઈ વસ્તુ અથવા મનુષ્ય ઉપર આપણને રાગ થાય, પછી તે વસ્તુની પ્રાપ્તિમાં કોઈ અંતરાય નાંખે, અથવા તે મનુષ્ય પ્રત્યેના આપણા પ્રેમમાં કોઈ ખલેલ નાખે, તો તરત જ દ્વેષ પેદા થાય છે. એટલે વસ્તુતઃ રાગ જ દ્વેષનું કારણ છે. પણ આ રાગ અને દ્વેષનું ખરું કારણ અજ્ઞાન છે. અજ્ઞાનને લીધે મનુષ્ય જે વસ્તુઓ પોતાની નથી તેના પર રાગ ધરે છે, અને તેમાંથી દ્વેષ જન્મે છે. માટે જ્યાં સુધી જીવનની એકતાનું જ્ઞાન ન થાય, ત્યાં સુધી આત્મિક હિંસા સર્વથા નાશ ન પામે. કેવળ અહિંસક મનુષ્ય જ જીવનપ્રેમી બને છે. તેના પ્રેમ વિશ્વવ્યાપી બને છે, અને તેના વિચારો, વચનો, અને કાર્યો સમગ્ર જગતને આનંદદાતા નીવડે છે.

જ્ઞાનના ભંડારો અને સંઘસંસ્થા

સાત ક્ષેત્રમાંથી ગઈકાલે ચૈત્ય અને મૂર્તિના સંબંધમાં વ્યાખ્યાન થઈ ગયાં છે, હવે જે પાંચે ક્ષેત્ર રહ્યાં, તેમાંથી આપણે જ્ઞાનનો અને સંઘનો વિચાર કરીએ. કારણ કે સંઘમાં સાધુ, સાધ્વી, શ્રાવક અને શ્રાવિકા એ ચારે અંગ સમાઈ જાય છે.

સંઘના ઉદ્ધારાર્થે મુખ્ય સાધન જ્ઞાન છે. અંધારા ઓરડામાં જતાં આપણે સ્તંભ સાથે અકળાઈએ, અથવા તો ખુરસી સાથે ઠોકર વાગે કે રસ્તામાં પડેલા ખડીઆને ઉઘી વાળીએ, પણ તે ઓરડામાં દીપકનો પ્રકાશ આવતાં વસ્તુસ્થિતિ ખરી રીતે સમજાય છે. તેવી રીતે જ્ઞાનથી વસ્તુઓનું ખરું સ્વરૂપ સમજાય છે; અને પછી આપણે હેય અને ઉપાદેયનો વિવેક કરી શકીએ છીએ. પ્રથમ મહાવીર સ્વામીએ ત્રપદી કહી. તેમાંથી ગણધરોએ શાસ્ત્રો ગુંથ્યાં. જ્યારે લોકો મૂળ સૂત્રો સમજવાને અસમર્થ હોય-અથવા પૂરતા સમર્થ ન હોય ત્યારે તે સૂત્રો પર ભાષ્યો રચાયાં, ભાષ્યો પર ટીકાઓ થઈ. આમ ખરા-જાત અનુભવી જ્ઞાનીઓના અભાવે તેમણે લખેલાં પુસ્તકો અને તેની ટીકાઓ આધારભૂત બને છે. જ્યારે સાચા જ્ઞાનીઓ જીવતા હોય, વિદ્યમાન હોય, ત્યારે તેમના હૃદયના ઉદ્દગારો એ જ શાસ્ત્રો બને છે. પણ જ્યારે પોતાનામાંથી નવું જ્ઞાન ઉત્પન્ન કરવાની શક્તિ હોય નહિ તેવા શિષ્યો હોય છે, ત્યારે તેઓ ભાષ્યો, ટીકાઓ, અવચૂરિઓ લખે છે, અને પછી જીવનપ્રવાહ વહેતો અટકે છે અને અમુક સ્થાયી વિચારો પુસ્તકોરૂપે દૃઢ થાય છે. તેવા પુસ્તકોના ભંડારોને જ્ઞાનના ભંડારો કહે છે. જ્ઞાનનાં પુસ્તકો આપણને તત્ત્વજ્ઞાન, મહાન પુરુષનાં ચરિત્રો અને તત્ત્વજ્ઞાનને જીવનમાં ઉતારવાનો માર્ગ-આચારો પૂરા પાડે છે. દરેક જમાનાનું મુખ્ય કામ એ છે કે ભૂતકાળના મહાપુરુષોએ આપણને

જે વારસો આપ્યો હોય તે સાચવવો, અને તે વારસામાં ઉમેરો કરીને ભવિષ્યની પ્રજાને તે વારસો સોંપવો. હવે વૃદ્ધિ કે ઉમેરો કરવાની વાત તો દૂર રહી. તેને સાચવવા જેટલો પણ શક્તિ આપણામાં નથી. સાચવવાના બે માર્ગ છે. એક તો જે જ્ઞાન પુસ્તકોમાં લખેલું હોય તેને લણવું અને સમજવું અને બીજો માર્ગ જે પુસ્તકોમાં તે જ્ઞાન લખાયું હોય, તેને બરાબર સાચવવા, તેને અમુક પેઢીઓમાં ગોઠવવા, તેને ઉધર્ધ ન લાગે તેવી સંભાળ રાખવી કે જેથી તે પુસ્તકો વર્તમાન કાળના કે ભવિષ્યના જ્ઞાનીઓને ઉપયોગમાં આવે. પ્રથમ લઢીઆઓ પુસ્તકો લખતા, તેને બદલે હવે પુસ્તકના રૂપમાં છાપવામાં આવે છે, તેથી ઘણો લાભ છે. છાપેલાં પુસ્તકો શુદ્ધ હોય છે, અને ઘણા મનુષ્યો તેનો સહેલાઈથી લાભ લઈ શકે છે.

જ્ઞાનને આપણે એટલું મહત્ત્વનું માનીએ છીએ કે આપણે જ્ઞાનનું ઉદ્ધાપન (ઊજમણું) કરીએ છીએ. તે પ્રસંગ જ્ઞાનની મહત્તા બતાવવાનો હોય છે, પણ તેને બદલે જ્ઞાનનાં સાધનો અને બીજાં અનેક શોભાભર્યા પદાર્થોની છાપ પ્રેક્ષક વર્ગ પર પડે છે. ૧૦૦૦૦૦ રૂ.નું એક મનુષ્ય ઊજમણું કરે, અને જ્ઞાનનાં પુસ્તકો ૨૫ રૂપીઆનાં મૂકે, આ તે શું જ્ઞાનનું ઉદ્ધાપન ? જ્યારે જીવનની કિંમત ઘટે છે ત્યારે આકારોની માન્યતા વધે છે, તેવી સ્થિતિ અહીં થઈ છે.

આપણી પાસે સંખ્યાબંધ પુસ્તકો છે. અમારા લંડોરોમાં ૨૦૦૦ વર્ષની જૂની તાડપત્ર પરની પ્રત છે. એમ કહેવાથી જ્ઞાનની મહત્તા વધતી નથી. જ્યારે કોઈ યુરોપીયન જળ, ઓક્સીજન અને હાઇડ્રોજન નામના બે વાયુનું બનેલું છે, એમ વિજ્ઞાનથી પુરવાર કરે ત્યારે આપણે કહીશું કે અમારા શાસ્ત્રમાં જળને “વાતયોનિ” કહેલું છે. એટલે જળનું ઉદ્ભવસ્થાન વાયુ છે. હવાઈ વિમાનની કોઈ વાત કરે તો કહે અમારા શાસ્ત્રમાં ક્યાં પવનપાવડી નહતી? કોઈ તોપની વાત કરે તો અમારે ત્યાં અગ્ન્યસ્ત્ર હતું. જ્યારે કોઈ નવી શોધ કરે, ત્યારે

આપણે કહી છીએ કે એ તો અમારા શાસ્ત્રમાં લખેલું છે. પણ શાસ્ત્ર વાંચીને આપણે નવું શું શોધી કાઢ્યું?

ન્યાં સુધી જ્ઞાનદ્વારા મનુષ્યને સાચી સમજ ન પેદા થાય ત્યાં સુધી મનુષ્ય બાહ્ય વસ્તુઓમાં સુખને શોધવા બહુ ફાંફાં મારે છે. પણ અંતે તે કંટાળે છે. કારણ કે સાચું સુખ બહારના પદાર્થોમાં નહિ પણ પોતાની અંદર રહેલું છે. પુસ્તકો એ સાધનો છે, અને સાધ્ય સદ્જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ છે. હવે આ સદ્જ્ઞાન મનુષ્ય પુસ્તકોદ્વારા મેળવી શકે, તેમજ પોતાના અનુભવોદ્વારા પણ પ્રાપ્ત કરી શકે. હજારો શાસ્ત્રો કરતાં પણ એક મનુષ્યનો જાત અનુભવ ચઢી જાય છે. જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવાની ઈચ્છાવાળાએ કોઈ વસ્તુની પ્રાચીનતાથી કે અર્વાચીનતાથી તેનું માપ કાઢવાનું નથી. કવિ કાલિદાસે માલવિકાગ્નિમિત્રમાં લખ્યું છે કે. “પ્રાચીન એટલું બધું સાફ નહિ. તેમ જ નવું એટલું બધું ખોટું નહિ. જ્ઞાનીઓ-વિચારવંતો પ્રાચીન તેમ જ અર્વાચીન-એ બંનેની પરીક્ષા કરીને બેમાંથી એકનો સ્વીકાર કરે છે. ત્યારે મૂઢ-મૂર્ખ મનુષ્યો બીજાની બુદ્ધિ પર વિશ્વાસ રાખી દોરાર્ધ જાય છે.” માટે પ્રાચીન કે અર્વાચીનના ઝઘડામાં નહિ ઉતરતાં મનુષ્યે દરેક વસ્તુની તેની પોતાની મહત્તા ઉપર કિંમત આંકવી અને જે પોતાના આત્મવિકાસને મદદગાર થાય તેનો સ્વીકાર કરવો. મહાન પુરુષો તો કહેતા આવ્યા છે કે અમે કહીએ છીએ માટે અમુક વસ્તુને સ્વીકારતા ના, પણ સોનાને જેમ કષ, છેદ અને તાપ લગાડે છે, તેમ તમારા હૃદય, મન અને અનુભવની કસોટી લગાડો અને વાત સ્વીકારવા યોગ્ય લાગે તે સ્વીકારો, અને તે પ્રમાણે જીવન જીવો. તમારો અનુભવ તેની સત્યતા કે અસત્યતા પુરવાર કરી આપશે. જેમને કાંઈ પણ વસ્તુ જીવનમાં ઉતારવી નથી, અને તે વસ્તુની સત્યતાનો અનુભવ કરવો નથી, તેઓ તો પ્રાચીન સૂત્રોને ટાંક્યાં કરશે, પણ જેઓ સત્યજીવન જીવવા માગે છે, તેઓ તો દ્રવ્ય, ક્ષેત્ર, કાળ, ભાવનો વિચાર કરી સત્ય જ્ઞાનને વ્યવહારમાં ઉતારશે.

હવે આપણે સંઘનો વિચાર કરીએ. ઉમાસ્વાતિ સ્વામી પ્રશમરતિમાં લખે છે કે પરસ્પરોપગ્રહો જીવાનામ્ જીવો પરસ્પર ઉપકારી છે. શ્રાવકો સાધુઓને સંયમ નિર્વાહનાં સાધનો પુરાં પાડે અને સાધુઓ શ્રાવકોને જ્ઞાનપ્રાપ્તિમાં મદદ કરે, આ રીતે ચતુર્વિધ સંઘનાં ચારે અંગો એકબીજાને સહાયક છે. પણ જ્યાં અજ્ઞાન વધે અને બીન મહત્ત્વની બાબતોને પ્રધાનપદ આપવામાં આવે, ત્યારે પક્ષાપક્ષી થાય અને ઝઘડાઓ વધે, અને જ્યાં ધર્મનો હેતુ એકતા સંપ, અને શાંતિ હોવો જોઈએ, ત્યાં જ ધર્મનિમિત્તે વેર વિરોધ થાય એ નહિ ઇચ્છવા યોગ્ય ઘટના છે. જ્યારે જ્ઞાનપ્રવાહ જીવંત હોય, લોકો મુખ્ય સિદ્ધાંતોને લક્ષમાં રાખી દેશ કાળ પ્રમાણે સુધારા કરતાં રહેતા હોય ત્યાં પ્રગતિ સારી રીતે થાય છે, પણ જ્યાં સત્યને અમુક વ્યવસ્થિત રૂપ આપવામાં આવે છે, અને સ્થિતિચુસ્તતા જ ધર્મ મનાય છે, ત્યાં પ્રગતિ અટકી પડે છે, અને સંઘમાં કુમંડળ વ્યાપે છે. જેમ અત્યારે દેશની પ્રગતિ ખાતર નાના નાના મતભેદો દૂર કરવામાં આવે છે, તેમ સંઘની પ્રગતિ ખાતર સંઘના વિવિધ અંગોએ બીન મહત્ત્વની બાબતો સંબંધી કલહ કંકાસથી દૂર રહેવું જોઈએ.

હાલમાં જો પક્ષાપક્ષી કે કલહ દેખાતા હોય, તો તેનું એક કારણ સ્થિતિચુસ્ત અને પ્રગતિશીલ વિચારો વચ્ચેનો વિરોધ છે. જ્યાં જ્યાં સ્થિતિચુસ્ત વિચારો અને પ્રગતિશીલ વિચારોનું સંમેલન થાય, ત્યાં એક બીજાને સમજવાને બદલે પોતાનો કંકો ખરો કરાવવાનો આગ્રહ હોય ત્યાં ઝઘડા સિવાય શું બીજું પરિણામ આવે!

બીજું મોટું, કારણ ખરા નાયકો-આગેવાનોની ખામી છે. જેઓ નિઃસ્વાર્થી, કૃતકૃત્ય, પરાપકારી, બુદ્ધિશાળી, પ્રેમાળ, સત્યવચની, કાર્યદક્ષ અને કુનેહ બુદ્ધિવાળા હોય, અને જેમના હૃદયમાં સંઘનું હિત કેમ કરવું એ જ પ્રધાન લક્ષ હોય, તેવા આગેવાનો ક્યાં છે? જેઓ Calculating-ગણતરી કરનારા હોય, પોતાનો કે પોતાના

પક્ષનો વિચાર કરનારા હોય તેઓ શી રીતે આગેવાન થઈ શકે ?
હિતોપદેશમાં લખ્યા પ્રમાણે તેઓ તો એમજ વિચારે કે—

ન ગણસ્યાગ્રતો ગચ્છેત્ યથા લાભે સમં ફલં ।

યદિ કાર્યવિપત્તિઃ સ્યાત્ મુશ્વરસ્તત્ર હન્યતે ॥

ટાળાના આગેવાન થઇને જવું નહિ. જે કાલ થશે તો બધાને સમાન થશે, પણ જે કાર્ય ઉંધું પડશે તો જે મોખરે હશે, તેના નાશ થશે. માટે આગેવાન થવું નહિ, એવી ભાવનાવાળાઓની સંખ્યાનો પાર નથી. કોઈ આ કામ કરે તો ધણું સારું, પણ મારે શું કરવા તે કરવું જોઈએ ? આવું કહેનારા ધણા છે. પણ ધણા થોડા જ મનુષ્યો એમ કહેવા જુદાર પડે છે કે “જે કોઈએ આ કામ કરવું જોઈએ, તો પછી મારે તે કેમ ન કરવું ?” આવું કહેનારા અને તે પ્રમાણે વર્તનારા જ સાચા નાયકો થઈ શકે. કારણકે તેમનામાં આત્મશ્રદ્ધા છે, અને પોતે માથે લીધેલા કાર્ય વાસ્તે ભોગ આપવાની શક્તિ છે. જ્યારે પ્રગતિશીલ વિચારકોમાંથી આવા નિઃસ્વાર્થી આત્મ-ભોગી સાચા નાયકો જુદાર પડશે, ત્યારે સંઘનો ઉદય થશે.

૨૬-૮-૩૦

મણિલાલ નથુભાઈ દોશી

દીક્ષા

આજે દીક્ષાનો વિષય હાથ ધરવામાં આવ્યો છે. પંડિત સુખલાલે કહ્યું કે દીક્ષાનો મુખ્ય હેતુ જીવનશુદ્ધિ છે. અને આજે હું તે જીવનશુદ્ધિ ઉપર બોલવા માગું છું.

સમ્યગ્ જ્ઞાન, સમ્યગ્ દર્શન અને સમ્યગ્ ચારિત્ર એ મોક્ષમાર્ગ છે. પ્રથમ મનુષ્યને અમુક બાબતનું જ્ઞાન થાય છે, પછી તેનું દર્શન થાય છે—એટલે કે તેના પર પૂર્ણ શ્રદ્ધા જામે છે—તે એમજ છે, એવો દૃઢ વિશ્વાસ થાય છે, અને પછી તે પ્રમાણે ચારિત્ર-વર્તન થાય છે. સર્પ ડસે છે, એવી આપણને દૃઢ શ્રદ્ધા છે, તેથી સર્પથી દૂર ભાગીએ છીએ. પણ એવી દૃઢ શ્રદ્ધા ધર્મના સિદ્ધાંતોમાં નથી, અસત્યથી આપણા આત્મા પર મલીન પડે છે, અને તેથી આત્માનો સાક્ષાત્કાર થતો નથી, એવું આપણે શાસ્ત્રથી જાણીએ છીએ, પણ તેવો દૃઢ વિશ્વાસ નથી, તેથી આપણે ઘણીવાર અસત્ય બોલવાને દોરાઈએ છીએ. માટે જ્ઞાન ચારિત્રરૂપે પરિણમે તે વાસ્તે જ્ઞાન અને ચારિત્ર વચ્ચે શ્રદ્ધાના અંકેડાડાની જરૂર છે. જ્ઞાનને મોટે ભાગે મગજ સાથે સંબંધ છે. દર્શનને—શ્રદ્ધાને, હૃદય સાથે સંબંધ છે, જે વસ્તુ આપણને મગજથી ખરી લાગી અને આપણા હૃદયે પણ સ્વીકારી તે બાબત જરૂર આપણે કરવાના. જ્ઞાની આમ કરવાથી આવો ફાયદો થાય છે, એમ જ્ઞાનવડે વિચાર્યાં કરે, પણ જો તેના હૃદયમાં સ્ત્રીમ-વરાળ ન ભરાય તો જ્ઞાન એકલું શું કરે? પ્રાચીન સમયમાં ગુરુઓ શિષ્યોને એકેક સૂત્ર પર વિચાર કરવાને એકાંતમાં મોકલી દેતા. તેઓ જ્યાં

સુધી તે સૂત્ર પૂર્ણ રીતે ન સમજે ત્યાં સુધી ધ્યાન કરતા હતા. તે સૂત્રનું સત્ય જ્યારે સમજાય ત્યારે તેઓ પાછા ફરતા હતા, જોનાના પાંચ મહાવ્રતો, હિંદુઓના પાંચ યમ, અને બૌદ્ધોના પંચશીલના સંબંધમાં લખતાં શ્રી પતંજલિ ઋષિ લખે છે કે—

અહિંસા સિદ્ધ થઈ ત્યારે કહેવાય કે જ્યારે તે અહિંસક પુરુષની હાજરીમાં સામા મનુષ્યનો વેર વિરોધ જતો રહે. તેવીજ રીતે સત્યની સિદ્ધિ થઈ ત્યારે કહેવાય કે જ્યારે મનુષ્યને વચનસિદ્ધિ પ્રાપ્ત થાય. અર્થાત્ તે મનુષ્ય જે બોલે તે પ્રમાણે થાય. મદ્રાસની હાઇકોર્ટના એક જજે ૪૦ વર્ષ સુધી સત્ય વિચારવાનો, સત્ય બોલવાનો અને સત્ય આચરવાનો પ્રયત્ન કર્યો હતો, જેના પરિણામે તેનામાં અમુક કેસમાં સત્ય શું છે, તે પારખવાની આંતર શક્તિ ખીલી હતી, અને તેનો ન્યાય બંને પક્ષ સ્વીકારતા હતા. તેવી જ રીતે અસ્તેય વ્રતની સિદ્ધિ થતાં અનેક રત્નોની તેને પ્રાપ્તિ થાય. અહમ્મદીયોની સિદ્ધિ થતાં તેનામાં અપૂર્વ બળશક્તિ પ્રકટે. અને અપરિગ્રહ વ્રત સિદ્ધ થતાં તેનામાં પૂર્વજન્મસ્મૃતિ થાય.

આટલી પ્રસ્તાવના પછી જીવનશુદ્ધિને વાસ્તે શું આવશ્યક છે, તેનો વિચાર કરીએ. દશવૈકલિક સૂત્ર લખે છે કે ‘ધર્મ’ એ ઉત્કૃષ્ટ મંગળ છે, અને તેનાં સાધનો અહિંસા સંયમ અને તપ છે.’ અહિંસા એટલે કાંઈની હિંસા ન કરવી એ તેનો નિષેધાત્મક અર્થ છે, પણ અહિંસાના નિશ્ચયાત્મક અર્થમાં વિશ્વ તરફનો પ્રેમ આવી જાય છે. અહિંસા એટલે સર્વમાં રહેલા જીવનને જોવું, તેને માન આપવું, અને તે જીવન કયા રૂપમાં પ્રકટ થયું છે, તે રૂપ તરફ નજર ન કરતાં તે જીવનને ઝહાવું એ જ વિશ્વપ્રેમ છે. આ વિશ્વપ્રેમ ખીલવવાને ચાર ભાવનાઓ સહાયક તરીકે સ્વીકારવામાં આવી છે. તે પ્રમોદ, મૈત્રી, કારુણ્ય અને ઉપેક્ષા—માધ્યસ્થ્ય છે. ગુણાનુરાગ કુલક જણાવે છે કે, જેના હૃદયમાં ગુણાનુરાગ—પ્રમોદભાવ છે તે તીર્થંકર પદવી

સુધીની એક પણ એવી ઉચ્ચ સ્થિતિ નથી કે જેને પ્રાપ્ત ન કરી શકે. અમુક મનુષ્યમાં અમુક ગુણ ખીલેલો જોઈએ આપણા હૃદયમાં આનંદ ઉત્પન્ન થતો હોય તો તે સૂચવે છે કે તેનામાં પ્રકટ થયેલી મહત્તા જોઈ આપણામાં અપ્રકટ રહેલી મહત્તા બહાર આવવા ઇચ્છે છે; માટે જ્યાં ગુણ, જ્ઞાન, શક્તિ વગેરેમાં આપણને ઉત્કર્ષ લાગે, ત્યાં આપણો અંતરાત્મા પ્રસન્ન થવો જોઈએ. આપણી સમાન કક્ષાના જીવો પ્રત્યે આપણે મૈત્રીભાવ રાખવો જોઈએ, અને આપણાથી જ્ઞાનમાં, ગુણમાં, શક્તિમાં ઉતરતી સ્થિતિના જીવો પ્રત્યે આપણા હૃદયમાં કારુણ્ય અથવા દયા પ્રકટવી જોઈએ. જેઓ દુરાગ્રહને લક્ષને સત્યના વિરોધી બન્યા હોય તેવા પ્રત્યે આપણે મધ્યસ્થ ભાવ રાખવો. તેમની પ્રશંસા કરવાથી અસત્યને પોષણ મળે, અને તેમની નિંદા કરવી એ આપણા ઉચ્ચ સ્વભાવને શોભે નહિ, માટે તેવી સ્થિતિના જીવોના સંબંધમાં મધ્યસ્થભાવ રાખવો એ જ ઉચિત છે.

વળી જીવનશુદ્ધિ વાસ્તે ચાર દષ્ટિઓને સમજવાની જરૂર છે. તેમનાં નામ દોષદષ્ટિ, ગુણદોષદષ્ટિ, ગુણદષ્ટિ અને આત્મદષ્ટિ અથવા સમદષ્ટિ છે. દોષદષ્ટિવાળાને તો જ્યાં ત્યાં અવગુણ જ જણાય છે. ગુણદોષ દષ્ટિવાળો જીવ કોઈના ગુણ જુએ, તેની પ્રશંસા કરે, પણ છેવટે એવો એક દોષ બતાવે કે તે મનુષ્યના ગુણ ઢંકાઈ જાય અને સાંભળનારના હૃદય ઉપર તેના દોષની છેવટની છાપ પડે. ત્રીજી દષ્ટિ જે ગુણદષ્ટિ છે, તેવી દષ્ટિવાળો મનુષ્ય દરેક મનુષ્યમાં, બનાવમાં કે વિચારમાં સાફ શું છે, તે તરફ નજર રાખે, અને સાફ શું છે તેની પ્રશંસા કરે. દોષ સમજે પણ તેને જતો કરે, તે સંબંધમાં મૌન ધારણ કરે.

હવે ગુણદષ્ટિ કરતાં પણ એક આગળનું પગથિયું આવે છે કે જ્યાં મનુષ્ય આત્મદષ્ટિવાળો અથવા સમદષ્ટિવાળો બને છે. આપણે સર્વ જીવોને કેમ ચાહી શકતા નથી? તેનું કારણ આત્મદષ્ટિ

અથવા સમદષ્ટિનો અભાવ અથવા ન્યૂનતા છે. આત્મદષ્ટિ ખીલવવામાં પ્રથમ ધર્મ વિધનરૂપ થાય છે. જે મનુષ્ય અમુક ધર્મને જ માને છે, તે બીજા ધર્મવાળા તરફ સમભાવદષ્ટિથી જોઈ શકતો નથી, તેથી તે તેમને યોગ્ય રીતે ચાહી શકતો નથી. સ્વદેશપ્રેમ એ કુટુંબપ્રેમ કરતાં કે નગરપ્રેમ કરતાં કે પ્રાંત પ્રત્યેના પ્રેમ કરતાં મહાન છે, અને મનુષ્યજાતિનો મોટો ભાગ હજી તે સ્થિતિએ પહોંચતો જાય છે, પણ સ્વદેશપ્રેમ જો બીજા દેશના લોકો પ્રત્યે દ્વેષ કે અભાવ ઉત્પન્ન કરવાનું કારણ અને તો તે સ્વદેશપ્રેમ પણ મર્યાદિત હોઈ આત્મદષ્ટિ ખીલવવામાં અંતરાયભૂત અને છે. તેવી જ રીતે મનુષ્યનું ભણતર અને તેણે મેળવેલી ડીગ્રીઓ જો તેને તેના માનવબંધુઓથી અલગ બનાવે તો તે ભણતર અને તે ડીગ્રીઓ પણ આત્મદષ્ટિ ખીલવવામાં અડચણ રૂપ અને છે. આત્મદષ્ટિવાળો અથવા સમભાવી અથવા જીવનપ્રેમી જીવ તો દરેક જીવને ચાહે છે. તે ભેદો તરફ દષ્ટિ નહિ કરતાં દરેકની પાછળ રહેલા જીવનને જીએ છે અને ચાહે છે. પાર્શ્વનાથ પ્રભુએ કમઠ અને ધરણેંદ્ર બંને ઉપર આ દષ્ટિથી સમભાવ રાખ્યો હતો. કમઠે તેમને ઉપસર્ગ કર્યા, અને ધરણેંદ્રે તેમને સહાય આપી, છતાં પાર્શ્વનાથ પ્રભુની દષ્ટિ બંને ઉપર સમાન હતી, કારણકે તે બંનેની પાછળ રહેલું જીવન જોઈ રહ્યા હતા. જ્યારે મનુષ્ય આવી આત્મદષ્ટિ ખીલવે છે, ત્યારે તે સર્વત્ર જીવનને જીએ છે, અને સર્વ તરફ પ્રેમભાવ રાખી શકે છે, અને કોઈ તેનો શત્રુ કે વિરોધી નહિ હોવાથી અને સર્વ તેના મિત્ર હોવાથી તે સાચી શાંતિ પ્રાપ્ત કરી શકે છે.

જીવનશુદ્ધિ માટે બીજો મહાન ગુણ પાંચ ઇંદ્રિયોના વિષયોથી પરાઙ્મુખતા છે. શાસ્ત્રો પોકારી પોકારીને કહે છે કે ઇંદ્રિયોના વિષયો ક્ષણિક સુખ આપવાવાળા છે, દુઃખગર્જિત છે, પરાશ્રયી છે, તે મલ્યા પછી પણ બીજા સુખની આકાંક્ષા રહે છે. આપણો

અનુભવ પણ તે જ આમત જણાવે છે ત્યારે કરવું શું ? ભગવદ્ગીતા કહે છે કે—

જે મનુષ્ય ઈન્દ્રિયોના વિષયોને આહાર આપતો નથી, તેનાથી તે વિષયો દૂર ભાગે છે, પણ તેમાં રસ રહી જાય છે. ઈન્દ્રિયોના વિષયોથી દૂર ભાગવાથી વાસનાનો ઉપશમ થાય છે, પણ તેનો ક્ષય થતો નથી. સંસારી મનુષ્ય વિષયોમાં રચ્યોપચ્યો રહે છે અને યતિ સંસારથી ભય પામી વિષયોથી દૂર ભાગે છે. બંનેમાંથી એકેને ખરી શાંતિ મળતી નથી. ધારો કે તમે ભોજન કરવા બેઠા છો, થાળી સારી રસવતીથી ભરેલી છે. આજે જમવા માટે શીખંડ પુરી છે. શીખંડ તમને અતિપ્રિય છે. તમે જમવા બેઠા છો, તમારો હાથ શીખંડ તરફ લંબાવવાની છેલ્લી પળમાં છો. તે વખતે તમે તે શીખંડનો વાડકો લાણીમાંથી ખેંચી મૂકી દો. તમારી જીભ ઈન્દ્રિયને ઘણું દુઃખ થશે. તે વખતે તે ઈન્દ્રિયને જણાવે કે હું તારો સ્વામી છું અને તને આજ્ઞા કરું છું કે આજે તું તે ખાઈશ નહિ. આ પ્રમાણે પ્રયોગ કરવાથી વસ્તુ પ્રત્યેની ઈન્દ્રિયની આસક્તિ ઓછી થતી જશે. જ્યારે તમે કોઈ કર્ણપ્રિય મધુર સંગીત સાંભળવાને બેઠા હો, ઉત્તમ ભજન લલકારાતું હોય તે વખતે ઉભા થઈને ચાલવા માંડો. આ રીતે તમે શ્રવણવૃત્તિ ઉપર ધીરે ધીરે જય મેળવતા જશો. આવી રીતે પાંચે ઈન્દ્રિયોના સંબંધમાં સમજપૂર્વક પ્રયોગ કરો, અને તમે તેમના પર જય મેળવી શકશો. અને આ પ્રયોગ કરતાં કરતાં એવી સ્થિતિ આવશે કે જ્યાં વસ્તુના સદ્ભાવે તેમજ અભાવે તમે એક સરખી મનોવૃત્તિ રાખી શકશો.

આપણને આપણા પોતાના બળની-આત્મબળની ખાતરી નથી તેથી આપણે શત્રુને મોટું સ્થાન આપીએ છીએ અને તેના આગળ નમી જઈએ છીએ. જે વાસના ઉપર તમે જય મેળવવા માગતા હો, તે વાસનાને ક્ષુદ્ર ગણો. એક મહાપુરુષે સેતાનને-મોહ રાજાને કહ્યું

કે “ જા ! મારી પાછળ ચાલ્યો જા. તું લડવા જેવો શત્રુ નથી. ” આપણે તો કર્મની આઠ પ્રકૃતિ અને તેના ૧૫૮ ભેદ અને તેના નાના નાના અનેક ભેદોની ગણતરી કરી આપણી આત્મશક્તિનું લાન ભૂલી ગયા છીએ. અંધકાર ગમે તેવું મોટું હોય અને ગમે તેટલા વર્ષથી ચાલ્યું આવ્યું હોય, પણ એક દીવાસળી પ્રકટતાં તે સમગ્ર અંધકાર નાશ પામે છે, તેવી રીતે સાચી સમજ પ્રકટ થતાં અનંતી કર્મવર્ગણા તરત જ નાશ પામવા માંડે છે.

આત્માની શક્તિનો ખ્યાલ લાવો.

अहो ! अनंत वीर्योऽयमात्मा विश्वप्रकाशकः ।

त्रैलोक्यं चालयत्येव ध्यानशक्तिप्रभावतः ॥

આ અનંત શક્તિવાળો આત્મા વિશ્વને પ્રકાશ આપવા સમર્થ છે, અને પોતાની ધ્યાનશક્તિના પ્રભાવથી ત્રણે જગતને હલાવવા સમર્થ છે. આ આત્મબળનો ખ્યાલ લાવી મનુષ્યે પાંચ ઇન્દ્રિયો તથા મન ઉપર જય મેળવવાને પ્રયત્ન કરવો જોઈએ.

આપણે કહીએ છીએ કે સંતોષ સમાન સુખ નહિ. આ વિચારનો ઘણો દુરુપયોગ થયો છે. બાહ્ય વસ્તુઓ, અથવા સાધનોના સંબંધમાં મનુષ્ય અમુક પરિગ્રહની મર્યાદા કરે, અને સંતોષ માને તો તે વાજબી ગણાય, અને તે ખાસ ઇચ્છવાયોગ્ય છે, પણ આત્મિક વિકાસના સંબંધમાં તો જ્યાંસુધી પૂર્ણતા પ્રાપ્ત ન થાય, ત્યાંસુધી અસંતોષ રહેવાનો-રહેવો જ જોઈએ. જેને ઉચ્ચ સાધ્ય નથી, તે ગમે તે પગથિયે સંતુષ્ટ થઈ બેસી જાય છે. પણ જેનું સાધ્ય ખરેખર ઉચ્ચ છે, તે તો પ્રગતિ કર્યા જ કરે છે, એક પછી એક વૃત્તિ અને કષાય ઉપર જય મેળવતો જાય છે, અને છેવટે આત્મસાક્ષાત્કાર કરે છે.

આજના દિવસનો વિષય દીક્ષાનો હતો. તે સંબંધમાં હું એક જ બાબત કહેવા માગું છું. સ્વામી વિવેકાનંદે એક સ્થળે કહેલું કે

જગદ્દહિતાય આત્મનો મોક્ષાય આત્માનં જુહોમિ સ્વાહા ।
જગતના હિતને ખાતર અને આત્માના મોક્ષને ખાતર હું મારી જત
અર્પણ કરું છું. દીક્ષામાં પણ આ બે હેતુ રહેલા છે. જેઓ દીક્ષા
લે છે, તેઓનો હેતુ પણ-પોતાનો મોક્ષ અને જગતનું હિત-હોવે
નોઈએ. ધણા અનુભવીઓનું એવું માનવું છે કે મનુષ્ય જેટલે અંશે
મુક્ત થયો હોય, તેટલે અંશે બીજાની સારી સેવા કરી શકે. માટે
પરોપકાર કરવા વાસ્તે પણ જીવનશુદ્ધિની આવશ્યકતા છે.

વ્યક્તિ સુધરી એટલે સમષ્ટિ સુધરી, કારણ કે સમષ્ટિ એ પણ
વ્યક્તિઓના સમુદાય સિવાય બીજી કંઈ અલગ વસ્તુ નથી. માટે
તે જીવનને શુદ્ધ બનાવો અને તે દ્વારા બીજાની સેવા કરો.

તા. ૨૭-૮-૩૦

મણિલાલ નથુભાઈ દાશી

સાંવત્સરિક ક્ષમાપના

આજે પર્યુષણનો છેલ્લો દિવસ છે. પર્યુષણમાં આપણે ત્રણ મુખ્ય કામ કરવાનાં હોય છે; સાંવત્સરિક ક્ષમાપના, તપશ્ચર્યા, અને મહાપુરુષોની જીવનકથાનું શ્રવણ. આપણે પ્રથમ સાંવત્સરિક ક્ષમાપનાનો વિચાર કરીએ. પ્રથમ પ્રતિક્રમણનો ખ્યાલ લાવો. પ્રતિ=પાછા અને ક્રમણ=જવું તે. એટલે પોતાના દરરોજનાં કાર્યો, વચનો અને વિચારો ઉપર પાછા જવું અને ક્યાં ભૂલ થઈ છે, તે જોઈ લેવું, અને તેની સાથે તેવી ભૂલ ફરીથી ન થાય તેવો દઢ નિશ્ચય કરવો તેનું નામ પ્રતિક્રમણ. શાસ્ત્રોમાં એમ કહેવાય છે કે ૨૨ તીર્થકરના સાધુઓ જે પળે ભૂલ થાય તે જ પળે પ્રતિક્રમણ કરી લેતા, તે પાપનું મિથ્યા દુષ્કૃત કરતા અને પછી ખીજાં કાર્ય કરતા. જે મનુષ્ય ઉચ્ચ જીવન ગાળવાને ઇચ્છે છે, તેનું કર્તવ્ય એ છે કે જે પળે ભૂલ થઈ જાય, તે જ પળે તે ભૂલને સુધારી લેવી. બ્રાહ્મણોમાં એવો રિવાજ છે કે જ્યાં જનોઈ તૂટે ત્યાંથી નવી જનોઈ પહેર્યા વિના આગળ પગલું પાણુ ન ભરાય. તેનો ગર્ભિત અર્થ એ છે કે જનોઈ એ મન, વચન અને કાયાની શુદ્ધિસૂચક ત્રણ દોરાની વણેલી હોય છે. હવે જનોઈ તૂટી એટલે મનથી, વચનથી કે કાયાથી કોઈ દુષ્કૃત્ય થયું, તો પછી જ્યાંસુધી તે દુષ્કૃત્યની શુદ્ધિ ન કરે અને નવી જનોઈ ન પહેરે એટલે ફરીથી મન વચન અને કાયાની શુદ્ધિ રાખવાની પ્રતિજ્ઞા ન કરે, ત્યાંસુધી તે બ્રાહ્મણ આગળ વધી શકે નહિ.

હવે મનુષ્ય એટલો બધો સાવધ કે અપ્રમત્ત ન રહે કે જોથી ભૂલ થાય કે તરત જ તેનું પ્રાયશ્ચિત્ત કરી શુદ્ધ થાય, માટે નિયમ રાખવામાં આવ્યો કે આખા દિવસના કાર્યોનું નિરીક્ષણ-પ્રતિક્રમણ

દરરોજ સાંજે કરવું. દરરોજ ન બને તો પાક્ષિક કરવું. પાક્ષિક પણ ન બને તો ચાર માસે કરવું. અને તે પણ ન બને તો છેવટે એક વર્ષે તો કરવું જ કરવું. સંવત્સર એટલે વર્ષ. અને સાંવત્સરિક ક્ષમાપના એટલે આખા વર્ષમાં આપણાથી કોઈ પ્રત્યે જાણતાં કે અજાણતાં વેર વિરોધ થયો હોય તો તેની ક્ષમા યાચવી, અને આપણે બીજાને ક્ષમા આપવી. શત્રુતા એક વર્ષથી વધારે તો ન જ રાખવી. આ સાંવત્સરિક ક્ષમાપનાના સંબંધમાં વિધિ એ છે કે જે કોઈસાથે વેરવિરોધ આખા વર્ષમાં થયો હોય તેની ક્ષમા પ્રથમ માગવી અને તેની ક્ષમા મળે પછી પ્રતિક્રમણ કરવું. બાઈબલમાં લખ્યું છે કે “ તું તારી આહૂતિ દેવને ચડાવવા આવ્યો હોય, પણ જો તને યાદ આવે કે તારા કોઈ પડોશી સાથે તારે અણબનાવ થયો છે, તો તું તે આહૂતિ મંદિરના એટલા પર મૂકીને તે તારા પડોશીને ત્યાં જજે. તેનું મન મનવજે, અને તેની સાથે મૈત્રી કરીને પાછો આવજે અને પછી તે આહૂતિ દેવને ચડાવજે.” ન્યાંસુધી કોઈ આપણા વેરી હોય અથવા આપણને કોઈ પ્રત્યે વેર હોય, ત્યાં સુધી ખરી શાંતિ પ્રાપ્ત થઈ શકે નહિ. આપણે સાંવત્સરિક પ્રતિક્રમણ કર્યા પછી જો કોઈ મળે તેને કહીએ છીએ કે “ મિછામિ દોકડો ” મૂળ સંસ્કૃત શબ્દો એ છે કે મિથ્યા મે દુષ્કૃતમ્ મારો દોષ-મારાથી થવા પામેલું અશુભ કૃત્ય મિથ્યા થાઓ-એજે જાઓ. આવી ક્રિયાથી પાપના સંસ્કાર જતા રહે છે, અને મન ઉપરથી ભાર ઓછો થતો જાય છે. આ બધું સમજપૂર્વક કરવામાં આવે તો જ ખરો લાભ છે. ક્ષમા માગવાથી હુંપણું નાશ પામે છે, અને ક્ષમા આપવાથી ઉદારભાવ ખીલે છે.

પર્યુષણના દિવસોમાં બીજી અગત્યની બાબત તપશ્ચર્યા છે.

તપશ્ચર્યાનો ઉપયોગ ઇન્દ્રિયનિગ્રહ અને શરીરના આરોગ્ય વાસ્તે છે. શરીર જીવ્વા ઇન્દ્રિયને વશ થઈ જોઈએ તે કરતાં વધારે ખોરાક લે છે. અમેરિકાનો પ્રસિદ્ધ શારીરિક વિજ્ઞાનશાસ્ત્રી લખે છે કે

આપણે જે ખોરાક હાલ ખાઈએ છીએ, તેના કરતાં અર્ધા અથવા ત્રીજા ભાગના ખોરાકની આપણને જરૂર છે. મનુષ્ય ચાવી ચાવીને ધીમે ધીમે ખાય, તો જે ખોરાક ખાય, તેના મોટા ભાગનું લોહી બની જાય, મળ તરીકે ઘણું થોડો ભાગ નીકળે, એટલે ઓછા ખોરાકથી તેને ચાલી શકે, અને તે ઓછા ખોરાકમાં પણ તેને જોઈતી પુષ્ટિ મળી જાય. મનુષ્ય ઘણીવાર પેટને પૂછીને નહિ પણ જીભ મંદ્રિયને પૂછીને ખાય છે; તેથી તેની પચાવવાની શક્તિ હોય તેના કરતાં વધારે ખાવાને દોરાય છે, અને આથી અજીર્ણ થાય છે. અજીર્ણ એ બધા રોગોનું મૂળ ગણાય છે. આ અજીર્ણમાંથી બચવા માટેનો સૌથી ઉત્તમ ઉપાય એકાશન, ઉપવાસ આદિ સાધનો છે. જ્યારે મનુષ્ય શરીરરૂપી ઘંટીમાં નવો ખોરાક ઓછો નાખે છે, અથવા બીલકુલ નાખતો નથી, ત્યારે તે જઠરાગ્નિને જૂનો કચરો પચાવવાને વખત મળે છે, અને આ રીતે શરીરનો અગાડ નાશ પામે છે. ખરી વાત તો એ છે કે આપણી પચાવવાની શક્તિ હોય, તેના કરતાં પણ થોડું ઓછું ખાવું; પણ તે છતાં કોઈ ભૂલને લીધે અજીર્ણ થઈ જાય તો એકાશન કે ઉપવાસ કરવાથી તે અજીર્ણ નાશ પામે છે. આ રીતે શારીરિક નિરોગીતામાં તપશ્ચર્યાનો ભાગ છે, તે ઉપરાંત જ્યારે મનુષ્ય એકવાર જમે છે કે ઉપવાસ કરે છે, ત્યારે તે સારી રીતે વિચાર કરી શકે છે, ધ્યાન કરી શકે છે. ઉપવાસનો અર્થ પાસે વસવું એવો થાય છે. માટે ઉપવાસીએ તો આત્માની પાસે વસવાનો-આત્માના ગુણો વિચારવાનો અને તેને જીવનમાં ઉતારવાનો પ્રયત્ન કરવો જોઈએ. તપશ્ચર્યાના સંબંધમાં એક બાબત એ યાદ રાખવા જેવી છે કે શરીર એ સંયમનું પ્રયત્ન સાધન છે, એ ધર્મનું પ્રથમ સાધન છે, માટે ઉત્તર તપશ્ચર્યા કરી તેને મારી નાખવાનું નથી, પણ તેની સાથે એવી રીતે વર્તવાનું છે કે તે આપણું સ્વામી થવાને બદલે આપણા કાબુમાં રહે અને આપણી ઈચ્છાનુસાર વર્તે.

પર્યુષણમાં ત્રીજી બાબત મહાપુરુષોના જીવનની કથાનું શ્રવણ

છે. કયાઓ તો દર વર્ષે સાંભળીએ છીએ. અમુક પાસે એક કરોડ રૂપીઆ છે, એવી વાતો સાંભળીને બેસી રહીએ અને તેણે કરોડ રૂપીઆ કેમ મેળવ્યા, તે સાધનોનો વિચાર ન કરીએ અને તે સાધનો પ્રાપ્ત કરવા આપણે પ્રયત્ન ન કરીએ તો તે કરોડાધિપતિના ઇતિહાસના શ્રવણથી શું ? આપણે આજે મહાવીર પ્રભુના જીવનમાંથી એક જ બાબત અવલોકીશું. મહાવીર પ્રભુનો સ્વાશ્રય-એકલા ઉભા રહેવાની શક્તિ અનુપમ હતી. આપણે બધાં ટોળાંની વૃત્તિવાળા છીએ. જેમ ગાડરીઓ પ્રવાહ ચાલે તેમ ચાલનાર છીએ. શ્રી મહાવીર પ્રભુને ઇંદ્રે કહ્યું કે “ તમેને ભવિષ્યમાં ધણા ઉપસર્ગો થવાના છે, તમારી અનુજ્ઞા હોય તો હું તમારી સાથે રહી તમને સહાય કરું. ” શ્રી મહાવીર પ્રભુએ પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે “તીર્થંકરો-સ્વભુજ બળવડે સંસારસમુદ્ર તર્યા છે, તરે છે અને તરશે.” તીર્થંકર કોઈને મુક્તિ આપી શકે નહિ. મનુષ્યની મહત્તા એ જ છે કે તેના પોતાના સિવાય કોઈ તેનો ઉદ્ધાર કરી શકે નહિ. જે બીજાની આપેલી મુક્તિ મળતી હોય તો તે મુક્તિની કાંઈ કિંમત હોઈ શકે નહિ. શ્રી મહાવીર પ્રભુએ કહ્યું કે તમે તમારા પોતાના પગ ઉપર ઉભા રહો. શ્રી બુદ્ધ પણ કહ્યું છે કે તમે તમારા પોતાના દીપક થાઓ.

ટોળાંની વૃત્તિ એ સ્વવિકાસની વિઘાતક છે. ત્યારે મનુષ્ય સ્વાશ્રયી થઈ પોતાનો વિકાસ કેમ કરી શકતો નથી ? તેનાં ત્રણ કારણો છે: લોકવાસના, શાસ્ત્રવાસના અને દેહવાસના. મનુષ્ય લોકોને ખુશ કરવાને લોકો જેથી ખુશ થાય તેવી રીતે વર્તે છે, પણ જેને પ્રસન્ન કરવો જાણ્યો તે આત્માને પ્રસન્ન કરતો નથી. સર્વને ખુશ રાખવા જતાં તે કોઈને પણ ખુશ રાખી શકતો નથી, અને તેવો મનુષ્ય કદાપિ નિર્ભય બનતો નથી. પ્રચલિત રીતોનો ગુલામ થઈ મનુષ્ય પોતાના આત્માની સ્વતંત્રતા ગુમાવી બેસે છે, પછી તેનો વિકાસ શી રીતે થાય ? શાસ્ત્રમાં જે કાંઈ લખાયું હોય, પછી તે કાણે લખ્યું, કયા સંયોગોમાં લખ્યું, તેનો વિચાર કર્યા વિના તે

અધું માની લેવાની વૃત્તિ તે શાસ્ત્રવાસના. જ્યાં મન અને વાણી પહોંચતાં નથી તેવી આત્માની વાત શાસ્ત્રો શી રીતે કરી શકે ? તો પછી જે આત્મજ્ઞાની થવા ઇચ્છે તેને પોતાના અનુભવ ઉપર વધારે આધાર રાખવો પડે છે. શાસ્ત્રો એટલે અનુભવીઓએ લખેલાં પુસ્તકો. ભૂતકાળના અનુભવીઓના વચનોથી જે આપણો વર્તમાન અનુભવ જુદો પડતો હોય તો શું આપણે શાસ્ત્રવાસનાથી બંધાઈ આપણા અનુભવને ખોટો માનવો ? શાસ્ત્રો અને બીજાના અનુભવો કરતાં પણ આત્મવિકાસમાં સ્વાનુભવ જ વિશેષ લાભકારી નીવડે છે. આપણી ભૂલ હશે તો તે સુધરશે, પણ જ્યાં આપણું હૃદય કે મન કબૂલ ન કરે તેવી વાત સ્વીકારવી, એથી તો અંધશ્રદ્ધા જન્મે છે, અને પ્રગતિ અટકે છે.

દેહવાસના—મનુષ્ય પોતાને—આત્માને ભૂલથી—અજ્ઞાનથી દેહરૂપ માને છે. અને આ દેહબુદ્ધિથી અહિરાત્મભાવ પ્રકટે છે, અને તેથી મનુષ્ય નિરંતર મરણથી ડર્યા કરે છે.

આ શરીર નાશ પામવાનું. પણ હું તો અમર છું. અને શરીર એતો મેં અમુક કામ કરવાને પહેરેલો ડગલો છે, એ વિચારનો અનુભવ ન થાય, સાંસુધી દેહવાસના રહેવાની, અને દેહવાસનાને લીધે મનુષ્ય સ્વાશ્રયી બનતો અટકે છે.

જે લોકવાસના, શાસ્ત્રવાસના અને દેહવાસના પર જય મેળવે છે, તેનો વિકાસ ઘણી ત્વરાથી થાય છે. ત્રણ બંધનોથી મુક્ત થયેલો તે જીવ પોતાનું બધું લક્ષ્ય પોતાના અંતર્ગત સામર્થ્યનો અનુભવ કરવામાં વાપરે છે, અને છેવટે પોતે જે સ્વરૂપે છે તેનો સાક્ષાત્કાર કરે છે. સ્વાશ્રયી મનુષ્ય જ ખરો પરાંપકાર કરી શકે છે. જેને કોઈની આશા નથી તે જ ખરી સહાય બીજાને આપી શકે. માટે સ્વાશ્રયી બની પરાંપકારી થાઓ.

તા. ૨૮—૮—૩૦

મણિલાલ નથુભાઈ દોશી

ધર્મ અને રાષ્ટ્રત્વ

અનાદિ કાળથી મનુષ્યની પ્રવૃત્તિમાત્રનો હેતુ સુખપ્રાપ્તિ રહ્યો છે. અનેક વસ્તુઓની પાછળ સુખને માટે લગ્યા છતાં સુખ મૃગજળની માફક દૂર ને દૂર જતું જાય છે અને આમ નિરંતર શાશ્વત સુખની ખોજ ચાલ્યાં કરે છે. અંતે ‘કેડે છોકરું ને ગામમાં શોધ્યું’ એ લોકોક્તિ પ્રમાણે પરમ સુખનું ધામ અંતરમાં જ-આત્મામાં લાધ્યું. આમ આત્માની શોધ કરવી, તેના સ્વરૂપને ઓળખવું એ જ પરમ શ્રેયનો માર્ગ જણાયો. આ શ્રેયમાર્ગ તે ધર્મ.

પરંતુ ધર્મમાં આત્માની સૂક્ષ્મતા અને પારલૌકિકતા પર એટલો બધો ભાર મૂકાયો કે આત્મા દેહધારી છે અને દેહદ્વારા જગત સાથે તેને નિકટનો સંબંધ છે અને તે સંબંધ આત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિમાં અવગણી ન શકાય એ વાત જ જાણે ભૂલાઈ ગઈ. પરિણામે જડભરતની પેઠે કુટુંબ અને સમાજથી ડરીને દૂર ભાગવામાં જ મોક્ષ રહેલો છે એવો વૈરાગ્યનો ભૂલ ભરેલો આદર્શ રજુ થયો. સમાજમાંથી નાસી છૂટવાના-બાહ્ય સંન્યાસના મિથ્યા પ્રયત્નો થયા. ધર્મ, દેરાસરો, મંદિરો, મસજિદો અને દેવળોમાં કેદ થયો. ધાર્મિક અને વ્યવહારિક એવા જીવનના ખોટા ભેદ પડ્યા. ધર્મ અને જીવનને જાણે છૂટાછેડા થયા. દ્વૈતાદ્વૈત આદિ અનેક તત્ત્વવાદના ઝઘડા જાગ્યા અને સંપ્રદાયોના ખાખોચીયાંમાં ધર્મ ફૂંચ્યો. આ દોષના નિવારણાર્થે ભગવાન બુદ્ધે આત્માના સ્વરૂપની વાત જ છોડી દીધી છે. તેમની એક આખ્યાયિકા આ સંબંધમાં ઘણી ખોધપ્રદ છે. તેમના એક શિષ્યે આશંકા કરી કે “ મહારાજ આ જગતની ઉત્પત્તિ કેમ અને ક્યારે થઈ તેનો હેતુ શો હશે,

આત્માનું સ્વરૂપ શું, તેને અને જગતને શો સંબંધ ? ઇત્યાદિ તત્ત્વ-
બોધ આપે કદી કર્યો નથી, ત્યાં સંયમાદિ ધર્મનું પાલન શા
અર્થનું ?” તેને ઉત્તર મળ્યો. “ભાઈ, એક દર્દીને તીર લાગ્યું
છે અને તે વૈષ્ણ પાસે જઈને કહે છે કે ‘મારું આ તીર કોહો, પણ
જરા ઉભા રહો, પ્રથમ મને કહો કે આ તીર મારનાર કોણ અને
કેવો હશે ? શા હેતુથી તીર માર્યું હશે ? તે કઈ દિશામાંથી આવ્યું
હશે ?’ આ મૂર્ખ દર્દીના જેવી તું વાત કરે છે. આત્મા અને જગ-
તના સ્વરૂપની વ્યર્થ જિજ્ઞાસા છોડી કર્તવ્ય પાલન કર અને તેમ
કરતા સત્યજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ યથાકાળે સહેજે થઈ રહેશે.”

આત્મા દેહી છે, અને ચિત્તદ્વારા દેહી પ્રવૃત્તિ કરે છે. પ્રવૃત્તિમાં
કર્મબંધ ન થાય અને મોક્ષ મળે તે માટે ચિત્તશુદ્ધિની
આવશ્યકતા છે. આ ચિત્તશુદ્ધિ અનેક સાત્ત્વિક ગુણોના સપ્રમાણ
વિકાસ વિના શક્ય નથી, અને આ ગુણવિકાસ જીવનના અનેક
વ્યાપારોમાં જ થઈ શકે છે. સત્ય, અહિંસા, અજય, ક્ષમા, સહનશીલતા
આદિ અનેક ગુણોનો ઉત્કર્ષ અને કસોટી સમાજમાં જ શક્ય છે એ
સહેજે સમજાશે. વળી જ્યાં સુધી દેહ છે ત્યાં સુધી સમાજનો કેવળ
ત્યાગ શક્ય પણ નથી. એકાન્તવાસીને પણ નિર્વાહ માટે કોઈને કોઈ
પર આધાર રાખવો જ પડે છે. આમ છે તો ત્યાગ શાનો થયો ?
સમાજનો નહિ પણ તેના પ્રત્યેના ધર્મનો જ. સમાજ તરફથી પોષણ
અને રક્ષણ મેળવ્યું છે છતાં તેના પ્રત્યેનું પોતાનું ઋણ કબૂલ નથી
કરવું એ તો આજના દેવાળીઆ જેમ લેણદારોને જાણે ઓળખતા જ
નથી એના જેવું થયું. ટૂંકમાં સમાજનો ત્યાગ અશક્ય છે અને તેનો
પ્રયત્ન ધર્મદષ્ટિએ અનિષ્ટ છે.

સમાજમાં કુટુંબ, જ્ઞાતિ, રાષ્ટ્ર, સકળ મનુષ્યસમાજ ભૂતસૃષ્ટિ
માત્રનો સમાવેશ થાય છે. આજે આપણે માત્ર સમાજના એક મહત્ત્વના
અંગ, રાષ્ટ્ર પ્રત્યેના આપણા ધર્મની વાત વિચારવાના છીએ.

જેમ પૂર્વના ઋણાનુબંધે કરીને અમુક કુટુંબમાં જન્મ થાય છે અને ત્યારથી જ તેના પ્રત્યેના ધર્મ પ્રાપ્ત થાય છે, તેવી જ રીતે અમુક દેશમાં જન્મ થવો તે પણ ઋણાનુબંધનું કારણ હોઈ શકે અને તેથી જન્મથી જ જન્મભૂમિ પ્રત્યેના ધર્મ પ્રાપ્ત થાય છે. જે ભૂમિનાં અન્ન, જળ વસ્ત્રે આ કાયા ધારણુ પોષણુ અને રક્ષણુ પામે છે, જેની સંસ્કૃતિનું ધાવણુ આપણે ધાવ્યા છીએ તેના પ્રત્યે, તેની જનતા પ્રત્યે આપણો સેવાધર્મ છે તે સમજાવવું પડે તેમ છે ?

આપણો આ રાષ્ટ્રધર્મ વિશાળ વિશ્વધર્મ ભૂતધર્મ અથવા આધ્યાત્મિકધર્મ સાથે અવિરોધી છે, બદ્ધે સુસંગત છે. પાતિવ્રત્યમાં પરપુરુષનો દ્વેષ નથી, ઇષ્ટદેવની ભક્તિમાં અન્ય દેવનો તિરસ્કાર નથી, તેમ સાચા રાષ્ટ્રધર્મમાં પર રાષ્ટ્ર પ્રત્યે દ્વેષ કે તિરસ્કાર નથી રહ્યો. પોતાના કુટુંબનું ન્યાય્યરીતે ધારણુ પોષણુ અને સત્ત્વસંશુદ્ધિ થઈ શકે તે માટે તેના નિયંત્રતા બનવું એ ખરો કુટુંબ ધર્મ છે તેવી જ રીતે રાષ્ટ્રનાં ધારણુ પોષણુ અને સત્ત્વસંશુદ્ધિ ન્યાય્યરીતે શક્ય અને તે સારુ રાષ્ટ્રને માટે સ્વરાજ્ય મેળવવું તે ખરો રાષ્ટ્ર-ધર્મ છે. આમાં પર રાષ્ટ્રનું રાજ્ય પચાવી પાડવાની અધર્મ યુક્ત વાત નથી. અલગત આપણા રાષ્ટ્રને પરરાજ્યની હુંસરીમાંથી મુક્ત કરવાના પ્રયત્નમાં પરરાજ્યને દેખીતી હાનિ લાગવાનો સંભવ છે; પરંતુ આપણા રાષ્ટ્રે મુક્તિનો જે માર્ગ ગ્રહણ કર્યો તે ધર્મયુક્ત હોવાથી તે હાનિ આપણને દોષકર નથી. આ માર્ગ તે કયો અને તેની વિશિષ્ટતા શું છે તે જોઈએ. રાષ્ટ્રે મુક્તિનો માર્ગ અહિંસાનો ગ્રહણ કર્યો છે. કોઈ પણ અંગ્રેજનો વાળ સરખો વાંકો કર્યા વિના, તેને ગાળ સરખી દીધા વિના, મનથી પણ તેનું ભૂંડું ઇચ્છ્યા વિના માત્ર શાંત પણ જવલંત સત્યાગ્રહથી સ્વરાજ્ય મેળવવાનો આપણો દાવો છે. આ પ્રકારનું પ્રગ્ન પ્રગ્ન વચ્ચેનું યુદ્ધ જગતના ઈતિહાસમાં અવનવું છે. આ યુદ્ધનો પ્રણેતા હિંદનો-અલ્લે જગતનો સર્વશ્રેષ્ઠ સન્ત પુરુષ છે. ન્યાયયુક્ત હિંસક યુદ્ધને પણ ધર્મયુદ્ધ કહેવાનો પ્રચાર છે.

તો આ તો ઐથીય વિશેષ ન્યાયયુક્ત અહિંસક યુદ્ધ છે અને તેથી તે સાચે જ ધર્મયુદ્ધ છે. તેમાં સાધ્ય તેમજ સાધન બન્ને ધર્મયુક્ત છે. આવા શુદ્ધ ધર્મયુદ્ધના વિજયમાં જૈનધર્મનો પણ વિજય રહેલો છે. કેમકે બન્નેનો મુખ્ય સિદ્ધાંત અહિંસા છે. જૈનો પોતાના સાચા અહિંસા ધર્મને ઝોળખે અને આ ધર્મયુદ્ધનું રહસ્ય સમજે તો તેઓ દેશને તારે અને પોતાના ધર્મને દિગ્વિજય કરાવે.

સાંપ્રત રાષ્ટ્રધર્મનું—બીજું વિશિષ્ટ અંગ ખાદીપ્રચાર છે. ખાદીપ્રચાર એટલે દરિદ્રનારાયણની સેવા. પૃથ્વીના પડ પર ગરીબમાં ગરીબ દેશ આપણો હિંદુસ્તાન છે. દેશની સેવા એટલે ગરીબોની સેવા અને તે કેવી રીતે સૌ કોઈ કરી શકે? જ્યાં કરોડો હાડપિંજરોને એક ટાણું પણ પૂરું અન્ન મળતું નથી અને બદલવાને બીજું વસ્ત્ર મળતું નથી ત્યાં તેને રોજનો એક પૈસો પણ વધારે મળે તો તેને તે મહોર સમાન થાય. ત્યારે શું તેમને માટે અન્નક્ષેત્રો ખોલવાં કે રોજ દક્ષિણાઓ વહેંચવી? આ માર્ગો તો પરાપૂર્વથી આપણે ત્યાં પ્રચલિત છે પણ આ ઉપાય તો વ્યાધિ કરતાં પણ ખૂબે થઈ પડ્યો છે એ કાણ નથી જાણતું? માટે ખરો ઉપાય તો ગાંધીજીને રેટિયામાં જડ્યો. આ સુદર્શનચક્ર જ દેશની ગરીબાઈ થોડીક પણ ફેડી શકે તેમ છે. ઘેર ઘેર રેટિયા ચાલે અને અનેક કાંતનારા, અને વણકરોને રોજ મળે, વસ્ત્ર મળે અને પરદેશ ધસડાઈ જતી રૂ. ૬૦ કરોડની લક્ષ્મીદેશમાં રહે. જૈન ધર્મમાં દયાધર્મને પ્રાધાન્ય આપ્યું છે આ દયાધર્મનું પાલન ખાદી દ્વારા દરિદ્રોની સેવા સિવાય બીજી કઈ રીતે સરસ થવાનું હતું?

જેમ જેમ ઉડા ઊતરીને વિચારશું તેમ તેમ સ્પષ્ટ માલુમ પડશે કે ઐયાર્થિને રાષ્ટ્રધર્મ પ્રત્યે આંખમીંચામણાં કરે ચાલે તેમજ નથી. જો તેણે ચિત્તશુદ્ધિ કરવી હોય, ગુણોત્કર્ષ દ્વારા જીવન આધ્યાત્મિક બનાવવું હોય તો સમાજના અન્યાયો સામે અહિંસક યુદ્ધ લડવું જ જોઈશે. અને પરરાજ્યની ધુંસરી તળે રાષ્ટ્રનું

પીસાઈ જવું એનાથી ખીજો ગંભીર અન્યાય શો હોઈ શકે ? અને આ મહા અન્યાયનો પ્રતિકાર કરવામાં જીવન સર્વસ્વ હોમાય તેમાં આધ્યાત્મિક ઉન્નતિ શું જેવી તેવી છે ? ધર્મ-આધ્યાત્મિકતા એ જીવન વ્યાપક તરવ હોય અને છે જ તો ગુલામી પ્રગ્નને ધર્મપાલન અને આધ્યાત્મિક વિકાસ સર્વોપે શક્ય છે ? આધ્યાત્મિક જીવન જીવનારને ડગલે ને પગલે ગુલામી-આંતરુ અને ખાલ-સામે થવું જ જોઈએ. શ્રેયાર્થીને, મુમુક્ષુને રાષ્ટ્રયુદ્ધમાં ઝંપલાવ્યે જ છૂટકો છે.

દુઃખની વાત એ છે કે શ્રેયાર્થીઓ જ-સાધુ સાધ્વીઓ જ જે યુદ્ધમાં મોખરે રહેવા લાયક છે અને રહેવા જોઈએ-તે તેનાથી દોઢ ગાઉ દૂર ભાગે છે. તેમણે જાણવું જોઈએ કે પરમ શ્રેયાર્થી આ યુદ્ધનો સારથી છે અને સત્ય, અહિંસા, પ્રહાર્યય, અપરિગ્રહ આદિ યમ નિયમાદિનું જેમણે પોતાના જીવનમાં વિશેષ પાલન કર્યું છે, તેવા શ્રેયાર્થીઓ તેના સૈનિક સાથીઓ છે અને થોડે ઘણે અંશે પણ સંયમી જીવન જીવનારાઓને જ સૈનિક થવાનું આદ્વાન છે. સૈનિકોમાં સંયમી જીવનની જોટલે અંશે ખામી હોય છે તેટલે અંશે લડતમાં પણ ખામી રહે છે જ. જેમને ચા ખીડી વિના ચાલે નહિ, ભૂખ તરસ ટાઢતડકો વેઠી શકે નહિ, સહેજ વાતમાં છેડાપડતો હોય, જેની જીભ કાણુમાં ન રહે, કુટુંબનો ભાર માથે હોય, પરિગ્રહ ખૂબ વધારેલો હોય આવો માણસ સૈનિક થાય તો પોતાને અને દેશને લજવે. આથી ઉલટું સાધુ સાધ્વીઓ જેઓ સત્યનિષ્ઠ, પ્રહાર્યયારી અપરિગ્રહી, ક્ષમાશીલ, અને સહનશીલ છે અને જે શ્રેયાર્થીઓ મહા-વ્રતોને પોતાના જીવનમાં ઉતારવા મથી રહ્યા છે તેઓ ભલે વિદ્વાન ન હોય, વક્તા ન હોય, શિક્ષિત ન હોય, ભલે સ્ત્રી હોય, વયમાં યુવાન હોય તો પણ લડતને વધારે સુંદર રીતે દોરી શકે અને યશ અપાવી શકે. આ યુદ્ધનું હથિયાર બુદ્ધિ કરતાં ચારિત્ર વિશેષ છે અસાધુતાની સામે સાધુતાએ લડવાનું છે.

ત્યારે હવે સાધુ સાધ્વીઓ જીવનનો મર્મ સમજ દેશની હાકલને માન આપે તો દેશનો અજળ પક્ષો થઈ જાય અને સ્વરાજ્ય હસ્તામલકવત્ થાય. પણ તેમને કાણુ સમજાવે ? સાધુસંઘની જોમ જોન સંઘ પણ એટલો જ પ્રબળ છે. જોન સંઘ પોતાનો રાષ્ટ્રધર્મ સમજે તો સાધુસંઘને વિનવી, પગે પડીને અને છેવટે તેમની સામે સત્યાગ્રહ કરીને પણ સમજાવી શકે. હવે જમાનો ઉલટો આવ્યો છે. પ્રજા રાજને દોરે છે, મજૂરો મુડીદારોને દોરે છે યુવાનો વૃદ્ધોને દોરે છે તો ધર્મસંઘ ધર્માચાર્યો અને સાધુઓને દોરે તેમાં કાંઈ નવાઈ નથી.

અંતમાં આજના પવિત્ર પર્યુષણના મહોત્સવ નિમિત્તે એકઠા થયેલા સકળ શ્રેયાર્થીઓ રાષ્ટ્રધર્મના યથાર્થ પાલન દ્વારા પોતાનો અને માતૃભૂમિનો મોક્ષ સાધે એ પ્રાર્થના.

શારદા મંદિર
અમદાવાદ
પર્યુષણ પર્વ ૧૯૮૬

}

ચંદુલાલ કાશીરામ દવે
(બી. એ. એલ. એલ. બી.)

ધર્મ અને પંથ

આત્મપ્રિય સુશીલ બહેનો અને સુર બાંધવો,

ધર્મ અને પંથ એ બંને સાપેક્ષ દષ્ટિએ વિચારીએ તો કેવળ ભિન્ન નથી, તેમ કેવળ અભિન્ન નથી. આપણે શ્રવણ કૃત્ય કે ધર્મમાંથી પંથ ઉદ્ભવે છે અને પંથો પરસ્પર કલહ કરે છે. તેમ વક્તાની દષ્ટિથી તો પરસ્પર સંપ પણ કરે છે એટલું જ નહિ પણ સુસંપ પણ કરે છે.

જે પંથ કે સંપ્રદાયની દષ્ટિ તેના સાધ્ય એટલે ધર્મપર છે તે પંથ કે સંપ્રદાય તે જ ધર્મમાંથી નીકળેલા માર્ગની પેઠે-તે જ વૃક્ષમાંથી નીકળેલી શાખાની પેઠે-તે જ સુવર્ણમાંથી ઉત્પન્ન થતાં નાના પ્રકારનાં આકારવાળા અલંકારોની પેઠે, તેઓને પોતાના બંધુ ગણશે, કારણકે તેમનું ઉત્પત્તિ સ્થાન એક જ છે-ધર્મ છે.

ધર્મ એ દ્રવ્ય છે અને પંથ એ તો તેનો પર્યાય છે. ધર્મ એ સુવર્ણ છે, અને પંથ એ સુવર્ણની મુદ્રિકારૂપ તેનો આકાર છે. આ હેતુથી જે સંપ્રદાય પોતાના આત્માને એટલે પોતાના મૂળને સંપૂર્ણપણે વળગી રહ્યો છે, તેને તે જ ધર્મમાંથી નીકળેલો બીજો સંપ્રદાય વિરોધી નથી લાગતો, પરંતુ વિવિધ લાગે છે, Different નથી લાગતો પરંતુ various લાગે છે. આ દષ્ટિથી ધર્મપંથો પોતાના બંધુ પંથોને જોતાં શીખે તો જગતની વિવિધતામાં જેમ આનંદ છે, તેમ આ પંથોના સમન્વયમાં પણ આનંદ લઈ શકીએ.

હારમોનિયમમાં જેમ 'સા રી ગ મ પ ધ ની,' એવા સાત સૂરો છે, પ્રત્યેકનો સૂર વિવિધ છે તથાપિ તેમની harmony-સંવાદન-આપણે ઉપગ્રહી શકીએ છીએ. તેમ પંથોમાંથી પણ આપણે સંવાદન ઉત્પન્ન

કરી શકીએ. તથાપિ આપણું ઐક્ય ક્યાં છે—આપણું મૂળ ક્યાં છે ! એ આપણે જોવું જોઈએ, નહિ તો મૂળ ઉપર કુઠાર પડશે અને જો મૂળનો નાશ થશે તો મૂળમાંથી ઉત્પન્ન થયેલા પંથનો પણ નાશ થશે.

હવે પથો વિધવિધ થવામાં શો કુદરતનો હેતુ છે એ આપણે જરા વિચારદૃષ્ટિથી તપાસીએ. આત્મામાં અનંત ગુણો છે. અને એ સઘળા ગુણો ખીલવવાનો આત્મામાંથી કુટેલા ધર્મનો મુખ્ય ઉદ્દેશ છે. તથાપિ મનુષ્ય સઘળા ગુણો એકી વખતે સંપૂર્ણપણે ખીલવી શકતો નથી. એથી કોઈ ધર્મપંથસંસ્થાપક, જ્ઞાનને મુખ્ય કરી આત્માના ખીળ ગુણોને ગૌણ રાખી તેની ખીલવટ પોતે કરી પોતાને અનુસરનારાઓ પાસે બેળે બેળે કગવતા રહે છે.

તેજ પ્રકારે કોઈ દર્શનને મુખ્ય કરે છે, અને જ્ઞાન અને ક્રિયાને ગૌણ રાખે છે. તેમજ કોઈક સંપ્રદાય ઉપદેશે છે કે ચારિત્ર વિના-જ્ઞાન દર્શન ક્રિયામાં આવ્યા વિના સર્વ ખોટું છે.

હવે આપણે જાણીએ છીએ કે સમ્યક્જ્ઞાનમાંથી અનંતજ્ઞાન, સમ્યક્દર્શનમાંથી અનંતદર્શન અને સમ્યક્ચારિત્રમાંથી અનંતઆનંદ—એ ત્રણે સમપ્રમાણમાં ખીલે નહિ ત્યાં સુધી તેનો સમન્વય થવો દુર્લભ છે. માટે જ્ઞાનપ્રિયોએ દર્શનપંથ અને ચારિત્રપંથની અવગણના કર્યા વિના જ્ઞાનપંથમાં રહી, વિકાસ કરવો અને દર્શનપંથીઓની અને ચારિત્રમાર્ગીઓની અનુમોદના કરવી જોઈએ. આમ કરવાથી જ્યાં વિરોધ દેખાય છે ત્યાં વિવિધતા દેખાશે.

હવે આપણે જોઈએ કે જૈનસમાજમાં દેખાતા ત્રણ સંપ્રદાયો અને તેમાંના એકુકા સંપ્રદાયમાં રહેલા સંઘાડા અને ગચ્છો અનેક છે. છતાં એક વૃક્ષમાં શાખા ત્રણ હોય અને પ્રત્યેક શાખા ઉપર ફળો જુદે જુદે અંતરે હોય, તથાપિ વૃક્ષના ફળમાં, ફુલમાં, પત્રમાં, ડાળીઓમાં, ડાળામાં, થડમાં, મૂળમાં, એક જ રસ (juice) સર્વત્ર

વ્યાપી રહેલ હોય છે. તેમ આ સર્વ જુદા જુદા નામે જણાતાનો આત્મા, ધર્મરૂપ વૃક્ષમાં સમાયો છે.

ખીજું એક દૃષ્ટાંત આપણે લઈએ. દિગંબર, શ્વેતાંબર કે સ્થાનકવાસી એ સર્વે જૈનધર્મ માનનારાઓ લગલગ સરખી સખ્યામાં વહેંચાયા છે. પરસ્પરને નિંદતા જેમ જેવામાં આવે છે તેમ પરસ્પરમાં રહેલા ગુણોને જોઈ સ્તુતિ કરનાર પણ કોઈ કોઈ ગુણદૃષ્ટિઓ જડી આવે છે.

આપણે જૈનધર્મ માનનારાઓ સવા તેર લાખ જૈનોને અમદાવાદે આમંત્રીએ. અને પછી એક સર્કલમાં ગોઠવીએ. એટલે કે દિગંબર, તેની જોડે સ્થાનકવાસી અને તેની જોડે દેરાવાસી, એ સર્વને એક સર્કલમાં ઉભા રાખી વચમાં આપણા પુણ્યોદયે શ્રી મહાવીરસ્વામી પધારે તો તેને કાણ વંદન નહિ કરે ? વંદન કરનાર દિગંબર હો કે, શ્વેતાંબર હો, સ્થાનકવાસી હો કે, તારણપંથી હો, પરંતુ શ્રી મહાવીરને પોતાના ધર્મપિતા તરીકે સર્વ વંદશે-પૂજશે-આજ્ઞા શિરોધાર્ય કરશે, અને હૃદયમંદિરના સિંહાસનપર બેસાડી તેમની આરાધના કરશે. સર્વ આવેળાએ એ જ પ્રભુનું પૂજન કરે છે, ત્યારે આપણી એકવાક્યતા-આપણો સમન્વય આપણી harmony આપણો સંવાદન ક્યાં છે, તે આ ઉપરથી જોઈ જકાશે.

વંદન, નમનનાં વિધાન જુદાં નથી, પણ વિધવિધ છે, પરંતુ એ વંદન કે નમન શ્રી મહાવીરને છે એ વાત ઉદારદીલ તો સ્વીકાર્યા વિના નહિ રહે.

શ્રીમહાવીર આ પ્રમાણે આપણા સર્વના-સવાતેરલાખના જે ધર્મપિતા છે તો આપણે તેના ધર્મ-ઔરસ પુત્રો છીએ. અને તેથી આપણે એ એક પિતાના ધર્મપુત્રો હોવાથી બધા બાંધવો છીએ. માટે આપણી દૃષ્ટિ આપણા સઘળા વિધાનોમાં પ્રથમ શ્રી મહાવીર તરફ હોવી જોઈએ અને પછી આપણા બાંધવો પર.

કેટલીક જગોએ કહેવામાં આવે છે કે તર્કથી સમાધાન ન થાય; પરંતુ તર્ક કરનાર જે સત્યપ્રિય હોય તો તે અનેક તર્કોનો પણ, -અનેક અપેક્ષાઓનો પણ સમન્વય કે સમાધાન કરી શકે.

અપેક્ષાવાદ કે સ્યાદ્વાદનો આત્મા જ સમાધાન છે. અને અપેક્ષાઓ એક સત્યમાંથી ઉત્પન્ન થતા વિધાવધ તર્કો છે.

વક્તાને તો જણાય છે કે 'મુંડે મુંડે મતિભિન્ના' એમ જે કહેવાય છે-many men, many thoughts-એ જે કહેવત છે, તે અણુસમજી કે અજ્ઞાન મનુષ્યોને માટે બલે હો, તથાપિ તેઓ ન જાણે તેવી રીતે પણ તેઓની એક વાક્યતા કુદરત જાળવી રાખે છે. ઘણા આચારોમાં પણ વિચાર એક હોય છે.

ચીનની સ્ત્રીઓ પોતાના પગ બહુ ટુંકા હોવામાં સુંદરતાનું દર્શન કરે છે, અને યુરોપ અમેરિકાની સ્ત્રીઓ પોતાની કમ્મર ટુંકી કરી નાખવામાં સુંદરતા દેખે છે.

જાપાનમાં નાક દાબેલું હોય અને ચપટું હોય તો તે સુંદર ગણાય, અને ઇરાનમાં તાણીને પણ લાંબું રાખ્યું હોય તો સુંદર ગણાય.

બ્રાહ્મણો ગંગામાં સ્નાન કરી વેદના મંત્રો લાણી હિંદુ યજ્ઞમાનને પવિત્ર કરે છે, એ જ પ્રકારે ક્રિશ્ચિયન બેપ્ટીસ્ટો હોજમાં યજ્ઞમાનને બેપ્ટીઝમ આપી બાઇબલનાં સૂકતો લાણી પવિત્ર કરે છે.

આ દૃષ્ટાંતથી જણાય છે કે આચારમાં વિવિધતા હોવા છતાં પણ સુંદરતા અને પવિત્રતા વગેરે ગુણોમાં આખી માનવજાતિની જ એક વાક્યતા છે-unity છે. માટે સૌ શાણા એ એકમત એવું જે કહેવાય છે તે સ્યાદ્વાદના સિદ્ધાન્તથી માનવજાતિમાં આણી શકાય ખરું.

જુઓ, આપણા જૈનમાં ત્રણ સંપ્રદાયો છે અને ત્રણે માનીએ છીએ કે સમ્યક્જ્ઞાન, દર્શન અને ચારિત્રથી મુક્તિ છે. તથાપિ એ ત્રણે ગુણોને ખીલવવામાં તમે બારીક વિચારથી જોશો તો દરેક સંપ્રદાય એક ગુણને મુખ્ય રાખી, બીજા બેને ગૌણ કરી પોતાનો ધાર્મિક

વિકાસ કરી રહ્યા છે. કોઈ જ્ઞાનને, તો કોઈ દર્શનને, તો કોઈ ચારિત્રને. માટે એ સંપ્રદાયો જેને ભિન્ન ભિન્ન લાગતા હોય તેને તેમ લાગે, તથાપિ વક્તાને તો તે વિવિધ જણાવાથી અખિલ જૈનતાના પ્રત્યેક સંપ્રદાયમાં લખી ત્રણે ગુણોને સમાન કક્ષામાં લાવવાનો પ્રયોગ કરી રહ્યો છે.

સ્થાનકવાસીઓ મૂર્તિને માનતા નથી, પરંતુ વક્તાની દૃષ્ટિએ પ્રભુ મહાવીરને માને છે, પ્રભુ મહાવીરની માનસપૂજા પણ કરે છે, તેમનું જ સ્મરણ કરે છે અને તેમના ગુણો ઉપર યથાશક્તિ ધ્યાન પણ કરે છે. આ જ પ્રકારે દિગંબર સંપ્રદાયનો તરણતારણપંથ મૂર્તિને માનતો નથી તથાપિ, શ્વેતાંબરના સ્થાનકવાસી સંપ્રદાયની માફક શ્રીમહાવીરની જ માનસપૂજા-સ્મરણ-ધ્યાન કર્યા કરે છે. આપણે શ્વેતાંબરો ઉપરનું તો બધું કરીએ છીએ એટલું જ નહિ પણ એ સઘળાં વિધાનો ઉપરાંત મૂર્તિદ્વારોએ પણ એ પ્રભુનું પૂજન કરીએ છીએ.

વક્તાને તો જણાય છે કે મૂર્તિપૂજક નામ આપણને આપણા વિરોધીએ આપેલું છે. આખા જગતના, લાલનના યથાશક્તિ કરેલા પ્રવાસ-અનુભવપરથી જણાય છે કે કોઈ મૂર્તિપૂજક નથી. બધા એક સરખી રીતે પ્રભુપૂજક છે. દાખલા તરીકે—

લાલન પોતાના એક આત્મણ મિત્ર સાથે ભુલેશ્વરના મંદિરમાં જાય છે. ત્યાં એક સંસ્કૃત શ્લોકથી તે એક મહાદેવની આ પ્રકારે પ્રાર્થના કરે છે—

મેં પર્વત જેટલી થોડી શી શાહી હોય, સમુદ્રના સરખો નાનો શા ખડીયો હોય, કલ્પવૃક્ષની શાખાઓની કલમો ધડી હોય, આખી પૃથ્વીને વીંટાઈ વળે એટલો નાનો શા કાગળનો ટુકડો હોય, અને એ ટુકડા પર સાક્ષાત્ સરસ્વતી પોતે નિરંતર, હે પ્રભુ ! તારી સ્તુતિ લખે, તથાપિ તારા અનંત ગુણ માપી શકાય નહિ.

આ જ પ્રકારે આમાં તમે પહેલેથી છેલ્લે સુધી જ્ઞેશે કે એ આત્મણપુત્રના આત્મા, માનસ કે વચન ક્યાં છે ! તેનો આત્મા તો

પરમાત્માને જોઈ રહ્યો છે અને તેઓના જ ગુણનું વર્ણન કર્યા કરે છે.

જો એ પ્રતિમાનું જ દર્શન કર્યા કરતો હોત, તો તો એમ બોલત કે, ‘હે પ્રતિમા, તને પાણીની ખાણમાંથી બોદી કાઢી છે, ફલાણા કઢીઆએ ઘડી છે, ફલાણા સલાટે તને ગોળમટોળ બેનાવી છે!’ આવું તો ક્યાંય પણ દેખાતું નથી. તો પછી એ મૂર્તિપૂજક કે પ્રતિમાપૂજક ક્યાં છે? એ તો પ્રભુપૂજક છે.

એ જ પ્રકારે એ બ્રાહ્મણ મિત્ર લાલનની સાથે ચિંતામણીના મંદિરમાં આવે છે અને ત્યાં લાલન સંસ્કૃતમાં એક શ્લોક બોલે છે—તેની મતલબ આ પ્રકારે છે.

‘એક સુંદર વન છે અને તેમાં સર્વ ચંદનના વૃક્ષો છે. એ ચંદનના વૃક્ષોની સુગંધથી આકર્ષાઈ તેની આસપાસ સર્પો વીંટાઈ રહે છે. પરંતુ એ ચંદનવનમાં મયૂર દાખલ થાય છે. એટલે સર્પો મયૂરના ભયથી ચંદનને છોડી નાસી જાય છે. તેમ હે પ્રભુ પ્રાર્થનાથ, ચંદન જેવા અમારા આત્માની આસપાસ કર્મોરૂપી સર્પો વીંટાઈ રહ્યા છે અને અમારી આત્મસુગંધને વિષમય બનાવી રહ્યા છે. આપ અમારા હૃદયવનમાં મયૂરરૂપે પધારો એટલે કર્મોરૂપી સર્પો નાસી જઈ અમારી આત્મસુગંધને તમારા પ્રતાપથી અમૃતમય કરી અમને ને જગતને આનંદ આપે.

વક્તાનો બ્રાહ્મણ મિત્ર જોઈ શકે છે કે આમાં પ્રતિમા કે મૂર્તિનું દર્શન, પૂજન, કે વંદન નથી, પરંતુ શ્રી પાર્શ્વનાથનું જ દર્શન છે.

એ જ પ્રકારે વક્તા મોરબીના એક મિત્ર પાસેથી દસ હજાર રૂપીઆની એક નોટ લે છે, એને બદલે એ મિત્રને એ નોટ કરતાં સુંદર રૂપેરી કાગળ આપે છે, તથાપિ પોતે સ્થાનકવાસી હોવા છતાં પણ એ દસ હજાર રૂપીઆની નોટને રૂપીઆ જ માને છે તેમ આપણે વિધિયુક્ત થયેલી પ્રતિમાને મૂર્તિ કે પત્થર નથી માનતા પરંતુ પ્રભુ માનીએ છીએ.

દિગંજર સાધુઓ, દિશારૂપી વસ્ત્રથી પોતાના ચારિત્રનો નિર્વાહ કરે છે અને સ્વેતાંજર સાધુઓ પણ આચારાંગસૂત્ર પ્રમાણે ‘અચેલક’ જાણાય છે.

‘અચેલક’ શબ્દનો અર્થ વસ્ત્રરહિત થાય છે, પરંતુ એનો અર્થ ‘અચેલક’ એટલે અદ્વપવસ્ત્રવાળા કરવામાં આવે છે. આમ એક વસ્ત્રરહિત રહીને અને બીજા અદ્વપવસ્ત્રમાં પણ મોહ નહિ રાખીને પોતાના ચારિત્રનો નિર્વાહ કરે એમાં વિરોધ સ્થાદ્વાદીને ક્યાંથી હોઈ શકે ?

સંવત્સરી પ્રતિક્રમણ કાઈ ચોથને દિવસે કરે છે, કાઈ પાંચમને દિવસે કરે છે. હવે પ્રતિક્રમણના હેતુ ઉપર બોધ્યે તો પ્રમાદવશથી આત્મા પોતાનું સ્થાન છોડી પરસ્થાનમાં ગયો હોય—એટલે અતિચાર લાગ્યો હોય, તેને ધોઈ નાખવાનું છે. હવે પાંચમને દિવસે પરલાવમાંથી સ્વલાવમાં આવનારા અને ચોથને દિવસે પરલાવમાંથી સ્વલાવમાં આવનારામાં વિરોધ ક્યાં છે ! તે કંઈ સમજાતું નથી. માટે જો આશય એક જ છે—વિવિધ તિથિએ કરેલા અનુષ્ઠાનનું ફળ જો એક સરખું આવે છે તો પછી પરસ્પર સુસંપ શા માટે ન સધાવો બોધ્યે ?

શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે કે જે ક્રિયા સાધ્યને પહોંચાડે છે તે જ સમ્યક્ ક્રિયા છે. માટે ચોથ કે પાંચમ જો સાધ્યને પહોંચાડવાને બદલે સાધનમાંથી પણ ખસી જાય અને ખમાવવાને બદલે કલહ વધારે તો ધર્મને બદલે અધર્મ જગતમાં વધે માટે શ્રી મહાવીરને ધર્મન્યાયાધીશ રાખી—તેમના સ્થાદ્વાદ કે સમાધાનવાદથી વિશ્વના તમામ ધર્મમાર્ગો, ધર્મના નાના સંપ્રદાયો, અને સંપ્રદાયના પંથો—ગરુછો અને સંઘાડાને જોતાં શિખીએ તો આ વિશ્વમાં સર્વ ધર્મ સુસંપતા—સંવાદનો સંભાળી જગત શાંતિથી સુપ્રગતિના પંથે ચાલતું જણાશે.

શાસ્ત્રમર્યાદા

શાસ્ત્ર એટલે શું?—જે શિક્ષણ આપે એટલે કે જે કોઈ વિષયની માહિતી અને અનુભવ આપે તે, તે વિષયનું શાસ્ત્ર. માહિતી અને અનુભવ જેટલેટલા પ્રમાણમાં હોય તથા વિશાલ તેટલેટલા પ્રમાણમાં તે શાસ્ત્ર તે વિષય પરત્વે વધારે મહત્ત્વનું. આમ મહત્ત્વનો આધાર હોય અને વિશાળતા પર હોવા છતાં તે શાસ્ત્રની પ્રતિષ્ઠાનો આધાર તો તેની યથાર્થતા ઉપર જ છે. અમુક શાસ્ત્રમાં માહિતી ખૂબ હોય, હાડી હોય, અનુભવ વિશાળ હોય છતાં તેમાં જે દષ્ટિદોષ કે ખીજ બ્રાંતિ હોય તો તે શાસ્ત્ર કરતાં તે જ વિષયનું, થોડી પણ યથાર્થ માહિતી આપનાર અને સસ અનુભવ પ્રકટ કરનાર ખીજું શાસ્ત્ર વધારે મહત્ત્વનું છે, અને તેની જ પ્રતિષ્ઠા ખરી બંધાય છે. શાસ્ત્ર શબ્દમાં જ્ઞાન્ અને ત્ર એવા બે શબ્દો છે. શબ્દોમાંથી અર્થ ઘટાવવાની અતિખૂની રીતનો આગ્રહ છોડવો ન જ હોય તો એમ કહેવું જોઈએ કે જ્ઞાન્ એ શબ્દ માહિતી અને અનુભવ પૂરા પાડવાનો ભાવ સૂચવે છે, અને ત્ર શબ્દ ત્રાણુશક્તિનો ભાવ સૂચવે છે. શાસ્ત્રની ત્રાણુશક્તિ એટલે આડે રસ્તે જતાં અટકાવી માણસને બચાવી લેવો અને તેની શક્તિને સાચે રસ્તે દોરવી. આવી ત્રાણુશક્તિ માહિતી કે અનુભવની વિશાળતા ઉપર અગર તો હોય ઉપર અવલંબિત નથી. પણ એ માત્ર સત્ય ઉપર અવલંબિત છે. તેથી એકંદર રીતે વિચારતાં ચોખ્ખું એ જ ફલિત થાય છે, કે જે કોઈ પણ વિષયની સાચી માહિતી અને સાચો અનુભવ પૂરો પાડે તે જ શાસ્ત્ર કહેવાવું જોઈએ.

આવું શાસ્ત્ર તે કયું?—ઉપર કહેલ વ્યાખ્યા પ્રમાણે તો કોઈને શાસ્ત્ર કહેવું એ જ મુશ્કેલ છે. કારણ કોઈ પણ એક શાસ્ત્ર

અત્યાર સુધીની દુનિયામાં એવું નથી જન્મ્યું કે જેની માહિતી અને અનુભવ ટોઠાં પણ રીતે ફેરફાર પામે તેવાં ન જ હોય કે જેની વિરુદ્ધ ટોઠાંને કદીએ કહેવાનો પ્રસંગ જ ન આવે. ત્યારે ઉપરની વ્યાખ્યા પ્રમાણે જેને શાસ્ત્ર કહી શકાય એવું કંઈ પણ છે કે નહિ? એ જ સવાલ થાય છે. આનો ઉત્તર સરળ પણ છે અને કઠણ પણ છે. જે ઉત્તરની પાછળ રહેલ વિચારમાં બંધન, ભય કે લાલચ ન હોય તો ઉત્તર સરળ છે, અને જે તે હોય તો ઉત્તર કઠણ પણ છે. વાત એવી છે કે માણસનો સ્વભાવ જિજ્ઞાસુ પણ છે અને શ્રદ્ધાળુ પણ છે. જિજ્ઞાસા એને વિશાળતામાં લઈ જાય છે અને શ્રદ્ધા એને મક્કમપણું અર્પે છે. જિજ્ઞાસા અને શ્રદ્ધાની સાથે જે બીજી કોઈ આસુરી વૃત્તિ ભળી જાય તો તે માણસને મર્યાદિત ક્ષેત્રમાં બાંધી રાખી તેમાં જ સત્ય-નાહિ નહિ, પૂર્ણ સત્ય-જોવાની ફરજ પાડે છે. આનું પરિણામ એ આવે છે કે માણસ ટોઠાં એક જ વાક્યને અગર ટોઠાં એક જ ગ્રંથને, અગર ટોઠાં એક જ પરંપરાના ગ્રંથ-સમૂહને છેવટનું શાસ્ત્ર માની લે છે, અને તેમાં જ પૂર્ણ સત્ય છે, એવી માન્યતા ધરાવતો થઈ જાય છે. આમ થવાથી માણસ માણસ વચ્ચે, સમૂહ સમૂહ વચ્ચે અને સંપ્રદાય સંપ્રદાય વચ્ચે શાસ્ત્રની સત્યતા અસત્યતાની બાબતમાં અગર તો શાસ્ત્રની શ્રેષ્ઠતાના તર-તમ ભાવની બાબતમાં મોટો વિખવાદ શરૂ થાય છે. દરેક જણ પોતે માનેલ શાસ્ત્ર સિવાયનાં બીજાં શાસ્ત્રોને જોતાં અગર અપૂર્ણ સત્ય જણાવનારાં કહેવા મંડે છે અને તેમ કરી સામા પ્રતિસ્પર્ધિને પોતાનાં શાસ્ત્ર વિષે તેમ કહેવાને જાણે અજાણે નોતરે છે. આ તોફાની વાતાવરણમાં અને સાંકડી મનોવૃત્તિમાં એ તો વિચારાવું જ રહી જાય છે કે ત્યારે શું બધાં જ શાસ્ત્રો જોતાં કે બધાં જ શાસ્ત્રો સાચાં કે બધાં જ કાંઈ નહિ?

આ થઈ ઉત્તર આપવાની કઠીણાઈની બાબત. પરંતુ જ્યારે આપણે ભય, લાલચ અને સંકુચિતતાના બંધનકારક વાતાવરણમાંથી

છૂટા થઈ વિચારીએ ત્યારે ઉક્ત પ્રશ્નનો નિવેડો સહેલાઈથી આવી જાય છે, અને તે એ છે કે સત્ય એક અને અખંડ હોવા છતાં તેનો આવિર્ભાવ (તેનું ભાન) કાળક્રમથી અને પ્રકારભેદથી થાય છે. સત્યનું ભાન જે કાળક્રમ વિના અને પ્રકારભેદ વિના થઈ શકતું હોત તો અત્યાર અગાઉ ક્યારનું એ સત્યશોધનનું કામ પતી ગયું હોત, અને એ દિશામાં કાંઈક કહેવાપણું કે કરવાપણું ભાગ્યે જ રહ્યું હોત. જે જે મહાન પુરુષો સત્યનો આવિર્ભાવ કરનારા પૃથ્વીના પટ ઉપર થઈ ગયા છે તેમને પણ તેમના પહેલાં થઈ ગયેલા અમુક સત્યશોધકોની શોધનો વારસો મળેલો જ હતો. એવો કોઈ પણ મહાન પુરુષ તમે બતાવી શકશો કે જેને પોતાની સત્યની શોધમાં અને સત્યના આવિર્ભાવમાં પોતાના પૂર્વવર્તી અને સમસમયવર્તી બીજા તેવા શોધકની શોધનો થોડો પણ વારસો ન જ મળ્યો હોય, અને માત્ર તેણે જ એકાએક અપૂર્વપણે તે સત્ય પ્રકટાવ્યું હોય ? આપણે સહેજ પણ વિચારીશું તો માત્રુમ પડશે કે કોઈ પણ સત્યશોધક અગર શાસ્ત્રપ્રણેતા પોતાને મળેલ વારસાની ભૂમિકા ઉપર ઉભો રહીને જ પોતાની દષ્ટિ પ્રમાણે અગર તો પોતાની પરિસ્થિતિને બંધ બેસે એવી રીતે સત્યનો આવિર્ભાવ કરવા મથે છે, અને તેમ કરી સત્યના આવિર્ભાવને વિકસાવે છે. આ વિચારસરણી જે ફેંકી દેવા જેવી ન હોય તો એમ કહેવું જોઈએ કે કોઈ પણ એક વિષયનું શાસ્ત્ર એટલે તે વિષયમાં શોધ ચલાવેલ, શોધ ચલાવતા કે કે શોધ ચલાવનાર વ્યક્તિઓની કૃતિ અને પ્રકાર ભેદવાળી પ્રતીતિ-ઓનો સરવાળો. આ પ્રતીતિઓ જે સંયોગોમાં અને જે ક્રમે જન્મી હોય તે સંયોગો પ્રમાણે તે જ ક્રમે ગોઠવી લઈએ તો એ વિષયનું સળંગ શાસ્ત્ર અને અને એ બધી જ ત્રૈકાલિક પ્રતીતિઓ કે આવિર્ભાવો-માંથી છૂટા છૂટા મણકા લઈ લઈએ તો તે અખંડ શાસ્ત્ર ન કહેવાય; છતાં તેને શાસ્ત્ર કહેવું હોય તો એટલા જ અર્થમાં કહેવું જોઈએ કે તે પ્રતીતિનો મણકો પણ એક અખંડ શાસ્ત્રનો અંશ

છે. પણ એવા કોઈ અંશને જો સંપૂર્ણતાનું નામ આપવામાં આવે તો તે ખોટું જ છે. જો આ મુદ્દામાં વાંધો લેવા જવું ન હોય—હું તો નથી જ લેતો—તો આપણે નિખાલસ દિલથી કબુલ કરવું જોઈએ કે માત્ર વેદ, માત્ર ઉપનિષદો, માત્ર જૈન આગમો, માત્ર બૌદ્ધ પિટકો, માત્ર અવેસ્તા, માત્ર બાઈબલ, માત્ર પુરાણ, માત્ર કુરાન કે માત્ર તે તે સ્મૃતિઓ એ પોતપોતાના વિષયપરત્વે એકલાં જ અને સંપૂર્ણ શાસ્ત્ર નથી. પણ એ બધાં જ આધ્યાત્મિક વિષય પરત્વે, ભૌતિક વિષય પરત્વે, અગર તો સામાજિક વિષય પરત્વે એક અખંડ ત્રૈકલિક શાસ્ત્રનાં ક્રમિક તેમજ પ્રકાર ભેદવાળાં સત્યના આવિર્ભાવનાં સૂચક અથવા તો અખંડ સત્યની દેશ કાળ, અને પ્રકૃતિ ભેદ પ્રમાણે બુદ્ધિબુદ્ધિ બાબુઓ રજુ કરતાં મણકા શાસ્ત્રો છે. આ વાત કોઈ પણ વિષયના ઐતિહાસિક અને તુલનાત્મક અભ્યાસીને સમજવી તદ્દન સહેલા છે. જો આ સમજ આપણા મનમાં ઉતરે—અને ઉતારવાની જરૂર તો છે જ—તો આપણે પોતાની વાતને વળગી રહેવા છતાં બીજાને અન્યાય કરતા બચી જઈએ, અને તેમ કરી બીજાને પણ અન્યાયમાં ઉતરવાની પરિસ્થિતિથી બચાવી લઈએ. પોતાના માની લીધેલ સત્યને બરાબર વક્ષાદાર રહેવા માટે જરૂરનું એ છે કે તેની કિંમત હોય તેથી વધારે આંકી અંધશ્રદ્ધા ન ખીલવવી અને ઝોઝી આંકી નારિતકતા ન દાખવવી. આમ કરવામાં આવે તો જણાયા વિના ન જ રહે કે અમુક વિષય પરત્વેના સત્યશોધકોનાં મંથનો કાં તો બધાં જ શાસ્ત્રો છે, કાં તો બધાં જ અશાસ્ત્રો છે, અને કાં તો એ કાંઈ જ નથી.

દેશ, કાળ, અને સંયોગથી પરિમિત સત્યના આવિર્ભાવની દૃષ્ટિએ એ બધાં જ શાસ્ત્રો છે. સત્યના સંપૂર્ણ અને નિરપેક્ષ આવિર્ભાવની દૃષ્ટિએ એ બધાં જ અશાસ્ત્રો છે, શાસ્ત્રયોગની પાર ગએલ સામર્થ્યયોગની દૃષ્ટિએ એ બધાં શાસ્ત્ર કે અશાસ્ત્ર કાંઈ નથી. માની લીધેલ સાંપ્રદાયિક શાસ્ત્ર વિષેનું મિથ્યા અભિમાન ગાળવા માટે

આટલી જ સમજ બસ છે. જો એ મિથ્યા અભિમાન ગળે તો મોહનું બંધન ટળતાં જ બધા મહાન પુરુષોનાં ખંડ સત્યોમાં અખંડ સત્યનું દર્શન થાય અને બધી જ વિચારસરણીની નદીઓ પોતપોતાની હોમે એક જ મહાસત્યના સમુદ્રમાં મળે છે એવી પ્રતીતિ થાય. આ પ્રતીતિ કરાવવી એ જ શાસ્ત્રરચનાનો પ્રધાન ઉદ્દેશ છે.

સર્જકો અને રક્ષકો—શાસ્ત્રો કેટલાકને હાથે સરખાય છે અને કેટલાકને હાથે સચવાય છે—રક્ષાય છે; અને બીજા કેટલાકને હાથે સચવાવા ઉપરાંત તેમાં ઉમેરણ થાય છે. રક્ષકો, સુધારકો, અને પુરવણીકારો કરતાં સર્જકો હમેશાં જ ઓછા હોય છે. સર્જકોમાં પણ બધા સમાન જ કોટિના હોય એમ ધારવું તે મનુષ્યપ્રકૃતિનું અજ્ઞાન છે. રક્ષકોના મુખ્ય બે ભાગ પડે છે. પહેલો ભાગ સર્જકની કૃતિને આજન્મ વફાદાર રહી તેનો આશય સમજવાની, તેને સ્પષ્ટ કરવાની અને તેનો પ્રચાર કરવાની કાશીષ કરે છે. તે એટલો બધો ભક્તિમંત્ર હોય છે કે તેને મન પોતાના પૂજ્ય સજ્જાના અનુભવમાં કાંઈ જ સુધારવા જેવું કે ફારફેર કરવા જેવું નથી લાગતું. તેથી તે પોતાના પૂજ્ય સજ્જાના વાક્યોને અક્ષરશઃ વળગી તેમાંથી જ બધું ફલિત કરવાનો પ્રયત્ન કરે છે. અને દુનિયા તરફ જોવાની બીજી આંખ બંધ કરી દે છે. જ્યારે રક્ષકોનો બીજો ભાગ ભક્તિમંત્ર હોવા ઉપરાંત દષ્ટિમંત્ર પણ હોય છે. તેથી તે પોતાના પૂજ્ય સજ્જાની કૃતિને અનુસરવા છતાં તેને અક્ષરશઃ વળગી રહેતો નથી. ઉલટું તેમાં તે જે જે ઉણપો જુએ છે, અગર પુરવણીની આવશ્યકતા સમજે છે; તેને પોતાની શક્તિ પ્રમાણે દૂર કરી કે પૂર્ણ કરીને જ તે શાસ્ત્રનો પ્રચાર કરે છે. આ રીતે જ રક્ષકોના પહેલા ભાગ દ્વારા શાસ્ત્રો પ્રમાર્જન અને પુરવણી ન પામવા છતાં એકદેશીય ઉડાણ કેળવે છે અને રક્ષકોના બીજા ભાગ દ્વારા એ શાસ્ત્રો પ્રમાર્જન તેમજ પુરવણી મેળવવાને લીધે વિશાળતા પામે છે. કોઈ પણ સજ્જાના શાસ્ત્ર-સાહિત્યનો ઇતિહાસ તપાસીશું તો ઉપરની વાતની ખાત્રી થયા વિના

નહિ રહે. અહિં દાખલા તરીકે આર્યઋષિઓના અમુક વેદભાગને મૂળ સર્જન માની પ્રસ્તુત વસ્તુ સમજાવવી હોય તો એમ કહી શકાય કે મંત્રવેદનો બ્રાહ્મણ ભાગ અને જૈમિનીયની મીમાંસા એ પ્રથમ પ્રકારના રક્ષકો છે, અને ઉપાનિષદો, જૈન આગમો, બાદ પિટકો, ગીતા, સ્મૃતિ, અને બીજા તેવા ગ્રંથો એ બીજા પ્રકારના રક્ષકો છે. કારણ કે બ્રાહ્મણગ્રંથોને અને પૂર્વ મીમાંસાને મંત્રવેદમાં ચાલી આવતો ભાવનાઓની વ્યવસ્થા જ કરવાની છે, તેના પ્રામાણ્યને વધારે મજબૂત કરી લોકોની તે ઉપરની શ્રદ્ધાને સાચવવાની જ છે. કોઈપણ રીતે મંત્રવેદનું પ્રામાણ્ય સચવાઈ રહે એ એક જ ચિંતા બ્રાહ્મણકારો અને મીમાંસકોની છે. તે કટ્ટર રક્ષકોને મંત્રવેદમાં ઉમેરવા જેવું કાંઈ જ દેખાતું નથી. ઉલટું ઉમેરવાનો વિચાર જ તેમને ગભરાવી મૂકે છે. જ્યારે ઉપનિષદકારો, આગમકારો, પિટકકારો વગેરે મંત્રવેદમાંથી મળેલા વારસાને પ્રમાર્જન કરવા જેવો, ઉમેરવા જેવો અને વિકસાવવા જેવો લેખે છે. આવી સ્થિતિમાં એક જ વારસાને મેળવનાર જુદા જુદા સમયના અને સમસમયના પ્રકૃતિભેદવાળા માણસોમાં પક્ષાપક્ષી પડી જાય છે, અને કિલ્લેબંધી ઉભી થાય છે.

નવા જૂના વચ્ચે દ્વન્દ્વ—ઉપરની કિલ્લેબંધીમાંથી સંપ્રદાય જન્મે છે અને એક બીજા વચ્ચે વિચારનો સંઘર્ષ ખૂબ જન્મે છે. દેખીતી રીતે એ સંઘર્ષ અનર્થકારી લાગે છે. પણ એ સંઘર્ષને પરિણામે જ સત્યનો આવિર્ભાવ આગળ વધે છે. કોઈ પુષ્ટ વિચારક કે સમર્થ સ્ત્રી એ જ સંઘર્ષમાંથી જન્મ લે છે અને તે ચાલ્યાં આવતાં શાસ્ત્રીય સત્યોમાં અને શાસ્ત્રીય ભાવનાઓમાં નવું પગલું ભરે છે. આ નવું પગલું પહેલાં તો લોકોને ચમકાવી મૂકે છે, અને યથા જ લોકો કે લોકોનો મોટો ભાગ ૩૬ અને શ્રદ્ધાસ્પદ શબ્દો તેમજ ભાવનાઓના હથિયારવડે એ નવા વિચાર કે સર્જકનું માયું ફેડવા તૈયાર થાય છે. એક બાજુએ વિરોધીઓની પલટણ અને બીજી બાજુએ નવો આગન્ટુક એકલો.

વિરોધીઓ એને કહે છે કે 'તું જે કહેવા માગે છે, જે વિચાર દર્શાવે છે તે આ જૂના ઈશ્વરીય શાસ્ત્રોમાં ક્યાં છે?' વળી તે બિચારા કહે છે કે 'જૂનાં ઈશ્વરીય શાસ્ત્રોના શબ્દો તો ઉલટું તારા નવા વિચારની વિરુદ્ધ જ જાય છે.' આ બિચારા શ્રદ્ધાળુ છતાં એક આંખવાળા વિરોધીઓને પેલો આગંતુક કે વિચારક સ્પષ્ટા તેમના જ સંકુચિત શબ્દોમાંથી પોતાની વિચારણા અને ભાવના કાઢી બતાવે છે. આ રીતે નવા વિચારક અને સ્પષ્ટા દ્વારા એક વખતના જૂના શબ્દો અર્થદૃષ્ટિએ વિકસે છે અને નવી વિચારણા અને ભાવનાનો નવો થર આવે છે અને વળી એ નવો થર વખત જતાં જૂનો થઈ જ્યારે બહુ ઉપયોગી નથી રહેતો અગર ઉક્તો બાધક થાય છે ત્યારે વળી નવા જ સ્પષ્ટાઓ અને વિચારકો પ્રથમના થર ઉપર ચઢેલી એકવાર નવી અને હમણાં જૂની થઈ ગયેલી વિચારણા અને ભાવનાઓ ઉપર નવો થર ચઢાવે છે. આ રીતે પરાપૂર્વથી ઘણીવાર એક જ શબ્દના ઝોખામાં અનેક વિચારણાઓ અને ભાવનાઓના થર આપણે શાસ્ત્રમાર્ગમાં જોઈ શકીએ છીએ. નવા થરના પ્રવાહને જૂના થરની જગ્યા લેવા માટે જો શબ્દ સ્વતંત્ર સરજવા પડતા હોત અને અનુયાયીઓનું ક્ષેત્ર પણ જુદું જ મળતું હોત તો તો જૂના અને નવા વચ્ચે દ્વંદ્વ (વિરોધ) ને કદી જ અવકાશ ન રહેત. પણ કુદરતનો આભાર માનવો જોઈએ કે તેણે શબ્દ અને અનુયાયીઓનું ક્ષેત્ર છેક જ જુદું નથી રાખ્યું તેથી જૂના લોકોની મક્કમતા અને નવા આગંતુકની દૃઢતા વચ્ચે વિરોધ જન્મે છે અને કાળક્રમે એ વિરોધ વિકાસનું જ રૂપ પકડે છે. જૈન કે બાહ્ય મૂળ શાસ્ત્રોને લઈ વિચારીએ અગર વેદશાસ્ત્રને એકમ માની ચાલીએ તો પણ આજ વસ્તુ આપણને દેખાશે. મંત્રવેદમાંના પ્રભ, ઈંદ્ર, વરુણ, ઋત, તપ, સત્, અસત્, યજ્ઞ વગેરે શબ્દો તથા તેની પાછળની, ભાવના અને ઉપાસના લ્યો; અને ઉપનિષદોમાં દેખાતી એ જ શબ્દોમાં આરોપાએક્ષી ભાવના તથા ઉપાસના લ્યો. એટલું જ નહિ પણ

ભગવાન મહાવીર અને ભુદ્ધના ઉપદેશમાં સ્પષ્ટપણે તરવરતી સાક્ષણ, તપ, કર્મ, વર્ણ, વગેરે શબ્દો પાછળની ભાવના અને એ જ શબ્દો પાછળ રહેલી વેદકાલીન ભાવનાઓ લઈ ખેંચેને સરખાવો. વળી ગીતામાં સ્પષ્ટપણે દેખાતી યજ્ઞ, કર્મ, સંન્યાસ, પ્રવૃત્તિ, નિવૃત્તિ, યોગ, ભોગ વગેરે શબ્દો પાછળ રહેલી ભાવનાઓને વેદકાલીન અને ઉપનિષદકાલીન એ જ શબ્દો પાછળ રહેલી ભાવનાઓ સાથે તેમજ આ યુગમાં દેખાતી એ શબ્દો ઉપર આરોપાએલી ભાવનાઓ સાથે સરખાવો તો હેઠ્ઠા પાંચ હજાર વર્ષમાં આર્યલોકોના માનસમાં કેટલો ફેર પડ્યો છે એ સ્પષ્ટ જણાશે. આ ફેર કંઈ એકાએક પડ્યો નથી. કે વગર વાંધે અને વગર વિરોધે વિકાસક્રમમાં સ્થાન પામ્યો નથી; પણ એ ફેર પડવામાં જેમ સમય લાગ્યો છે તેમજ ફેરવાળા થરોને સ્થાન પામવામાં ઘણી અથડામણ પણ સહવી પડી છે. નવા વિચારો કે અને સર્જકો પોતાની ભાવનાના હથોડાવડે જના શબ્દોની ઝેરણ ઉપર જૂના લોકોના માનસને નવો ઘાટ આપે છે. હથોડા અને ઝેરણ વચ્ચે માનસની ઘાતુ દેશકાળાનુસારી ફેરફારવાળી ભાવનાઓના અને વિચારણાઓના નવનવા ઘાટ ધારણ કરે છે. અને આ નવા જૂનાની કાળચક્ષીનાં પૈડાંઓ નવનવું દબ્યે જ જાય છે, અને મનુષ્ય-જાતિને જીવતી રાખે છે.

વર્તમાન યુગ—આ જમાનામાં ઝપાટાબંધ ઘણી ભાવનાઓ અને વિચારણાઓ નવા જ રૂપમાં આપણી આગળ આવતી જાય છે. રાજકીય કે સામાજિક ક્ષેત્રમાં જ નહિ પણ આધ્યાત્મિક ક્ષેત્ર સુદ્ધાંમાં ત્વરાબંધ નવી ભાવનાઓ પ્રકાશમાં આવતી જાય છે. એક બાજુએ ભાવનાઓને વિચારની કસોટીએ ચઢાવ્યા વિના સ્વીકારનારો મંદબુદ્ધિ વર્ગ હોય છે, ન્યારે બીજી બાજુએ એ ભાવનાઓને વગર વિચારે ફેંકી દેવા કે ખોટી કહેવા જેવી જરૂર ભુદ્ધિવાળો પણ વર્ગ નાનોસૂનો નથી. આ સંયોગોમાં શું થવું જોઈએ અને શું થયું છે એ સમજાવવા ખાતર ઉપરના ચાર મુદ્દાઓ ચર્ચાવામાં આવ્યા છે.

સર્જકો અને રક્ષકો મનુષ્યજાતિનાં નૈસાગક ફળો છે. એની હસ્તીને કુદરત પણ મિટાવી શકે નહિ. નવા જૂના વચ્ચેનું દ્વંદ્વ એ સત્યના આવિર્ભાવનું અને તેને ટકવાનું અનિવાર્ય અંગ છે, એટલે તેથી પણ સત્યપ્રિય ગભરાય નહિ. શાસ્ત્ર એટલે શું ? અને આવું શાસ્ત્ર તે કયું ? એ બે મુદ્દાઓ દષ્ટિના વિકાસ માટે અથવા એમ કહો કે નવાજૂનાની અથડામણીના દધિમંથનમાંથી આપોઆપ તરી આવતા માખણને ઝોળખવાની શક્તિને વિકસાવવા માટે ચર્ચ્યા છે. આ ચાર મુદ્દાઓ તો અત્યારના યુગની વિચારણાઓ અને ભાવનાઓ સમજવા માટે માત્ર પ્રસ્તાવના છે. ત્યારે હવે ટુંકમાં જોઈએ અને તે પણ જૈન સમાજને લઈ વિચારીએ કે તેની સામે આજે કઈ કઈ રાજકીય, સામાજિક અને આધ્યાત્મિક સમસ્યાઓ ખડી થઈ છે અને તેના ઉકેલ શક્ય છે કે નહિ અને શક્ય હોય તો તે કઈ રીતે શક્ય છે ?

૧. માત્ર કુળ પરંપરાથી કહેવાતા જૈન માટે નહિ પણ જૈનામાં જૈનપણું ગુણથી થોડું ધણું આવ્યું હોય તેને માટે સુદ્ધાં પ્રશ્ન એ છે કે તેવો માણસ રાષ્ટ્રીય ક્ષેત્ર અને રાજકીય પ્રકરણમાં ભાગ લે શકે નહિ અને લે તો કઈ રીતે લે. કારણ કે તેવો માણસને વળી રાષ્ટ્ર એ શું ? અને રાજકીય પ્રકરણ એ શું ? રાષ્ટ્ર અને રાજપ્રકરણ તો સ્વાર્થ તેમજ સંકુચિત ભાવનાનું ફળ છે અને ખરું જૈનત્વ એ તો એની પારની વસ્તુ છે એટલે ગુણથી જો જૈન હોય તે રાષ્ટ્રીય કાર્યો અને રાજકીય ચળવળોમાં પડે કે નહિ ? એ અત્યારના જૈન સમાજનો પેચીદો સવાલ છે—ગૂઢ પ્રશ્ન છે.

૨. લગ્નપ્રથાને લગતી રૂઢીઓ, નાતજાતને લગતી પ્રથાઓ અને ધંધા ઉદ્યોગની પાછળ રહેલી માન્યતાઓ અને સ્ત્રી-પુરુષ જાતિ વચ્ચેના સંબંધોની બાબતમાં આજકાલ જે વિચારો બળપૂર્વક ઉદય પામી રહ્યા છે અને ચોમેર ધર કરી રહ્યા છે તેને જૈનશાસ્ત્રમાં ટેકો છે કે નહિ, અગર ખરા જૈનત્વ સાથે તે નવા વિચારોનો મેળ છે કે નહિ, કે જૂના વિચારો સાથે જ ખરા જૈનત્વનો સંબંધ છે ? જે નવા વિચારોને

શાસ્ત્રનો ટેકો ન હોય અને તે વિચારો વિના જીવવું સમાજ માટે અશક્ય દેખાતું હોય તો હવે શું કરવું ? શું એ વિચારોને જૂના શાસ્ત્રની ધરડી ગાયના સ્તનમાંથી જેમ તેમ દોહવાં ? કે એ વિચારોનું નવું શાસ્ત્ર રચી જૈનશાસ્ત્રમાં વિકાસ કરવો ? કે એ વિચારોને સ્વીકારવા કરતાં જૈનસમાજની હસ્તી મટવાને કોમતી ગણવું ?

૩. મોક્ષને પથે પડેલી ગુરુસંસ્થા ખરી રીતે ગુરુ એટલે માર્ગદર્શક થવાને બદલે જો અનુગામીઓને ગુરુ એટલે બોજ રૂપ જ થતી હોય અને ગુરુસંસ્થારૂપ સુભૂમચક્રવર્તીની પાલખી સાથે તેને ઉપાડનાર શ્રાવકરૂપ દેવો પણ ડૂબવાની દશામાં આવ્યા હોય તો શું એ દેવોએ પાલખી ફેંકી ખસી જવું ? કે પાલખી સાથે ડૂબી જવું ? કે પાલખી અને પોતાને તારે એવો કોઈ માર્ગ શોધવા થોભવું ? જો એવો માર્ગ ન જ મળે તો શું કરવું ? અને સૂઝે તો તે માર્ગ જૂના જૈનશાસ્ત્રમાં છે કે નહિ અગર તો આજસુધીમાં કાઠએ અવલંબેલો છે કે નહિ, એ જોવું ?

૪. ધંધા પરત્વે પ્રશ્ન એ છે કે કયા કયા ધંધા ગુણજૈનત્વ સાથે બંધ બેસે અને કયા કયા ધંધા જૈનત્વના ધાતક બને ? શું ખેતીવાડી, લુહારી, સુતારી, અને ચામડાને લગતાં કામો, દાણાદુણીનો વ્યાપાર, વહાણવટું, સિપાહિગીરી, સાંચાકામ વગેરે જૈનત્વના બાધક છે ? અને ઝવેરાત, કપડાં, દલાલી, સટ્ટો, મીલમાલેકી, વ્યાજવટાવ વગેરે ધંધાઓ જૈનત્વના બાધક નથી અગર ઓછા બાધક છે ?

ઉપર આપેલા ચાર પ્રશ્નો તો અનેક એવા પ્રશ્નોમાંની વાનગી માત્ર છે. એટલે આ પ્રશ્નોનો ઉત્તર જે અહીં વિચારવામાં આવે છે તે જો તર્ક અને વિચારશુદ્ધ હોય તો ખીજા પ્રશ્નોને પણ સહેલાઈથી લાગુ થઈ શકશે. આવા પ્રશ્નો ઉભા થાય છે તે કાંઈ આજે જ થાય છે એમ કોઈ ન ધારે. ઓછા વધતા પ્રમાણમાં અને એક અથવા ખીજી રીતે આવા પ્રશ્નો ઉભા થએલા આપણે જૈનશાસ્ત્રના ઇતિહાસમાંથી અવશ્ય મેળવી શકીએ છીએ. જ્યાં સુધી હું સમજું છું ત્યાં સુધી આવા પ્રશ્નો ઉત્પન્ન થવાનું અને તેનું સમાધાન ન મળવાનું મુખ્ય

કારણ જૈનત્વ અને તેના વિકાસક્રમના ઇતિહાસ વિષેના આપણા અજ્ઞાનમાં રહેલું છે.

જીવનમાં સાચા જૈનત્વનું તેજ જરાયે ન હોય, માત્ર પરંપરાગત વેશ, ભાષા, અને ટીકાંટપકાનું જૈનત્વ જાણે અજાણે જીવન ઉપર લદાએલું હોય અને વધારામાં વસ્તુસ્થિતિ સમજવા જેટલી બુદ્ધિશક્તિ પણ ન હોય ત્યારે ઉપર દર્શાવેલ પ્રશ્નોનો ઉકેલ નથી આવતો. એ જ રીતે જીવનમાં ઓછું વધતું સાચું જૈનત્વ ઉદ્ભવ્યું હોય છતાં વારસામાં મળેલ ચાલુ ક્ષેત્ર ઉપરાંત બીજા વિશાળ અને નવનવા ક્ષેત્રોમાં ઉભા થતા કાયડાઓને ઉકેલવાની તેમજ વાસ્તવિક જૈનત્વની ચાવી લાગુ પાડી ગૂંચવણનાં તાળાંઓ ઉઘાડવા જેટલી પ્રજ્ઞા ન હોય ત્યારે પણ આવા પ્રશ્નોનો ઉકેલ નથી આવતો. તેથી જરૂરનું એ છે કે સાચું જૈનત્વ શું છે, એ સમજી જીવનમાં ઉતારવું અને બધા જ ક્ષેત્રમાં ઉભી થતી મુશ્કેલીઓનો નિકાલ કરવા માટે જૈનત્વનો શી શી રીતે ઉપયોગ કરવો, એની પ્રજ્ઞા વધારવી.

હવે આપણે જોઈએ કે સાચું જૈનત્વ એટલે શું ? અને તેના જ્ઞાન તથા પ્રયોગવડે ઉપરના પ્રશ્નોનો અવિરોધી નિકાલ કેવી રીતે આવી શકે ? આવું જનત્વ એટલે સમભાવ અને સત્યદષ્ટિ. જેને જૈનશાસ્ત્ર અનુક્રમે અહિંસા તેમજ અનેકાંતદષ્ટિના તામશી ઓળખાવે છે. અહિંસા અને અનેકાંતદષ્ટિ એ બંને આધ્યાત્મિક જીવનની બે પાંખો છે અથવા તો પ્રાણપ્રદ દેહસાં છે. એક આચારને ઉર્જીવળ કરે છે બ્યારે બીજું દષ્ટિને શુદ્ધ અને વિશાળ કરે છે. આજ વાતને બીજી રીતે મૂકીએ તો એમ કહેવું જોઈએ કે જીવનની તૃણશૂનો અભાવ અને એક દેશીય દષ્ટિનો અભાવ એ જ ખરું જૈનત્વ છે. ખરું જૈનત્વ અને જૈનસમાજ એ બે વચ્ચે જમીન અસમાન જેટલું અંતર છે. જેણે ખરું જૈનત્વ પૂર્ણપણે અગર તો ઓછાવધતા પ્રમાણમાં સાધ્યું હોય તેવી વ્યક્તિઓના સમાજ બંધાતા જ નથી. અને બંધાય તો પણ તેમનો માર્ગ એવો નિરાળો હોય છે કે તેમાં અથડામણીઓ જ

ઉભી થતી નથી, અને થાય છે તો સત્વર તેનો નિકાલ આવી જાય છે.

જૈનત્વને સાધનાર અને સાચા જ જૈનત્વની ઉમેદવારી કરનાર જે ગણ્યાગાંઠ્યા દરેક કાળમાં હોય છે તેતો જૈનો છે જ. અને એવા જૈનોના શિષ્યો અગર પુત્રો જેમનામાં સાચા જૈનત્વની ઉમેદવારી ખરીરીતે હોતી જ નથી પણ માત્ર સાચા જૈનત્વના સાધકે અને ઉમેદવારે ધારણ કરેલ રીતરિવાજો અગર પાળેલ સ્થૂળ મર્યાદાઓ જેમનામાં હોય છે તે બધા જૈનસમાજનાં અંગો છે. ગુણજૈનોનો વ્યવહાર આંતરિક વિકાસ પ્રમાણે ઘડાય છે અને તેમના વ્યવહાર અને આંતરિક વિકાસ વચ્ચે વિસંવાદ નથી હોતો. જ્યારે સામાજિક જૈનોમાં એથી ઉલટું હોય છે. તેમને બાહ્ય વ્યવહાર તો ગુણજૈનોના વ્યવહાર-વારસામાંથી જ ઉતરી આવેલો હોય છે પણ તેમનામાં આંતરિક વિકાસનો છાંટાય નથી હોતો. તેઓ તો જગતના બીજા મનુષ્યો જેવા જ ભોગતૃષ્ણાવાળા અને સાંકડી દષ્ટિવાળા હોય છે. એક બાબુ આંતરિક જીવનનો વિકાસ જરાયે ન હોય અને બીજી બાબુ તેવા વિકાસવાળી વ્યક્તિઓમાં સંભવતા આચરણોની નકલ હોય ત્યારે એ નકલ વિસંવાદનું રૂપ ધારણ કરે છે, તથા ડગલે ને પગલે મુશ્કેલીઓ ઉભી કરે છે. ગુણજૈનત્વની સાધના માટે ભગવાન મહાવીરે કે તેમના સાચા શિષ્યોએ વનવાસ સ્વીકાર્યો હોય, નમ્રત્વ ધારણ કર્યું હોય, ગુફા પસંદ કરી હોય, ઘર અને પરિવારનો ત્યાગ કર્યો હોય, માલમતા તરફ એપરવાઈ દાખવી હોય, એ બધું આંતરિક વિકાસમાંથી જન્મેલું હોય જરાયે વિરુદ્ધ દેખાતું નથી. પણ ગળે સુધી ભોગતૃષ્ણામાં રૂબેલા અને સાચા જૈનત્વની સાધના માટે જરાયે સહનશીલતા વિનાના તેમ જ ઉદારદષ્ટિ વિનાના માણસો જ્યારે ધરખાર છોડી જંગલમાં દોડે, ગુફાવાસ સ્વીકારે, માખાપ કે આશ્રિતોની જવાબદારી ફેંકી દે ત્યારે તો તેમનું જીવન વિસંવાદી થાય જ અને પછી બદલાતા નવા સંયોગો સાથે નવું જીવન ઘડવાની અશક્તિને કારણે તેમના જીવનમાં વિરોધ જણાય એ ખુદ્દલું છે.

રાષ્ટ્રીયક્ષેત્ર અને રાજપ્રકરણમાં જૈને ભાગ લેવા કે ન લેવાની બાબતના પહેલા સવાલ પરત્વે જાણવું જોઈએ કે જૈનત્વ એ સાગી અને ગૃહસ્થ એમ બે વર્ગમાં વહેંચાયેલું છે. ગૃહસ્થ જૈનત્વ જે રાજ્યકર્તાઓમાં તેમજ રાજ્યના મંત્રી, સેનાધિપતિ વગેરે અમલદારોમાં ખુદ ભગવાન મહાવીરના સમયમાં જ જન્મ્યું હતું, અને ત્યાર પછીનાં ૨૩૦૦ વર્ષ સુધી રાજાઓ તથા રાજ્યના મુખ્ય અમલદારોમાં જૈનત્વ આણવાનો અગર ચાલ્યા આવતા જૈનત્વને ટકાવવાનો ભગીરથ પ્રયત્ન જૈનાચાર્યોએ સેવ્યો હતો તો પછી આજે રાષ્ટ્રીયતા અને જૈનત્વ વચ્ચે વિરોધ શા માટે દેખાય છે? શું એ જૂના જમાનામાં રાજાઓ, રાજકર્મચારીઓ અને તેમનું રાજપ્રકરણ એ બધું કાંઈ મનુષ્યાતીત કે લોકાત્તર ભૂમિનું હતું? શું એમાં ખટપટ, પ્રપંચ કે વાસનાઓને જરાયે સ્થાન જ ન હતું કે શું તે વખતના રાજપ્રકરણમાં તે વખતની ભાવના અને પરિસ્થિતિ પ્રમાણે રાષ્ટ્રીય અસ્મિતા જેવી કાંઈ વસ્તુ જ નહોતી? શું તે વખતના રાજ્યકર્તાઓ ફક્ત વીતરાગદષ્ટિએ અને વસુધૈવ કુટુમ્બકમ્ની ભાવનાએ જ રાજ્ય કરતા? જે આ બધા પ્રશ્નોનો ઉત્તર એ જ હોય કે જેમ સાધારણ કુટુંબિ ગૃહસ્થ જૈનત્વ ધારણ કરવા સાથે પોતાનો સાધારણ ગૃહવ્યવહાર ચલાવી શકે છે તો મોભા અને વભાવાળા ગૃહસ્થ પણ એ જ રીતે જૈનત્વ સાથે પોતાના વભાને સંભાળી શકે છે અને એ જ ન્યાયે રાજા અને રાજકર્મચારી પણ પોતાના કાર્યક્ષેત્રમાં રહે છતાં સાચું જૈનત્વ જાળવી શકે છે. તો આજની રાજપ્રકરણી સમસ્યાનો ઉત્તર પણ એ જ છે. એટલે કે રાષ્ટ્રીયતા અને રાજપ્રકરણ સાથે સાચા જૈનત્વને (જે હૃદયમાં પ્રકટયું હોય તો) કશો જ વિરોધ નથી. અલખત અહીં સાગી વર્ગમાં ગણાતા જૈનની વાત વિચારવી બાકી રહે છે. ત્યાગી વર્ગનો રાષ્ટ્રીય ક્ષેત્ર અને રાજપ્રકરણ સાથે સંબંધ ન ઘટી શકે એવી કલ્પના ઉત્પન્ન થવાનું કારણ એ છે કે રાષ્ટ્રીય પ્રવૃત્તિમાં શુદ્ધત્વ જેવું તત્ત્વ જ નથી, અને રાજપ્રકરણ પણ સમભાવવાળું હોઈ જ ન

શકે એવી માન્યતા રૂઢ થઈ છે. પરંતુ અનુભવ આપણને કહે છે કે ખરી હકીકત એમ નથી. જો પ્રવૃત્તિ કરનાર પોતે શુદ્ધ હોય તો તે દરેક જગ્યાએ શુદ્ધિ આણી અને સાચવી શકે છે; અને જો એ પોતે જ શુદ્ધ ન હોય તો ત્યાગી વર્ગમાં રહેવા છતાં હંમેશાં મેલ અને ભ્રમણામાં સળડ્યા કરે છે. આપણે ત્યાગી મનાતા જૈનોને ખટપટ, પ્રપંચ અને અશુદ્ધિમાં તણાતા ક્યાં નથી જોતા? જો તટસ્થ એવા મોટા ત્યાગીવર્ગમાં એકાદ વ્યક્તિ ખરેખર જૈન મળી આવવાનો સંભવ હોય તો આધુનિક રાષ્ટ્રીય પ્રવૃત્તિ અને રાજકીય ક્ષેત્રમાં ઝંપલાવનાર મોટા વર્ગમાં તેથી એ વધારે સારા શુણ્ઝૈનત્વને ધારણ કરનારી અનેક વ્યક્તિઓ ક્યાં નથી મળી આવતી કે જે જન્મથી પણ જૈન છે. વળી ત્યાગી મનાતા જૈન વર્ગે પણ રાષ્ટ્રીયતા અને રાજકીય ક્ષેત્રમાં સમયોચિત ભાગ લેવાના દાખલાઓ જૈન-સાધુસંઘના ઇતિહાસમાં ક્યાં ઓછા છે? ફેર હોય તો એટલો જ છે કે તે વખતની ભાગ લેવાની પ્રવૃત્તિમાં સાંપ્રદાયિક ભાવના અને નૈતિક ભાવના સાથે જ કામ કરતી; જ્યારે આજે સાંપ્રદાયિક ભાવના જરાયે કાર્યસાધક કે ઉપયોગી થઈ શકે તેમ નથી. એટલે જો નૈતિક ભાવના અને અર્પણવૃત્તિ હૃદયમાં હોય (જેનો શુદ્ધ જૈનત્વ સાથે સંપૂર્ણ મેળ છે) તો ગૃહસ્થ કે ત્યાગી કેઈપણ જૈને, તેના જૈનત્વને જરા પણ બાધ ન આવે અને ઉલટું વધારે પોષણ મળે એવી રીતે કામ કરવાનો રાષ્ટ્રીય તેમજ રાજકીય ક્ષેત્રમાં પૂર્ણ અવકાશ છે. ઘર અને વ્યાપારના ક્ષેત્ર કરતાં રાષ્ટ્ર અને રાજકીય ક્ષેત્ર મોટું છે, એ વાત ખરી; પણ વિશ્વની સાથે પોતાનો મેળ હોવાનો દાવો કરનાર જૈન ધર્મ માટે તો રાષ્ટ્ર અને રાજકીય ક્ષેત્ર એ પણ એક ઘર જેવું નાનકડું જ ક્ષેત્ર છે. ઉલટું આજે તો એ ક્ષેત્રમાં એવાં કાર્યો દાખલ થયાં છે કે જેનો વધારેમાં વધારે મેળ જૈનત્વ (સમભાવ અને સત્યદષ્ટિ) સાથે જ છે. મુખ્ય વાત તો એ જ છે કે કેઈ કાર્ય અગર ક્ષેત્ર સાથે જૈનત્વનો તાદાત્મ્ય સંબંધ નથી. કાર્ય અને ક્ષેત્ર ગમે તે હોય પણ જો જૈનત્વદષ્ટિ રાખી એમાં પ્રવૃત્તિ થાય તો તે બધું શુદ્ધ જ હોવાનું.

બીજે પ્રશ્ન લક્ષ્યપ્રથા અને નાતજ્ઞત આદિના સંબંધ વિષે છે. આ બાબતમાં જાણવું જોઈ એ કે જૈન-વનું પ્રસ્થાન એકાંત ત્યાગ-વૃત્તિમાંથી થયેલું છે. ભગવાન મહાવીરને જે કાંઈ પોતાની સાધનામાંથી આપવા જેવું જાણાયું હતું તો તે એકાંતિક ત્યાગ જ હતો. પણ એવા ત્યાગના ઈચ્છનાર સુદ્ધા બધા એકાએક એવી ભૂમિકાએ પહોંચી ન શકે, એ લોકમાનસથી ભગવાન અન્નદયા ન હોતા. એટલેજ તેઓ ઉમેદવારના ઓછા કે વધતા ત્યાગમાં સંમત થઈ, ‘મા પડિવન્ધં કુણ્હ’-વિલંબ ન કર-એમ કહી સંમત થતા ગયા અને બાકીની ભોગવૃત્તિ અને સામાજિક મર્યાદાઓનું નિયમન કરનારાં શાસ્ત્રો તો તે કાળે પણ હતાં, આજે પણ છે અને આગળ પણ રચાશે. સ્મૃતિ જેવાં લૌકિક શાસ્ત્રો લોકો આજ સુધી ઘડતા આવ્યા છે અને આગળ પણ ઘડશે. દેશકાળ પ્રમાણે લોકો પોતાની ભોગમર્યાદા માટે નવા નિયમો, નવા વ્યવહારો ઘડશે, જૂનામાં ફેરફાર કરશે અને ઘણું ફેંકી પણ દેશે. એ લૌકિક સ્મૃતિઓમાં ભગવાન પડ્યા જ નથી. ભગવાનનો ધ્રુવ સિદ્ધાંત ત્યાગનો છે. લૌકિક નિયમોનું ચક્ર તેની આબુખાબુ ઉત્પાદ વ્યયની પૈઠ ધ્રુવ સિદ્ધાંતને અડચણ ન આવે એવી રીતે ફર્યા કરે એટલું જ જોવાનું રહે છે. આજ કારણથી જ્યારે કુલધર્મ પાળનાર તરોડે જૈનસમાજ વ્યવસ્થિત થયો અને ફેલાતો ગયો ત્યારે તેણે લૌકિક નિયમોવાળાં ભોગ અને સામાજિક મર્યાદાનું પ્રતિપાદન કરતાં અનેક શાસ્ત્રો રચ્યાં. જે ન્યાયે ભગવાન પછીના હજાર વર્ષમાં સમાજને જીવતો રાખ્યો તે જ ન્યાય સમાજને જીવતો રહેવા માટે હાથ ઉચો કરી કહે છે કે ‘તું સાવધ થા, તારી પાસે પથરાએલી પરિસ્થિતિ જે અને પછી સમયાનુસારી સ્મૃતિઓ રચ. તું એટલું ધ્યાનમાં રાખજે કે ત્યાગ એ જ સાચું લક્ષ્ય છે; પણ સાથે એ પણ ધ્યાનમાં રાખજે કે ત્યાગ વિના ત્યાગનો ડોળ તું કરીશ તો જરૂર મરીશ, અને પોતાની ભોગ મર્યાદાને બંધબેસે તેવી રીતે સામાજિક જીવનની ઘટના કરજે. માત્ર સ્ત્રીત્વને કારણે કે પુરુષત્વને કારણે એકની ભોગવૃત્તિ વધારે છે અથવા બીજાની ઓછી છે અથવા એકને પોતાની વૃત્તિઓ તૃપ્ત કરવાનો

ગમે તે રીતે હક્ક છે અને ખીજને વૃત્તિના ભોગ બનવાનો જન્મસિદ્ધ હક્ક છે એમ કદી ન માનતો;’ સમાજધર્મ સમાજને એ પણ કહે છે કે સામાજિક સ્મૃતિઓ એ સદાકાળ એકસરખી હોતીજ નથી. ત્યાગના અનન્ય પક્ષપાતી ગુરુઓએ પણ જૈનસમાજને બચાવવા અગર તો તે વખતની પરિસ્થિતિને વશ થઈ આશ્ચર્ય પમાડે તેવાં ભોગમર્યાદાવાળાં વિધાનો કર્યાં છે. હવેની નવીન જૈનસ્મૃતિઓમાં ચોસઠ હજાર તો શું પણ બે સ્ત્રીઓ પણ સાથે ધરાવનારાની પ્રતિજ્ઞાનું પ્રકરણ નાશ પામેલું હશે, તો જ જૈન સમાજ માનભેર ધર્મસમાજોમાં મોહું બતાવી શકશે. હવેની નવી સ્મૃતિના પ્રકરણમાં એક સાથે પાંચ પતિ ધરાવનાર દ્રૌપદીના સતીત્વની પ્રતિજ્ઞા નહિ હોય છતાં પ્રામાણિકપણે પુનર્લગ્ન કરનાર સ્ત્રીના સતીત્વની પ્રતિજ્ઞા નોંધે જ છૂટકો છે. હવેની સ્મૃતિમાં ૪૦ થી વધારે વર્ષની ઉમરવાળા પુરુષનું કુમારી કન્યા સાથે લગ્ન એ બળાત્કાર કે વ્યભિચાર જ નોંધાશે. એક સ્ત્રીની હયાતીમાં ખીજ સ્ત્રી કરનાર હવેની જૈનસ્મૃતિમાં સ્ત્રીધાતકી ગણાશે. કારણ કે આજે નૈતિક ભાવનાનું બળ જે ચોમેર ફેલાઈ રહ્યું છે તેની અવગણના કરીને જૈનસમાજ બધાની વચ્ચે માનપૂર્વક રહી જ ન શકે. નાતબંધતાનાં બંધનો સખત કરવાં કે દીલાં કરવાં એ પણ વ્યવહારની સગવડો જ સવાલ હોવાથી તેનાં વિધાનો નવેસર જ કરવાં પડશે. આ બાબતમાં જૂનાં શાસ્ત્રોનો આધાર શોધવો જ હોય તો જૈનસાહિત્યમાંથી મળી શકે તેમ છે પણ એ શોધનો મહેનત કર્યા કરતાં “ધ્રુવજૈનત્વ”-સમભાવ અને સત્ય-કાયમ રાખી તેના ઉપર વ્યવહારને બંધ બેસે એવી રીતે જૈનસમાજને જીવન અર્પનાર લૌકિક સ્મૃતિઓ રચી લેવામાં જ વધારે ઐય છે.

ગુરુસંસ્થાને રાખવા કે ફેંકી દેવાના સવાલ વિષે કહેવાનું એ છે કે આજ સુધીમાં ધણીવાર ગુરુસંસ્થા ફેંકી દેવામાં આવી છે અને છતાં તે ઉભી છે. પાર્શ્વનાથની પાછળથી વિકૃત થએલ પરંપરા મહાવીરે ફેંકી દીધી તેથી કાંઈ ગુરુસંસ્થાનો અંત ન આવ્યો. ચેત્યવાસીઓ ગયા પણ સમાજે ખીજ સંસ્થા માંગી જ લીધી.

જતિઓના દિવસો ભરાતા ગયા ત્યાં તો સંવેગી ગુરુઓ આવીને ઉભા જ રહ્યા. ગુરુઓને ફેંકી દેવા એનો અર્થ એ કદી નથી કે સાચાં જ્ઞાન કે સાચા ત્યાગને ફેંકી દેવાં. સાચું જ્ઞાન અને સાચો ત્યાગ એ એવી વસ્તુ છે કે તેને પ્રલય પણ નષ્ટ કરી શકતો નથી ત્યારે ગુરુઓને ફેંકી દેવાનો અર્થ શો? એનો અર્થ એટલો જ કે અત્યારે જે અજ્ઞાન, ગુરુઓને લીધે પોષાય છે, જે વિક્ષેપથી સમાજ શોષાય છે તે અજ્ઞાન અને વિક્ષેપથી ખચવા માટે સમાજે ગુરુસંસ્થા સાથે અસહકાર કરવો. આ અસહકારના અગ્નિતાપ વખતે સાચા ગુરુઓ તો કુંદન જેવા થઈ આગળ તરી આવવાના, જે મેલા હશે તે શુદ્ધ થઈ આગળ આવશે અને કાં તો બળી ભસ્મ થશે પણ હવે સમાજને જે જાતના જ્ઞાન અને ત્યાગવાળા ગુરુઓની જરૂર છે (સેવા લેનાર નહિ પણ સેવા દેનાર-માર્ગદર્શકોની જરૂર છે) તે જાતના જ્ઞાન અને ત્યાગવાળા ગુરુઓ જન્માવવા માટે તેમના વિકૃત ગુરુત્વવાળી સંસ્થા સાથે આજે નહિ તો કાલે સમાજને અસહકાર કર્યો જ છૂટકો છે. અલખત જે ગુરુસંસ્થામાં કોઈ માધને લાલ એકાદ પણ સ્ત્રીઓ ગુરુ હયાત હશે તો આવા સખત પ્રયોગ પહેલાં જ ગુરુસંસ્થાને તારાજથી ખચાવશે. જે વ્યક્તિ આંતરરાષ્ટ્રીય શાંતિપરિષદ જેવી પરિષદોમાં હાજર થઈ જગતનું સમાધાન થાય તેવી રીતે અહિંસાનું તત્ત્વ સમજાવી શકશે અગર તો પોતાના અહિંસાખળે તેવી પરિષદોના હિમાયતીઓને પોતાના ઉપાશ્રયમાં આકર્ષી શકશે તે જ હવે પછી ખરો જૈનગુરુ થઈ શકશે. હવેનું એકબીજાનું જગત પ્રથમની અલ્પતામાંથી મુક્ત થઈ વિશાળતામાં જાય છે તે કોઈ નાત, જાત, સંપ્રદાય, પરંપરા, વેશ કે ભાષાની ખાસ પરવા કર્યા વિના જ માત્ર શુદ્ધ જ્ઞાન અને શુદ્ધ લાગતી રાહ જોતું ઉભું છે. એટલે જે અત્યારની ગુરુસંસ્થા આપણી શક્તિવર્ધક થવાને બદલે શક્તિઆધક જ થતી હોય તો તેમના અને જૈનસમાજના ભલા માટે પહેલામાં પહેલી તકે સમજદારે તેમની સાથે અસહકાર કરવો એ એક જ માર્ગ રહે છે. જે આવો માર્ગ લેવાની પરવાનગી

જૈનશાસ્ત્રમાંથી જ મેળવવાની હોય તો પણ તે સુલભ છે. ગુલામીવૃત્તિ નવું સરજતી નથી અને જૂનું ફેંકતી કે સુધારતી પણ નથી. એ વૃત્તિ સાથે ભય અને લાલચની સેના હોય છે. જેને મદ્ગુણોની પ્રતિષ્ઠા કરવી હોય તેણે ગુલામીવૃત્તિનો ખુરખો ફેંકીને, છતાં પ્રેમ તથા નમ્રતા કાયમ રાખીને જ વિચારવું ઘટે.

ધંધાપરત્વેના છેલ્લા પ્રશ્નના સંબંધમાં જૈનશાસ્ત્રની મર્યાદા બહુ જ ટુંકી અને ટચ છતાં સાચો ખુલાસો કરે છે અને તે એ છે કે ‘જે ચીજનો ધંધો ધર્મ વિરુદ્ધ કે નીતિવિરુદ્ધ હોય તે ચીજનો ઉપભોગ પણ ધર્મ અને નીતિવિરુદ્ધ છે. જેમ માંસ અને મધ જૈનપરંપરા માટે વળ્યું લેખાયાં છે તો તેનો ધંધો પણ તેટલો જ નિષેધપાત્ર છે. અમુક ચીજનો ધંધો સમાજ ન કરે તો તેણે તેનો ઉપભોગ પણ છોડવો જ જોઈએ. આ જ કારણથી અન્ન, વસ્ત્ર અને વિવિધ વાહનોની મર્યાદિત ભોગવૃણા ધરાવનાર ભગવાનના મુખ્ય ઉપાસકો અન્ન, વસ્ત્ર આદિ બધું નીપજવતા, અને તેનો ધંધો પણ કરતા. જે માણસ ખીજની કન્યાને પરણી ધર બાંધે અને પોતાની કન્યાને ખીજ સાથે પરણાવવામાં ધર્મનાશ જુએ એ કાંતો ગાંડો હોવો જોઈએ અને ડાહ્યો હોય તો જૈનસમાજમાં પ્રતિષ્ઠિત સ્થાન ભોગવતો ન જ હોવો જોઈએ. જે માણસ કાલસા, લાકડાં, ચામડાં અને યંત્રો જથાબંધ વાપરે તે માણસ દેખીતી રીતે તેવા ધંધાનો ત્યાગ કરતો હશે તો એનો અર્થ એ જ કે તે ખીજ પાસે તેવા ધંધાઓ કરાવે છે. કરવામાં જ વધારે દોષ છે અને કરાવવામાં તેમ જ સમ્મતિ આપવામાં જ ઓછો દોષ છે એવું કાંઈ ઐકાંતિક કથન જૈનશાસ્ત્રમાં નથી. ઘણીવાર કરવા કરતાં કરાવવા અને સમ્મતિમાં જ વધારે દોષ હોવાનો સંભવ જૈનશાસ્ત્ર માને છે. જે બૌદ્ધો માંસનો ધંધો કરવામાં પાપ માની તેવા ધંધા જાતે ન કરતાં માંસના માત્ર ખોરાકને નિષ્પાપ માને છે તે બૌદ્ધોને જે જૈનશાસ્ત્ર એમ કહેતું હોય કે “તમે ભલેને ધંધો ન કરો પણ તમારાદ્વારા વપરાતા માંસને

તૈયાર કરનાર લોકોના પાપમાં તમે ભાગીદાર છો જ ” તો શું તે જ નિષ્પક્ષ જૈનશાસ્ત્ર કેવળ કુળધર્મ હોવાને કારણે જૈનોને એ વાત કહેતાં અચકાશે? નહિ કદી જ નહિ. એ તો ખુલ્લે ખુલ્લું કહેવાનું કે કાં તો ભોગ્ય ચીજોનો ત્યાગ કરો અને ત્યાગ ન કરો તો જેમ તેને ઉત્પન્ન કરવા અને તેનો વ્યાપાર કરવામાં પાપ લેખો છો તેમ ખીજાઓ દ્વારા તૈયાર થયેલી અને ખીજાઓ દ્વારા પૂરી પડતી તે જ ચીજોના, ભોગમાં પણ તેટલું જ પાપ લેખો. જૈનશાસ્ત્ર તમને પોતાની મર્યાદા જાણાવશે કે “ દોષ કે પાપનો સંબંધ ભોગવૃત્તિ સાથે છે; માત્ર ચીજોના સંબંધ સાથે નથી.” જે જમાનામાં મજૂરી એ જ રોટી છે એવું સૂત્ર જગદ્વ્યાપી થતું હશે તે જમાનામાં સમાજની અનિવાર્ય જરૂરિયાતવાળા અન્ન, વસ્ત્ર, રસ, મકાન, આદિને જાતે ઉત્પન્ન કરવામાં અને તેનો જાતે ધંધો કરવામાં દોષ માનનાર કાંતો અવિચારી છે અને કાંતો ધર્મધેલો છે એમજ મનાશે.

ઉપસંહાર—ધારવા કરતાં શાસ્ત્રમર્યાદાનો વિષય વધારે લાંબો થયો છે પણ મને જ્યારે સ્પષ્ટ દેખાયું કે એને ટુંકાવવામાં અસ્પષ્ટતા રહેશે એટલે થોડુંક લંબાણ કરવાની જરૂર પડી છે. આ લેખમાં મેં શાસ્ત્રોના આધારો જાણીને જ નથી ટાંક્યા, કેમકે કોઈ પણ વિષય પરત્વે અનુકૂળ અને પ્રતિકૂળ બન્ને જાતનાં શાસ્ત્ર વાક્યો મેળવી શકાય છે. અગર તો એકજ વાક્યમાંથી બે વિરોધી અર્થો ઘટાવી શકાય છે. મેં સામાન્ય રીતે બુદ્ધિગમ્ય થાય એવું જ રજૂ કરવાનો પ્રયત્ન કર્યો છે, છતાં મને જે કાંઈ અલ્પસ્વલ્પ જૈનશાસ્ત્રનો પરિચય થયો છે અને ચાલુ જમાનાનો અનુભવ મળ્યો છે તે બન્નેની એકવાક્યતા મનમાં રાખીને જ ઉપરની ચર્ચા કરી છે. છતાં મહારો આ વિચાર વિચારવાની અને તેમાંથી નકારું ફેંકી દેવાની સૌને છૂટ છે. જે મને મારા વિચારોમાં ભૂલ સમજાવશે તે વચમાં અને જાતિમાં ગમે તેવડો અને ગમે તે હોવા છતાં મારા આદરનો પાત્ર અવશ્ય થશે.

સુખલાલ

ખરી આધ્યાત્મિકતા

આજે અહીં ધર્મ એ વિષયનો જુદી દૃષ્ટિથી વિચાર કરવાનો પ્રયત્ન કર્યો છે. તે વિચાર કરતાં પહેલાં ધર્મની આવશ્યકતા વિષે થોડો વિચાર કરીએ. મનુષ્યને ધર્મની અગત્ય શા માટે છે ? પ્રથમ તો નૈતિક ઉન્નતિ માટે ધર્મની ખાસ અગત્ય છે. નીતિમય વર્તન માટે માત્ર નીતિનું, સદસતનું જ્ઞાન બસ નથી એ આપણે અનુભવથી જાણીએ છીએ. મનુષ્ય પ્રલોભનોને વશ થાય છે તે માત્ર સદાયરણના જ્ઞાનના અભાવે નથી હોતું, પરંતુ જ્ઞાન છતાં, સદાયરણબળની ખામીને લીધે, અર્થાત્ ધર્મબળના અભાવે તે પાપમાં પડે છે. એ રીતે વિચાર કરતાં જણાશે કે નીતિની ઉન્નત ભાવના ટકાવી રાખવા માટે તેમજ વ્યવહારમાં નીતિના ઉચ્ચ આદર્શ અમલમાં મુકવા માટે ધર્મ અથવા ધાર્મિક બળની ખાસ આવશ્યકતા છે.

મનુજ બન્ધુ માટે ભ્રાતૃભાવની લાગણી ખીલવવા માટે, સેવાભાવ જગૃત કરવા માટે અને હૃદયની વિશાળતા કેળવવા માટે ધર્મ સિવાય બીજું એક પણ સાધન નથી. હૃદયની આ ઉંડી લાગણી એ શુદ્ધિનો વિષય નથી. પુસ્તકોના અભ્યાસથી કે વિજ્ઞાનથી એ ઉત્પન્ન થઈ શકતી નથી. ધાર્મિકતા-આધ્યાત્મિક વૃત્તિ હોય તો જ માનવ બન્ધુ માટે અનુકમ્પાની, સહાનુભૂતિની, સેવાની ભાવના ઉત્પન્ન થાય છે અને ગમે તેવા વિષમ પ્રસંગે તે કાયમ રહે છે.

સંકટ સમયે ધૈર્યબળ માટે ધર્મની ખાસ અગત્ય જણાય છે. પ્રિય જનના મૃત્યુ પ્રસંગે, કોઈ મોટી આપત્તિને પ્રસંગે કે સામાન્ય આધિવ્યાધિને પ્રસંગે ધૈર્ય રાખવાની વૃત્તિ, ધાર્મિકતા સારી રીતે

કેળવાયા વિના શક્ય નથી. સમસ્ત બ્રહ્માંડનું નિયંત્રણ એક અગમ્ય પરન્તુ અંતે કલ્યાણમય યોજનાનુસાર થાય છે એવી ઉંડી અદ્વા હોય તો જ એવે કઠિન પ્રસંગે મનુષ્ય ધૈર્ય ધારણ કરી શકે છે.

આ જીવનને અંતે, આપણા દેહના નાશ પછી અવશેષ અંશની ઉત્તરોત્તર ઉન્નત સ્થિતિ પ્રાપ્ત કરવા માટે ધર્મ સિવાય બીજો એક પણ ઉપાય નથી. પરલોક અને પરકાળના સ્વરૂપ વિષે ગમે તેટલો મતભેદ હોઈ શકે પરન્તુ નાશવંત દેહના અવસાન પછી ચેતનરૂપ આત્માની કોઈ પ્રકારની સ્થિતિ માનવી પડે છે, અને એ સ્થિતિની ઉત્તરોત્તર ઉન્નતિ પણ થવાની આવશ્યકતા જણાય છે. તો તે ઉન્નત સ્થિતિ ધર્મ સિવાય બીજો કયે માર્ગે સંભવિત છે ?

ધર્મની આ રીતે આવશ્યકતા આપણે સ્વીકારીએ તો એટલું સ્પષ્ટ કબુલ કરવું પડશે કે પ્રચલિત કોઈ પણ ધર્મ કે પંથ જે ઉપર જણાવેલી જરુરિયાતો ન પૂરી પાડે તે આપણે માટે ધર્મ નથી; તે ગમે તેટલો જૂનો કે પ્રતિષ્ઠા પામેલો હોય તો પણ આપણે માટે તે વળ્ય છે. જે પંથનાં ધર્મપુસ્તકો અગર વિધાનો નીતિની પરમ ઉન્નત ભાવનાને વિદ્વાતક હોય-તેમનું અંતર રહસ્ય ગમે એટલું જાંડા તત્ત્વજ્ઞાન કે ગૂઢ ભાવનાઓથી ભરેલું હોય છતાં વ્યવહારમાં અને સ્થૂલ ઉપયોગમાં તે નીતિના વિચાર વાણી કે વર્તનને આધકર્તા હોય-તો તે આપણે માટે ધર્મ નથી-તે સર્વથા અગ્રાહ્ય છે. એ જ રીતે જે ધર્મના પાલનથી, જેના ખાલાચારો સંપૂર્ણપણે અને શુદ્ધ નિષ્પાક્ષ ભાવે નિરંતર પાળવા છતાં, સંકટ સમયે જે ચિત્તનો ક્ષોભ ટાળવા માટે ધૈર્યબળ ન આપી શકતો હોય, જેનાથી આત્માને પરમ શાંતિ પ્રાપ્ત થઈ ઉદ્વેગરહિત ચિત્ત ન થતું હોય તે ધર્મ તરીકે શા ઉપયોગનો છે ?

જે ધર્મપાલનથી ચિત્તની વૃત્તિ સંકુચિત થઈ જતી હોય, હૃદયની વિશાલતાને બદલે પોતાનું, પારકું ઉંચું, નીચું, સ્પૃશ્ય

અસ્પૃશ્ય, શૌચ, અશીચ એવા ભેદ પાડી માનવ સમાજમાં બંધુતાને બદલે વાડા પાડી સ્વાર્થો વૃત્તિ વધારવામાં સહાયજૂત થતો હોય તે ધર્મે નથી પણ ધર્મનો ઢોંગ માત્ર છે.

આ સર્વ દૃષ્ટિથી વિચાર કરી માનવસમાજની વર્તમાન અલિલાષાઓ અને જરૂરિયાતો લક્ષમાં રાખી નવી વિશાળ દૃષ્ટિથી ધર્મ અને ધર્મસંસ્થાઓની યોજના થવાની સત્વરે જરૂર છે. એ ફરજ ધર્માચાર્યની ખાસ કરીને છે. એ ફરજમાંથી તેઓ ચૂકશે અગર જીર્ણ અને નિરુપયોગી થઈ ગયેલા બાહ્યાચારને પ્રાધાન્ય આપી ધર્મના વાસ્તવિક સ્વરૂપ અથવા ખરી આધ્યાત્મિકતા પ્રત્યે દુર્લક્ષ રાખશે તો નજદીકના ભવિષ્યમાં એ ધર્મો, ધર્માચાર્યો અને ધર્મસંસ્થાઓ નષ્ટપ્રાય થશે અને ઈતિહાસના પૃષ્ઠ ઉપરથી તે વિસ્રુત થશે.

જૈનસાહિત્યનાં ઉત્તમોત્તમ પુસ્તકો.

જીતકંઠપ્રભાષ્ય	(સં. જિનવિજય)	૩
આચાર્યસૂત્ર	„ ઘટારેલી	૧
ત્રણુ છેદ સૂત્રો	„ „	૧૧
પ્રાચીન જૈન લેખસંગ્રહ	„	૩૧
જૈન ઐતિહાસિક ગૂર્જર કાવ્યસંગ્રહ,	„	૨૧૧
કુમારપાત્ર પ્રતિબોધ	„	૭૧
પ્રાકૃત કથાસંગ્રહ	„	૦૧૧
સંક્ષિપ્ત પ્રાકૃત વ્યાકરણ	„	૦૧
ખુદ્ધ મહાવીર	(લે. લોચમાન)	૦૧
પરિશિષ્ટપર્વ બન્ને ભાગ હિંદી		૧૧
સુખી જીવન	ઘટારેલી કિંમત	૦૧
જૈનદર્શન પં. બેચરદાસ		૨
ન્યાયાવતાર ગૂજરાતી પં. સુખદાસજી		૦૧
આધ્યાત્મિક વિકાસક્રમ	„	૨૧
ચાર કર્મગ્રંથો (હિંદી)	„	૪૧
યોગદર્શન	„ „	૧૧
તત્ત્વાર્થસૂત્ર	„	૨૧

જૈનસાહિત્ય સંશોધક કાર્યાલય
એલીસબ્રિજ-અમદાવાદ.